

Hẻm Cụt

Contents

Hẻm Cụt	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	6
3. Chương 3	8
4. Chương 4	10
5. Chương 5	12
6. Chương 6	14
7. Chương 7	16
8. Chương 8	18
9. Chương 9	19
10. Chương 10	21
11. Chương 11	23
12. Chương 12	27
13. Chương 13	30
14. Chương 14	32
15. Chương 15	33
16. Chương 16	34
17. Chương 17	35
18. Chương 18	36
19. Chương 19	38
20. Chương 20	40
21. Chương 21	42
22. Chương 22	44
23. Chương 23	46
24. Chương 24	48
25. Chương 25	49
26. Chương 26	53
27. Chương 27	56
28. Chương 28	58

Hẻm Cụt

Giới thiệu

Ở Việt Nam có 1 bộ luật khoan hồng cho những người phụ nữ mang bản án tử hình đc sống khi họ mang

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hem-cut>

1. Chương 1

Ở Việt Nam có 1 bộ luật khoan hồng cho những người phụ nữ mang bản án tử hình đc sống khi họ mang thai. Và nhờ vậy người đàn bà đc gọi là mẹ nó đc lãnh bản án chung thân với tội danh giết người khi đâm chết gã nhân tình cùng ả đàn bà ti tiện của lão trong cơn ghen ngút cháy... Nó ra đời trong căn phòng giam nhỏ hẹp,có lẽ sự lạnh lẽo của chấn song sắt và ánh sáng heo hắt từ những ô vuông trên tường như phản rắng cuộc đời nó cũng tối tăm như chính mẹ nó... Tiếng khóc nó cất lên như điểm ẹ nó bản án tử hình về chính tội danh của bà... Bà ta đã ra đi vĩnh viễn khi sinh ra nó

Nó đc đưa vào 1 trại trẻ mồ côi, các sơ ở đây đặt cho cái tên của mẹ nó như muốn nhắc rằng bà ta ra đi chưa để lại đc gì cho nó ngoài nét đẹp mỹ miều... Cũng phải,bà ta vốn là 1 cô gái quê mộc mạc nhưng vì cái nghèo vùi dập,bà đã phải bỏ xứ ra đi tìm 1 con đường sống...Chân ướt chân ráo ở chốn đất khách quê người này,bà trượt dài trên con đường tội lỗi khi bước chân vào cái nghề làm gái.Cuộc sống u uất,đau đớn từ thể xác đến tâm hồn dừng lại khi bà gặp ông Tùng,một đại gia có tiếng trên đất Sài thành bấy giờ.Bà yêu ông say đắm và chấp nhận từ bỏ tất về sống với ông như vợ chồng,tình yêu của ông Tùng dành cho bà giúp bà quên dần đi quá khứ nhơ nhuốc và cho bà 1 niềm tin sống tiếp...Hạnh phúc kéo dài chưa đc bao lâu thì sóng gió ập đến nhấn chìm trái tim bà khi bắt gặp ông Tùng đang ân ái cùng người đàn bà khác,trong cơn ghen mù quáng,bà vớ được con dao gọt hoa quả và kết liễu đôi dâm phu dâm phụ kia....

_Mai Trinh ơi!!!!!!!!!!!!!!Con đâu rồi?????

Bà sơ gọi với vẻ mặt lo lắng,nó đáp lại bà bằng đôi mắt vô hồn vô cảm...

_Lạy chúa!!! Con làm ta lo quá,sao con lại ngồi đây mà ko ra chơi cùng các bạn???

Tay ôm con búp bê vải khá cũ và te tua,nó lắc lắc cái đầu ko nói câu nào rồi nắm tay sơ đi vào trong... Bà hiệu trưởng đứng lặng nhìn theo nãy giờ trút 1 hơi thở dài:

_Đã 6 năm rồi,vậy mà nó chưa từng có lấy 1 nụ cười,ko 1 giọt nước mắt,có lẽ trái tim con bé đã hóa đá bởi những tội ác mẹ nó để lại....

Cuộc sống bình yên của nó tại cô nhi viện của nó kéo dài ko đc bao lâu...

_Thưa ông bà!!! Đây là cháu Mai Trinh,năm nay cháu nó 9 tuổi

_Mai Trinh!!! Cháu chào ông bà Trung đi,họ là người muốn nhận nuôi cháu...

Nó khẽ gật đầu,và nhìn người đàn bà mắt xanh mỏ đỏ,cứ như bà ta đã trác cả kí son phấn lên gương mặt xấu xí , mà từ nay về sau nó sẽ phải gọi bằng mẹ và người đàn ông béo ụt,với dáng đi khá nặng nề...Bà Trung lên tiếng:

_Con là Mai Trinh à? Từ nay con sẽ là con nuôi của ta nhé?? Chúng ta đi thôi...

_Con ko chịu đâu,sao mẹ lại cho con mọi đó học chung trường với con chứ.Con ko chịu đâu,mất mặt lắm

_kìa con,mẹ cho nó học cùng trường để tiện bề phục vụ con và anh con thôi mà. Bà Trung dịu dàng khuyên con gái

Cốc... Cốc...Cốc

_Chuyện gì???

_Con đây ạ. Nó cất lời gọn gọn

Bà Trung hừ hừ quát:

_Ngày mai mày sẽ học ở trường cô cậu chủ của mày.Nhớ,ko đc làm cô cậu mất mặt nghe chưa

Nó gật đầu. Con Mỹ Anh đứng bên cạnh vênh lên đập nó 1 cái rồi quát tới tấp

_Ở trường cấm mày gọi tao bằng chị,ko đc bég mắng đến những chỗ tao hay tới lui,ko đc làm gì để tao mất mặt

Nó lặng câm rồi khỏi phòng...

Sáng hôm sau,Mỹ Anh và Vĩnh Khanh lên xe đến trường,nó lúi thủi đi bộ và đi xe buýt đến trường. Vừa đặt chân đến trường nó vấp phải gì đó té nhào,1 tràn cười chanh chua đến chói tai

_Ồ!! Con mọi này,đi đứng thế hả,thật mất mặt quá

Con Mỹ Anh và 2 con bạn nó đứng chóng nạnh cười khanh khách

_Ai thế Mỹ anh? .Con Nga bạn con Mỹ Anh lên tiếng

_Nó hả? Con osin của tao,từ nay nó sẽ phục vụ chúng ta

Nói xong con Mỹ Anh ném thẳng vào nó 3 chiếc cặp nặng chịch ra lệnh

_Đem lên lớp cho tụi tao

Nó đang loay hoay ko biết làm sao thì 1 bàn tay chìa ra:

_Em ko sao chứ?

1 gương mặt điển trai đang mỉm cười với nó.Nó lạnh lùng đứng lên mặc cho đôi tay anh ta chìa ra, rồi kéo theo 3 chiếc cặp nặng nề lê bước.Chàng ta có hơi ngượng cười cười rồi chạy theo nó,hắn lôi 3 chiếc cặp trên vai nó,xem bảng tên lớp trên cặp rồi xách đi 1 nước.Nó chạy theo giật lại ko nói lời nào nhưng anh ta mạnh quá nên kéo nó theo luôn về lớp. Quăng 3 chiếc cặp xuống bàn anh ta cười khì khì:

_Bạn là học sinh mới đúng ko? Chào mừng bạn đến với trường lớp mới. Tớ là Trường Vũ hội trưởng hội học sinh,có jì ko biết bạn cứ tìm mình

Nó ko nói gì,quay người định bỏ đi thì bị Vũ kéo lại

_Này!!! Sắp vô học rồi bạn còn tính đi đâu? Đây là lớp của bạn đấy

Nó ngơ ngác nhìn Vũ, Vũ chỉ tay vào cái bảng tên trên cặp nó cười khúc khích.Ko ngờ nó lại cùng lớp với con Mỹ Anh...Nó đang nhìn Vũ thì từ phía sau... Bốp...1 cái tát trời giáng làm nó ngã nhào

_Con này,mày biết đây là đâu ko mà dám đứng trong lớp học của tao,định làm ô uế lớp học của tao hả???

Vũ vội đỡ nó dậy rồi trừng mắt nhìn Mỹ Anh. Mỹ Anh giật mình bất giác nhìn Vũ rồi giả vờ nhẹ giọng sấp sấp vô Vũ ông ọ

_Ồi anh Vũ,anh đừng thế,nó chỉ là con người ở của nhà em thôi,chạm vào nó chỉ tổ bẩn tay anh

Vũ đẩy con Mỹ Anh ngã nhào rồi gằn giọng

_Cô câm miệng cho tôi,đây là trường học,ko phải nhà cô,cô còn dám cư xử như vậy nữa thì biết tay tôi

Mỹ Anh run run nhưng gương mặt không giấu đi được sự tức giận phóng tia nhìn về nó. Nó hiểu cho số phận của mình rồi,nó gạt tay đẩy Vũ sang 1 bên đến thẳng con Mỹ Anh,nó quỳ sụp xuống đỡ Mỹ Anh dậy. Mỹ Anh đứng lên tán ngay vào nó 1 bạt tai nữa:

_Con mọi kia,chưa gì mà tính làm loạn rồi phải ko?Thứ người ở như mày mà đòi trèo cao à.Đồ sắc xược,tao phải dạy mày

Mỹ Anh giơ tay đánh nó cái nữa thì khựng lại,Vũ đứng phía sau lúc nào ko hay nắm cứng tay con Mỹ Anh lại.

_Tôi vừa nói gì cô ko hiểu à?Cô có tin tôi cho cô biến khỏi cái trường này trong vòng 5p ko?

Con Mỹ Anh run run “dạ” 1 tiếng rồi nín thinh. Bởi ai trong trường này dám đụng đến Trường Vũ đâu.Thân là cậu ấm của 1 tập đoàn có tiếng,ngôi trường quý tộc này 1 tay gia đình cậu chi tiền quyền góp nên ai cũng sợ thế lực gia đình họ Khang,nhưng ko phải vì giàu sang và có thế lực mà cậu chàng hống hách,Vũ rất hòa đồng,vui vẻ với mọi người và làm rụng rời nhiều trái tim nhiều nàng với khuôn mặt điển trai và nụ cười cực kool... Nó chạy đến đẩy Vũ ra rồi phủi quần áo và giày cho Mỹ Anh,con nhỏ cố tình hất chân 1 cái vào bụng nó rồi thăm thì “ Mày chờ đi,về nhà tao tính sổ với mày”... Vừa lúc cô giáo bước vào,cô giáo nhìn nó cất giọng

_Em là học sinh mới phải ko?nghe nói em là... ah’... người của nhà họ Trung

_Là người ở thưa cô. Con Mỹ Anh thốt lên chua như chanh

Cả lớp cười ầm lên,cô giáo cũng khẽ cười,trừ 1 người này giờ mặt vẫn dăm chiêu nhìn nó...

Nó vừa bước về nhà thì... Bốp... nó ngã lăn ra sàn và 1 giàn roi đòn như mưa trút lên thân thể nó. Vừa đánh vừa đập nó,con Mỹ Anh quát chói tai:

_Đồ con hoang,đồ hỗn xược,dám làm mất mặt tao trước anh Vũ,đồ con tiện nhân,mày cũng chỉ là đồ thói tha như me. mày thôi.Đồ mất dạy...

Nó cảm lạnh hứng chịu,7 năm qua nó đã sống như vậy,nhưng ko 1 giọt nước mắt nào rơi xuống,ko 1 lời nào thốt lên,đôi mắt lạnh buốt cứ nhìn xa xăm về 1 cái gì đó ko thật càng khiến cho cơn thịnh nộ của bà trung hay con Mỹ Anh thêm ngút cháy...Tay chân nó bắt đầu bắt máu bởi những lần roi cũng chưa làm nguôi cơn giận dữ của con Mỹ Anh... Bật...

_Đủ rồi!!! em đánh nữa nó chết mất đấy. Vĩnh Khanh từ phía sau giữ lấy tay Mỹ Anh lại

_Cho nó chết đi,thứ con hoang như nó để trong nhà thêm tốn cơm. Con Mỹ Anh gầm lên

_Anh nói đủ rồi,nghe ko?. Vĩnh Khanh nhìn nó nói _Đi về phòng đi

_Đứng lại đó cho tao,anh buông em ra,hôm nay em phải đập chết nó,nó dám làm em mất mặt trước anh Vũ

_Anh nói đủ rồi. Khanh trừng mắt nhìn Mỹ Anh khiến con nhỏ im bật rồi quay sang gắt nó _ Cô còn đứng đó là gì,muốn ăn thêm đòn à,đi về phòng đi

Nó lê cái thân bầm dập đi về phòng.Căn phòng của nó suốt 7 năm qua ko gì khác là cái gác xếp áp trần,căn phòng nhỏ hẹp chỉ vồn vện cho nó để 1 cái giường,1 cái tủ và 1 cái bàn học,cái cửa sổ bé nhỏ hắt những tia nắng yếu ớt và những cơn gió lạnh lẽo luồn vào luôn làm cho nó choàng tỉnh nhiều đêm khi 1 hình ảnh mờ ảo về 1 tội lỗi nào đó ám ảnh nó suốt thời gian dài...

Sáng hôm sau... Nó vừa bước chân ra cửa đi học thì bị con Mỹ Anh lôi lại.

_Mày nghe đây,tao cấm mày tới gần anh Trường Vũ nghe rõ chưa. Anh ấy là của tao

Nó gạt đầu rồi khẽ bước đi...Đến trước cổng trường thì bị đám con Mỹ Anh chặn đầu,quăng 3 cái cặp cho nó rồi gán nó:

_Mày nhớ những gì tao nói nghe chưa,đem cặp vào lớp rồi xuống căn-tin mua đồ cho tao,nhanh lên

Nó tay xách tay ôm quà vật cho lũ con Mỹ Anh cực nhọc bước đi. Bỗng bị kéo ngược lại,nó té vào người ai đó,nó quay lại thì nhìn thấy Vũ đang đỡ nó cùng số quà bánh kênh cang. Nó vội bật ra lùi lại cúi gầm mặt

chạy thẳng về lớp, Vũ cúi xuống nhặt gói bím bím rồi cười thầm bước theo nó... nó đến bàn con Mỹ Anh vừa đặt đồng quà vật xuống thì linh ngay 1 cái tát trời giáng...

_Mày làm cái quái gì mà lâu thế hả con mọi kia. Con Mỹ Anh chóng nạnh 2 tay hất mặt lên cau có

...Bộp... 1 gói bím bím bay thẳng vào mặt con Mỹ Anh, mặt nó chùn xuống lập tức giãn ra ngay khi hất tia nhìn tức giận kẻ đã ném gói bím bím vào mặt nó...

2. Chương 2

_Anh Trường Vũ...sao...sao???. Con Mỹ Anh sợ hãi miệng lắp bắp..

Vũ dăm dăm nhìn cô ả...

_Tôi đã nói gì với cô nhi?? Nếu còn giữ cái thói đó ở trường thì tôi sẽ cho cô biến mất khỏi đây đúng ko?

Mặt con Mỹ Anh lúc này tái mét, nhưng nhìn nó đứng sau Vũ thì nổi điên lên ko kìm lại dc

_Anh!!! Sao anh lại bênh vực cho thứ con hoang đó. Nó là 1 đứa mồ côi, mẹ nó giết người ở tù rồi sinh ra nó, mẹ em thương tình đem nó về nuôi, thế mà 7 năm qua ko nói dc 1 câu cảm ơn... Thứ bẩn thỉu như nó anh nên trên tránh xa ra kéo làm làm bẩn anh...

Cả lớp à ồ lên 1 tiếng rồi hướng ánh mắt đầy khinh bỉ soi khắp người nó... Trường Vũ sôi máu, mặt vẫn đỏ ngầu vì tức giận, giờ tay tán cho Mỹ Anh 1 cái như trời găm... Nhưng... Nó từ phía sau chạy đến đỡ trọn vện cái tát kinh hoàng đó, nó lảo đảo té nhào, khé miệng ứa máu. Mọi người và Vũ nhìn nó đầy kinh ngạc, riêng nó và con Mỹ Anh hiểu rằng, nó thể này là còn nhẹ, nếu con Mỹ Anh có chuyện gì thì nó còn đau đớn hơn thể này vạn lần... Máu nó văng ra trúng giày con Mỹ Anh, cô ả máu lên đá thẳng vào lưng nó rồi lấy chân chùi vết máu lên người nó

_Á!!! Bẩn giày tao rồi, đúng là đồ thói tha mà, bẩn thỉu, kinh chết đi dc, phải bỏ đôi giày này thôi...

_Cô...!!!. Vũ nổi cơn tan bành, giờ tay định đánh con Mỹ Anh cái nữa, nó giật mình bật dậy ôm cánh tay Vũ lắc đầu ngoay ngoay, đôi mắt lạnh buốt nhìn thẳng vào anh như xoáy cả tâm can. Vũ hạ tay xuống rồi quay lại trừng con Mỹ Anh

_Cô chờ đấy, hôm nay cô phải biết mình may mắn đó

Nói rồi anh tức giận đi 1 nước. Con Mỹ Anh vẫn chưa chịu buông tha cho nó, vừa thấy bóng Vũ khuất, cô ả nắm lấy tóc nó kéo nó lôi nó đi ra khỏi lớp, 2 con bạn cô ả cũng leo đèo theo sau. Mọi người cũng ko ai đoán hoài gì nữa bởi học quá hiểu tính vênh váo, thích hành hạ người khác của con Mỹ Anh ... Nó bị con Mỹ Anh lôi ra sân sau hành lang trường...Bốp...Bốp...

_Hôm nay tao coi thử mày sống dc ko, con mọi bẩn thỉu kia.

Vừa **** tụi con Mỹ Anh xấn lại đánh túi bụi vào nó, nó chỉ cúi gầm mặt chịu trận, đôi mắt vô hồn, lạnh lẽo ko thể rơi dù là 1 giọt nước mắt, nhìn nó trở ra khiến tụi con Mỹ Anh thêm tức giận, con Mỹ Anh hất đầu ra hiệu, con Nga quay sang nhìn rồi cười gian xảo... Ào... Những xô nước lau sàn ở cuối hàng lang trút ngược lên nó như thác... Trường Vũ quay lại lớp ko thấy Mai Trinh đâu, 1 nỗi bất an dâng lên, Vũ bật chạy ra ngoài khi nghe mấy đứa bạn cùng lớp báo tụi Mỹ Anh lôi Trinh đi sau khi Vũ bỏ đi

Ngoài sân sau hành lang trường, nó ngồi bất động vì thân thể đau buốt. Vũ tìm thấy nó và ghen ngào đau đớn nhìn nó, anh quy xuống nắm chặt bờ vai nó nhưng cổ họng nghẹn bứ vẫn chưa thốt nên lời. Anh ko biết vì sao anh lại lo lắng cho nó đến vậy?, ko biết vì sao luôn muốn bảo vệ nó?, vì sao mỗi lần nhìn nó anh lại nhẹ lòng và cảm thấy vui, đau lòng khi thấy nó bị ức hiếp?, nhưng anh đã biết tất cả vì anh đã thích, đã yêu nó ngay từ cái nhìn đầu tiên

_Em bị sao thế? Sao thế này?.

Vũ ghen ngào nặn từng câu từng chữ, anh đứng lên vào kéo tay đỡ nó dậy, nhưng nó vẫn ngồi bất động, lặng thinh.

_Em sao vậy ko đi dc à?? Anh đưa em lên phòng y tế

Lúc này nó mới ngược mắt lên nhìn Vũ, 1 cái nhìn có thể đóng băng 1 thế giới, nó hất tay Vũ ra rồi tay vịn tường gương đứng dậy, bước đi 1 cách yếu ớt. Vũ đau đớn nhìn theo cái dáng nhỏ bé, mảnh mai của nó, tay anh siết chặt đến nổi bật máu, ko nói ko rằng, anh nhắc bổng nó lên, nó cổ gãy giữa nhưng vô ích, phần vì Vũ ôm đang ôm chặt lấy nó, phần vì người nó đang đau buốt vì trận đòn... Vũ bế nó đến phòng thay đồ nữ, anh đưa nó bộ đồ thể thao của anh

—Em tắm rồi thay bộ đồ này đi

Nó lắc đầu rồi toan bỏ đi, Vũ nắm lấy tay như cầu khẩn

—Anh xin em hãy nghe anh 1 lần này thôi, em muốn vào lớp với bộ dạng này sao?

Nghe Vũ nói cũng có lí, nó vào tắm gội rồi thay đồ. Vũ đứng ngoài cửa phòng thay đồ chợt quay lại khi thấy bóng nó, anh sững cả người bất động 1 lúc. Trong bộ quần áo rộng thùng thình của anh là 1 cô gái với vẻ đẹp mỹ miều, mái tóc ướt túm gọn trong chiếc khăn và những giọt nước long lanh lăn dài trên chiếc cổ thanh tao khiến cho cô gái đó thêm quyến rũ, đôi môi đỏ mọng và làn da trắng toát lên vẻ mỹ miều của nó, có lẽ Vũ chỉ nhận ra nó nhờ đôi mắt lạnh như băng của nó, vì trước giờ nó luôn cúi gầm mặt xuống, mái tóc lòa xòa che nửa khuôn mặt, che đi vẻ đẹp hoàn mỹ kia. Nó khẽ quay qua nhìn anh, lúc này Vũ mới giật mình tỉnh mộng, anh đến nắm lấy tay nó lôi đi, nó cố gắng ra mà ko được, anh lôi nó thẳng đến phòng y tế... Vũ nhẹ nhàng bôi thuốc cho nó, nó lặng người ngồi yên trên chiếc ghế trong phòng y tế nhìn Vũ

—Xong rồi, anh băng bó và bôi thuốc vết thương rồi, em cẩn trọng kẻo bị nhiễm trùng nhen. Chàng ta nói rồi mỉm cười nhìn nó

Nó nắm lấy tay vũ, xoa xoa lên vết thương đã đông máu bật ra khi anh siết tay giận dữ, đau xót khi nhìn nó. Vũ đỏ bừng mặt, lấy tay xoa lên mái tóc mượt mà của nó mỉm cười

—Anh ko sao đâu. Cũng gần hết giờ rồi, em nằm nghỉ 1 chút đi rồi anh đưa em về

Nó lắc đầu nhìn anh lạnh lùng rồi bỏ đi... Vũ đứng dậy ôm chầm lấy nó từ phía sau, nó giãy nảy nhưng ko thể nào thoát khỏi vòng tay mạnh mẽ của Vũ, nó đành buông xuôi 2 tay

—Tại sao lại lạnh lùng với anh như vậy??? Hãy để cho anh được bảo vệ em, xin em đừng quay lưng về phía anh nữa, anh ko thể nào chịu nổi khi thấy em như thế này nữa... Mai Trinh... Anh yêu em...

Tiếng nói Vũ nức nhen theo từng câu, 1 cái gì đó ấm áp luồn qua tim nó, đôi mắt nó mở to nhìn vào khoảng ko vô hồn, người nó khẽ run lên, khối băng trong mắt nó dường như đang tan ra và tuôn trào lạnh buốt qua khóe mắt nó... 16 năm. Kể từ lúc nó sinh ra, cho đến khi nó 5 tuổi, nó đã ko nhỏ thêm giọt nước mắt nào, 9 năm sống trong tu viện, và 7 năm sống trong roi đòn như cơm bữa tại nhà họ Trung cũng ko thể vắt nó thêm 1 giọt nước mắt nào, vậy mà giờ đây, nó khóc, nó đã khóc...

Nó về đến nhà thì đụng ngay con Mỹ Anh... Con Mỹ Anh khinh khinh nhìn nó, rồi ả nổi điên khi mắt ả dừng lại bằng tên trên bộ đồng phục nó đang mặc, ả hét rít lên

—Á...a....a... Con này to gan, tao đã cảnh cáo mày rồi cơ mà, ko được tới gần anh Trường Vũ cơ mà. Kèm theo cái giọng chua chát xịt đó là 1 bạt tai trời gằm

Nó té ngã ra, con Mỹ Anh cùng lúc đạp liên tục vào người nó khiến cho những vết thương rỉ máu ra. Bà Trung từ phòng khách bước ra cùng 1 người đàn ông trẻ, gương mặt thanh thoát, khá điển trai

—Dừng lại Mỹ Anh, con làm mẹ mất mặt quá, con có biết nhà mình đang có khách ko?. Đây là bác sĩ Thanh Hùng, anh mới du học về, đạt nhiều thành tích xuất sắc, từ bây giờ sẽ là bác sĩ riêng của gia đình chúng ta... Thưa bác sĩ, đây là con gái tôi, Mỹ Anh

Vị bác sĩ khẽ gật đầu rồi đi thẳng đến chỗ nó, đỡ nó dậy

—Vết thương em đang rỉ máu kia, em đến đây tôi băng bó cho

Nói rồi anh quay về phía bà Trung hỏi

—Cái tôi vừa chứng kiến cái gì thế thưa bà? Bạo lực gia đình à?? Tôi cần 1 lời giải thích hợp lý thưa bà
Bà trung lúng túng

_Chắc có hiểu lầm gì đó thôi,con bé này đc tôi nhận nuôi từ nhỏ,tôi thương nó như con ruột của mình vậy,chắc nó và chị nó cãi nhau thui,có phải vậy không con Mai Trinh?

Nó gật đầu.Anh chàng bác sĩ Hùng vẫn đắm đắm nhìn nó và những vết thương trên người nó

_Em ko sao thật chứ?

Nó gật đầu rồi bỏ đi về phòng sau tròng mắt của bà Trung.Bác sĩ Hùng chỉ lặng người rồi bước đi khi nghe tiếng bà trung ,hình như có gì đó đang dâng lên trong lòng anh ta sau khi chạm phải ánh mắt lạnh đến nao lòng

_Mời bác sĩ,lối này,tôi tiễn cậu...

3. Chương 3

Đêm đó nó khó ngủ,1 cảm giác ấm áp lan khắp người nó,mặc dù vẫn nhức nhối với vết thương,lần đầu tiên nó cảm thấy như vậy... Nó lim dim rồi chìm vào giấc ngủ và nó đã ko biết 1 điều rằng môi nó đang nở 1 nụ cười... 1 bông hoa hé nở lần đầu tiên suốt 15 năm qua...

....

_Trinh... Trinh!!!!... Giọng Vũ từ phía sau gọi nó ý ới

Tim nó đập mạnh 1 cái nhưng nó ko quay lại,nó chỉ bước chậm hơn như để chờ đợi điều gì đó.Vũ chạy lại nắm lấy tay nó mỉm cười...

_Em ko nghe anh gọi à?

Nó ngược mắt nhìn hần,vẫn ánh mắt vô hồn xoáy vào tâm can người khác,nhưng hình như bớt lạnh lẽo hơn trước. Vũ đỏ mặt khi chạm phải ánh mắt của nó,chắc cậu chàng nhớ đến chuyện hôm qua. Nó cũng quay mặt đi,cái cảm giác rất lạ cứ trào lên...Bỗng nó rụt tay lại rồi bỏ đi như chạy khi chạm phải ánh mắt sắc nhọn của con Mỹ Anh,để lại Vũ đứng ngẩn ngơ nhìn theo nó

....

Tối hôm đó...

Nó vừa leo lên giường mệt mỏi bởi 1 ngày bị hành hạ thì dưới nhà ,giọng bà Trung thét lên chói tai

_Trinh!!!!!!!!!! Xuống đây tao biểu

Nó lê cái thân người đau khổ xuống nhà

_Mày nấu tô cháo thịt rồi đem lên phòng cho cậu chủ mày ăn khuya,có lẽ tối nay nó lại phải thức khuya học bài nữa đấy

Trong nhà,Vĩnh Khanh là người nó ít tiếp xúc nhất,hần suốt ngày nhốt mình trong phòng ngoài trừ đi học về,đôi mắt thì lúc nào cũng lơ lơ như thú ngủ,khuôn mặt gầy gò tái tái như thằng nghiện xì ke

Cộc.. Cộc...Nó đem cháo lên phòng,gõ cửa ko nghe tiếng trả lời,thấy cửa ko đóng nó đẩy vào thì...Mặt nó sầm xuống,tái đi ,người nó run lên.Trước mắt nó là những hình ảnh phim cấp 3.Thì ra,tên Vĩnh Khanh là tên nghiện sex,hần cứ ru rú trong phòng để xem những thứ đồi trụy này suốt đêm nên nhìn hần ko khác gì thằng nghiện ma túy.Nó run run đặt khay thức ăn xuống bàn khá mạnh khiến hần ta quay lại,thấy nó có vẻ hoảng định quay đi thì hần kéo nó lại,ép sát vào tường. Nó run lên hoảng sợ,nhưng đôi mắt thì vẫn vô cảm nhìn tên đó.Hần cất giọng nghe đến kinh tởm

_Nè em gái,xem như này giờ ko thấy gì nghe chưa,anh cũng biết em là 1 kẻ ko phải lắm chuyện. Em hiểu ý anh chứ

Nó gật đầu,rồi bỏ đi,nhưng dường như tên Vĩnh Khanh này có ý ko để nó đi,mắt hần xoáy vào người nó như con thú đói. Cảm giác bất ổn dâng lên,nó vùng người thì bị tên Khanh đè chặt hơn,tay hần bắt đầu mơn trớn trên người nó,nó vùng vằng hất đở bát cháo đánh choang,nhờ vậy bà Trung nghe thấy và quát ầm ỉ đi về phía phòng thằng Khanh

_Chuyện gì thế hả???

_”Em nên tự biết phải làm gì rồi chứ”.Hắn thì thầm...

_Ko có gì mẹ ạ. Con Trinh nó lỡ tay làm rớt bát cháo. Hắn quay sang nói với bà Trung khi mẹ vừa lên đến nơi

Mẹ tán thẳng vào đầu nó ,**** bới thậm tệ

_Đồ ngu,mày làm đc trò trống gì ko hả? ko mau xuống làm tô cháo khác đi

_Ko cần đâu mẹ,con ko muốn ăn.Hắn nói rồi vào phòng sập cửa lại

Thoát được khỏi hắn,nó chạy về phòng,có lẽ đây là lần đầu tiên nó biết ơn sự có mặt của bà Trung nhất,chốt chặt cửa,nó trùm kín và cuộn người trong chiếc chăn,nó cố nhắm mắt vỗ về giấc ngủ thì những thước phim hình ảnh dâm loạn và cảm giác kinh tởm khi tên Vĩnh Khanh chạm vào nó khiến nó thấy buồn nôn...nhưng... nó vẫn ko rơi dù là 1 giọt nước mắt... Một đêm dài ác mộng đối với nó

_Mày đi theo tao. Con Mỹ Anh hầm hực thét vào nó khi nó vừa vào lớp

Nó đi theo con Mỹ Anh ra đến sân sau thì gặp 1 đám nữa 2 thằng con trai và 3 đứa con gái khác. Con Mỹ Anh chạy đến con nhỏ đầu đàn

_Chị!! Nó là con nhỏ leo đèo theo quyển rũ anh Vũ của chị đó

Cô ả đầu đàn với đôi mắt sắc như dao phóng 1 nhát về nó

_Cái gì!! Thứ như mày mà đòi trèo cao à? Mày có biết tao là ai ko hả?. Kèm theo giọng nói đe dọa của ả là cái tát giáng trời

Nó ngã huych xuống thì bị ả nắm tóc giật ngược dậy

_Tao nói ày biết,anh Vũ là của tao.

Nói rồi ả hất đầu ra lệnh í đứa đứng gần đó,cả bọn nhào vô đánh túi bụi đến khi nó như sắp ngất thì cô ả mới từ từ tiến sát lại nó,khuôn mặt nó lạnh như tiền,đôi mắt vô hồn lạnh lẽo nhìn thẳng vào ả khiến ả cũng phải rùng mình

_Con này lì thật,đánh thế mà ko khóc,mặt trơ ra như cái xác

_Nó thế đấy chị ạ,có làm gì thì nó cũng ko khóc,ko kêu la van nỉ,em rất ghét thái độ đó của nó. Con Mỹ Anh chen vô như châm dầu vào lửa

Ả đầu đàn nhếch miệng cười 1 cái rồi giật điều thuốc của thằng đàn em tiến lại nó cười thâm độc

_Để hôm nay mày xem tao sẽ khiến ày phải khóc lóc van nài,quỳ lạy dưới chân tao xin tha

Ả châm thẳng điều thuốc vào tay nó,mùi da thịt cháy bốc lên khét lẹt,đôi mắt nó vô hồn nhìn sầm sầm hàng động dã thú đó của ả đầu đàn. Nhìn nó vẫn ko 1 chút cảm xúc,ả điên máu hất đầu ra lệnh cho tụi đàn em tẩm uất nó thêm trận nữa,ả đang khoanh tay đứng nhìn cạnh con Mỹ Anh thì nghe tiếng quát

_Các người đang làm gì thế hả???

Giọng nói đầy tức giận và khí nóng phát ra quanh người Vũ khiến bọn kia toát mồ hôi.Con Mỹ Anh níu tay ả đầu đàn run rẩy lắp bắp ko thành lời

_Chị...chị...giờ...giờ làm gì...?

_Chạy...chạy thôi...!!!.Ả ta cũng lắp bắp trả lời

Cả lũ chạy bán sống,mặc co Vũ đang tức giận thét ầm lên

_Các người đứng lại...

Anh quay sang nhìn nó như tan vỡ.Anh khụy xuống đỡ nó lên ôm chăm lấy nó run lên

_Anh xin lỗi,tại anh,anh ko bảo vệ đc em,anh xin lỗi

Nó ngã vào vòng tay của Vũ, đôi mắt nhìn về 1 khoản ko hư vô và 1 giọt nước mắt nóng hổi thấm trên áo anh...

Anh bế nó về phòng y tế, sát trùng, bôi thuốc rồi băng bó cẩn thận... Anh ngược lên nhìn nó, đôi mắt ko cảm xúc, lạnh lẽo đầy u uất nhìn anh, anh đưa tay vuốt lên má nó khiến nó giật mình, nhưng nó ko gạt tay anh ra, ko bỏ đi, ko chống cự, chỉ nhìn...

_Thôi!! Em nằm nghỉ đi, 1 chút nữa anh đưa em về...

Càng nhìn nó Vũ càng tức giận hơn, tay anh siết chặt, người run lên từng cơn giận dữ, rằng anh nghiêng trèo chèo... Bốp... Con Mỹ Anh ngã lặn xuống ôm lấy mặt run run, người tái dại đi sau khi ăn bạt tai như trời giáng của Vũ. Vũ hất mặt ra lệnh, 2 tên đàn em từ phía sau nắm lấy con Mỹ Anh lôi đi, nước mắt giàn giụa, nó kêu van xin nhưng bất lực, còn mọi người trong lớp thì lặng thinh ko dám hó hé, bởi họ biết bình thường Vũ hòa nhã nhưng khi nóng giận thì ai cũng phải khiếp sợ, và đây là lần đầu tiên họ thấy Vũ tức giận đến nổi đích thân mình ra tay

_Thưa anh, em đã tìm đc những kẻ mà anh yêu cầu. 1 thằng đàn em của Vũ chạy đến nói nhỏ

Anh gật đầu rồi đi theo nó ra bãi sân trống sau trường. Lúc này, con Mỹ Anh và ả đầu đàn cùng lũ đàn em đã bị thẩm đòn và te tua như ăn mày

...Bốp... Đá 1 cái vào bụng con Mỹ Anh, nắm đầu nó giở lên, anh gần từng lời giận dữ

_Hôm nay tôi sẽ cho cô biết cảm giác mà Mai Trinh đã phải chịu đựng

_Xin anh!! em lạy anh tha cho em... Con Mỹ Anh nắm lấy tay Vũ van xin thống khổ

_Tha cho cô ư? Vậy có bao giờ cô tha cho Trinh ko? Cô ấy luôn chịu đựng, ko 1 giọt nước mắt, ko 1 tiếng van xin, mới nhieu đây mà tha cho cô đc à?. Vũ vắn đôi mắt đỏ ngầu cười khẩy, hất ngã cô ả và ko quên tặng kèm 1 cái tát nữa. Giờ nhìn anh như 1 ác ma...

_Dừng lại... Vũ ra lệnh

Đàn em của Vũ dừng tay lui về phía sau. Vũ tiến gần đến cô ả rút ra 1 con dao gập

_Cô có lắm trò hành hạ người khác lắm đúng ko? Hôm nay tôi trả lại cô trò khác nhé

Nói xong Vũ giơ dao lên... Xoẹt... Mặt con Mỹ Anh tái xanh rồi chuyển sang trắng bệch ko còn 1 hột máu....

4. Chương 4

Nó lúc này cảm thấy khá hơn sau 1 giấc ngủ chập chờn, nó đc cô y tế cho giấy xin phép về sớm, nó lê bước về nhà mệt mỏi mà ko đợi Vũ đưa về. Vừ về đến nơi, nó đứng ngay Vĩnh Khanh, nó thoáng rung mình, tên Khanh thấy vậy nhếch mép cười 1 cái

_Em đem cho anh 3 ly cà phê lên phòng, anh có bạn

Nó gật đầu đi thẳng mà ko nhìn hần 1 cái, sợ hãi và cảm giác buồn nôn kinh tởm vây lấy nó. Hình như hôm nay khối trên đc nghỉ ôn thì nên hần ở nhà, mà hình như ông bà Trung đi đâu đó rồi thì phải, nó thoáng sợ sợ khi mang cà phê lên phòng tên kn kia

... Cộc... Cộc... Tên Khanh hé cửa liếc thấy nó, hần cười thật đều rồi lôi tuột nó vào trong chốt cửa lại. Nó giật mình nhìn quanh thấy 2 tên bạn hần và hần đang nhìn nó với đôi mắt cảm thú đói khát

_Em mà mày nói đó hả Khanh???. Một thằng bạn hần lên tiếng nghe đến kinh tởm

_há há há!! Thấy sao, cũng ngon chứ bộ. Tên khốn Khanh cười 1 tràng lên tiếng nghe thối như nước cống

Nó sợ hãi lùi lùi về phía sau thì bị 1 tên gạt chân té nhào, 2 thằng giữ chặt tay nó, còn thằng Khanh thì ngồi đè lên người nó, nó ố vùng vẫy nhưng dường như kiệt sức, đã mấy ngày nó ko ngủ đc bởi những nỗi ám ảnh, lại thêm phần bị đánh, thương tích đầy mình. Nó buông xuôi mặc cho số phận, đôi mắt vô tâm, lạnh lẽo nhìn vào hư vô, 1 khoảng ko trắng mờ mặc cho cả 3 tên thú tính dày xéo lên thân thể nó... Nhưng... Có lẽ

_Dạ? – Mụ Trung hỏi lại ngạc nhiên

_Tôi hỏi Mai Trinh đâu?. Vũ trờng mắt quát thẳng vào bà Trung

_Nó bỏ nhà đi 3 ngày nay rồi,chắc chết bờ chết bụi ở đâu rồi anh ă. Đúng là thứ đồ con gái hư hỏng- Mỹ Anh đáp lời thay mẹ nó

Vừa nói nó chạy đến gần Vũ giả vờ ngây thơ,ông ẹo

_Em nói với anh rồi,nó là thứ ko ra gì hết, anh ko nên day vào nó,Giờ còn giở thói đi bụi,đúng là thứ con hoang ko đc dạy dỗ

...Bốp... Mụ Trung điếng hồn đến đở con Mỹ Anh đang ôm cái mặt sưng húp sưng húp sau cú đấm của Vũ . Vũ nắm lấy áo con Mỹ Anh lôi dậy,mím cười đáng sợ,mặt anh sầm lại,đôi mắt vằn đỏ,gân xanh trên cánh tay nổi lên đầy cảm phẫn

_Cô nghe cho rõ đây,bắt đầu từ hôm nay,tôi cấm cô bước chân vào trường nữa bước,nếu để tôi thấy mặt cô,thì tôi sẽ khiến cho cô và gia đình cô biến mất chỉ sau 1 đêm. Nếu Mai Trinh xảy ra chuyện gì thì tôi sẽ lấy cái mạng chó của cô đấy

Anh quay lưng bước đi bỏ lại sau lưng mụ Trung ôm con Mỹ Anh tái mét run cầm cập.Vũ lên xe lao đi,anh như điên lên,chạy cuồng khắp nơi tìm Trinh,trái tim anh như vỡ ra nghìn mảnh... Vũ bắt lực ngồi trong phòng mình khi anh đã tìm kiếm trong vô vọng...

_Tại sao? Em đang ở đâu hả? quay về đây đi...anh xin em...anh xin em... anh sắp điên rồi... anh sắp ko thể chịu nổi rồi...Trinh ơi!!...

Vũ nấc nghẹn ngào gào thét như điên,anh đánh vỡ tất cả đồ đạc trong phòng tứ tung đến nỗi tay rướm máu,bất lực và vô vọng,anh khụy xuống để mặc cho nước mắt đau khổ tuôn ra... Ông bà Khang đè nén giọt nước mắt,đau lòng nhìn đứa con trai của mình đang đau đớn tan vỡ...

5. Chương 5

Còn nó,nó cứ ngồi đó,đã 4 ngày trôi qua,nó chỉ uống nước cầm hơi,người nó mệt mỏi,nó kiệt sức vì 4 ngày nay chưa ăn gì... Nó chỉ ngồi gục đó,chỉ thỉnh thoảng bước đến cái lu vỡ uống nước rồi lại ngồi gục xuống bờ tường...Đã 4 ngày trôi qua,thời gian giờ với nó như dừng lại,sau gần 2 ngày nó ngất đi khi chạy ra khỏi nhà họ Trung,nó như vút lại sợi xích còng gum nó suốt 7 năm địa ngục,nó đã thoát,nhưng giờ nó sẽ ra sao?,phải đi về đâu?nó phải làm gì bây giờ?nó ngồi và ngồi đó để tìm câu trả lời,nhưng thời gian trả lời nó bằng khoảng ko vô định trong mắt nó...

Gruuuuuuu... giữ...gấu gấu...Gruuuuuuuuu...

Nó đưa mắt nhìn thì thấy 2 con chó đang cắn nhau giành khúc bánh mì ai đánh rơi,con mắt dại đi,nó vớ tay nhắt lấy khúc cây gần đó,đứng dậy đi như 1 cái xác vô hồn đến gần 2 con chó... Bốp... Bốp...ằng... ằng... lũ chó sợ hãi bỏ chạy... Nó nhắt khúc bánh mì lên đưa lên miệng,nó nuốt khan từng miếng,nó hành động như 1 người vô tri,tâm hồn và thể xác nó lúc này chỉ hành động cách vô thức như con thú,muốn sống ,chiến đấu để sống,bản năng con người ko cho phép nó chết 1 cách dễ dàng như vậy...Nó nuốt khúc bánh mì xong gục đầu xuống uống nước ở cái lu vỡ,nhìn nó bây giờ như 1 con thú hoang thật sự,nó bị mất đi bản năng làm người...Nó lại gục đầu ngồi tựa vào tường...

Trời dần trở gió ngày 1 mạnh hơn,gió quạt vào nó,nhưng nó vẫn ngồi đó,dường như nó đã lạnh quá lâu rồi,nó quen với cái cảm giác lạnh lẽo rồi... Mưa bắt đầu tuôn,phát vào người nó ngày 1 lạnh thêm,trong khoảng ko dày đặc,1 giọt nước lăn dài từ khóe mắt nó hòa trộn vào mưa khi hình ảnh của Vũ lơ mờ hiện ra,những ngày bên Vũ chưa kịp làm trái tim nó ấm lên thì ông trời lại trêu đùa số phận nó,rồi 2,3,... giọt nước kéo nhau lăn dài trên má nó,ko biết có phải nước mưa chăng...Nước chảy dài trên mặt nó như cho nó biết rằng nó vẫn còn sống...

_Này vào đây đi!!! Thật xui xẻo,,sao tự nhiên mưa ào ào thế này

Sau tiếng nói là 1 tràng bước chân đập lên sỏi gạch đổ vụn chừng 5,6 người gì đó bước càng ngày càng gần chỗ nó. Nó vẫn ngồi dựa tường bên trên là bậu cửa sổ và mưa gió thì cứ vô tư hất vào nó ướt sũng buốt căm

_Này,gì thế kia,nhỏ đó đâu ra vậy,trông kinh quá – 1 tên lấy chân đá đá vào nó

Nó vẫn ngồi bất động nhưng pho tượng khiến cho tụi kia máu lên, 1 tên nắm đầu nó giật dậy

_Con điên kia,mày biết đây là đâu ko mà bén mảng vào đây hả?đây là địa bàn của tụi tao,khôn hồn thì biến- thằng giang hồ đó đẩy nó 1 cái té nhào

Tụi giang hồ nhìn nó,thằng đại ca bước lên cười đểu nghe thật tởm lợm

_Hà hà,con nhỏ này ko tới nổi,để anh em vui vẻ đợi hết mưa cũng đc

Nói rồi thằng đại ca dè dít nó xuống tính giở trò đòi bại. Nó vẫn vô tri như cái xác,tay vớ 1 viên gạch đập thẳng vào thằng đại ca đang ngồi trên người nó, máu tóe ra,thằng đại ca ôm cái mũi đang chảy máu ròng ròng kêu la như con cẩu điên...

_Á aaaa.. Con điên này,giết nó cho tao

Lũ đàn em đang vây dỡ hẳn thì nhào đến nó,nó vọt chạy,cứ chạy,chạy mãi mặc dù phía sau nó chẳng còn ai,chạy đến khi chân tóe máu,nó gục xuống 1 bờ tường bên lề,nó thu người gục đầu lên gối,mưa vẫn tuôn xối xả,máu khô đã nhũn ngày trên áo nó chảy ra theo dòng nước mưa đen ngòm,vết thương lở ra như xé tan cơ thể nó... Mắt nó bắt đầu nhòa đi,thế giới xung quanh như mờ dần và trắng muốt,đôi mắt nó nặng trĩu dần rũ xuống. Trước khi khép mi,hình như ai vấp phải nó, nó chỉ lơ mơ cái dáng người và nghe 1 giọng nói khá quen gọi tên nó

_Ồ!! Em có sao... ko? Hả? Trinh...phải Trinh ko...Trinh... Trinh.... – Giọng nói tắt dần vào tiềm thức của nó

Mắt nó khẽ run run,nó hé từ từ mắt ra,nhưng mí mắt nó sao nặng như đeo chì,trước mắt nó là 1 căn phòng màu trắng,trần nhà và cả căn phòng đều trắng,nó khẽ nghiêng đầu nhìn qua,1 người con trai đang nhìn nó triu mến,mái tóc màu hạt dẻ được cắt tỉa gọn gàng,và mái xéo đc chải 1 bên lất phất vài cọng tóc mai trên chiếc kính nhỏ gọng đen tri thức ngự trên khuôn mặt khôi ngô,hiền dịu

_Em thấy thế nào? Còn đau ko?

Nó gật đầu

_Em nhận ra anh ko?

Nó nhìn chằm chằm anh ta

_Anh là Thanh Hùng ,chúng ta từng gặp nhau ở nhà họ Trung.Đây là phòng mạch của anh.Em đã hôn mê 3 ngày rồi,vết thương trên người em nhiễm trùng khá nặng,anh đã băng bó rồi. Tại sao em lại ra nông nổi này?

Nó ko rằng xoay mặt đi,đôi mắt u uất,lạnh lùng nhìn chằm chằm về 1 hướng ko gian hư hư ảo ảo

_Em có muốn anh liên lạc cho ba mẹ nuôi em ko?

Nó giật mình thu tầm nhìn lại hướng về Hùng,nó cố ngồi dậy,Hùng đến đỡ nó

_Em đừng dậy,nằm nghỉ đi,vết thương của em vẫn chưa lành đâu

Nó nắm chặt lấy tay Hùng,nó run run,lắc đầu ngoay ngoay,miệng nó lắp bắp

_ư...Ko...ko,đừng...đừng

Nhìn vẻ mặt hốt hoảng và điệu bộ sợ hãi của nó,Hùng thoáng hiểu đc phần nào câu chuyện,anh nhìn nó triu mến và thương tâm,ôm nó vào lòng

_Em đã rất khổ sở phải ko?Từ nay anh sẽ bảo vệ em,em đừng lo sợ gì nữa nhé...

Nó ngược đôi mắt vô ưu nhìn xoáy vào đôi mắt Hùng,những điều này ko biết có chân thật hay ko nhưng cho nó 1 cái gì đó bình lặng,cảm giác này khác khi Vũ ôm lấy,khi Vũ hứa sẽ bảo vệ nó,lòng nó ấm áp bởi 1 tia nắng đã rơi vào tảng băng khiến nó tan ra và chực trào sau hơn mười mấy năm. Nhưng ở Hùng,1 vòng tay mạnh mẽ,đem lại cho nó 1 sự an toàn tuyệt đối khiến nó... Vỡ òa

_Ừ...ừ...A...a...aaaaaaaa – Nó nấc nghẹn,nắm chặt lấy tay áo1 của Hùng khóc thét lên như đứa trẻ lên 3 đang không nhẽo khi bị ăn hiếp

Lại thêm 1 cái “Lần đầu tiên” với nó...

6. Chương 6

Nắng hắt qua hàng cây chui lọt vào cửa sổ lay nó dậy,nhỏ choàng tỉnh.Một ngày thật đẹp...Nó đã ở nhà Hùng đc 1 tuần rồi,giờ trông nó có vẻ khỏe ra nhiều,có thể đi lại và làm 1 số việc vặt...

_Em dậy rồi à? Đến đây ăn sáng đi em

Nó gật đầu rồi đến bàn ngồi ăn. Cả tuần nay Hùng chăm sóc cho nó kĩ lắm, phòng mạch cũng là nhà anh,gia đình Hùng tuy khá giả nhưng anh ko muốn dựa dẫm vào gia đình quá nhiều,với khả năng và trình độ tuyệt vời của anh bây giờ anh dư sức tự kiếm tiền nuôi bản thân,nghĩ thế nên Hùng mua căn hộ nhỏ gồm 2 tầng,tầng trệt bên dưới anh mở phòng mạch để ngoài giờ làm ở bệnh viện anh có thể kiếm thêm,bên trên lầu có 1 phòng ngủ và toa-lét,từ khi có nó anh chàng nhường hẳn hết cho nó tầng trên và dọn xuống tầng dưới vừa làm vừa sinh hoạt...

_À!!! Anh có thứ này cho em

Vừa nói Hùng chìa 1 túi giấy ra trước mặt nó,nó ngược mắt nhìn rồi lại nhìn chiếc túi giấy,Hùng khẽ cười gật đầu,nó lôi từ trong túi ra 1 chiếc váy liền màu trắng,lệch vai,2 tay áo bằng ren mềm mại,tuy đơn giản nhưng sang trọng ,2 chiếc áo sơ mi trắng,1 tay dài,1 tay ngắn,cổ bèo như kiểu quý tộc hồi xưa,tay phồng phồng đáng iu,1 chiếc váy ngắn hình hoa li ti dịu dàng, và 1 chiếc quần jean ống côn ôm chân khá tôn dáng... Nó ngạc nhiên nhìn Hùng ko chớp mắt...Cậu chàng ngượng đỏ cả mặt,áp a áp úng

_Anh ko biết chọn đồ con gái,anh nhờ mấy cô nhân viên ở đó chọn giúp,ko biết có hợp với em ko – Vừa nói Hùng gãi gãi chiếc mũi.Trông Hùng lúc này dễ thương như chàng trai mới biết yêu

Một cảm giác ấm áp chạy dọc người nó,trái tim se lại,đập mạnh như thể trái tim nó chưa bao giờ hoạt động,khóe mắt nó cay cay,nó nhận ra rằng,hình như nó đã biết khóc và khóc nhiều rồi,phải chăng bằng trong nó đang tan ra... Đây là lần đầu tiên nó nhận đc quà,lại là quần áo mới, trước giờ nó chỉ mặc đồ cũ của con Mỹ Anh vứt sọt rác,hay do đi giúp việc may cho nó,mất nó ứa trào nước mắt .Hùng bất ngờ,nhưng có lẽ anh hiểu gì đó nên nhẹ nhàng ôm lấy nó

_Anh biết em khổ nhiều rồi,đừng giấu lòng mình thêm nữa,em hãy sống thoải mái như những người khác,hãy cứ khóc,cứ cười,cứ nói ra những gì em nghĩ,anh sẽ lắng nghe em...Đừng tự kiềm nén mình nữa em nhé- Anh nói rồi mỉm cười nhìn nó

Nó ngược mắt lên nhìn Hùng,ko phải đôi mắt lạnh lẽo,u uất mà trong đáy đôi mắt đó là những tia nắng ấm đầu tiên sau 1 mùa đông lạnh giá,tia nắng ấy tuy ko đủ làm 1 thế giới bình tĩnh sau 1 mùa đông dài lạnh lẽo,nhưng đủ khiến trái tim ai đó rung lên từng hồi...Hùng quay đi che giấu cảm xúc kì lạ đang hiện rõ vành vạnh trên khuôn mặt mình... Nó gục đầu vào lòng Hùng,nấc nghẹn,nhỏ đang tận hưởng hạnh phúc của cảm giác đc ôm ấp che chở,đc yêu thương,bao bọc,vỗ về mà nó chưa bao giờ đc trải qua từ lúc sinh ra hay lúc nó ở cô nhi viện,môi khẽ rung lên,hiện lên 1 nụ cười như đóa hoa yên giấc 17 năm bỗng bừng nở dịu dàng,nó khẽ thì thầm 1 tiếng nghe thật ngọt ngào và sâu lắng

_Vâng...!!

Hùng đi từ cảm giác này sang cảm giác khác,con tim cứ thi nhau hát hết ca khúc này đến điệp khúc khác,lúc trữ tình lúc sôi động...Chàng ta cuối xuống thì thầm...

_Em lên thay đồ đi,anh em mình đi dạo phố và mua cho em ít đồ cần thiết nhé

Nó gật đầu rồi chạy thẳng lên lầu...Còn mình Hùng ở lại,cậu chàng ngồi huych xuống ghế,tay che miệng khư khư như che bớt sự ngượng ngùng,đầu anh chàng như muốn bốc khói,anh nghĩ thầm “Chết rồi,cứ thế này mình...mình... làm sao,mình sợ ko thể xem cô ấy như em gái đc nữa mất...aaaaa... Mình sao thế này??”. Cuộc chiến tư tưởng ngổn ngang trong đầu chàng

_Anh...

Trình ấp úng xuất hiện trong chiếc áo sơ mi tiểu thư cùng chiếc váy hoa, cắt ngang dòng suy nghĩ của anh. Hùng ngược nhìn lên ngẩn ngơ đến độ té ngã rầm,hành động ngộ nghĩnh đó khiến nhỏ cười khúc khích,vô tình bồi thêm cho anh chàng ta cú bất ngờ mún trụy tim trong khi những dư âm cảm xúc lúc nãy chưa gở hết

_Em cười xinh lắm

Nó quay đi,hình như người nó cũng nóng lên và mặt nó ửng đỏ nữa...

_Anh em mình đi thôi – Vừa nói Hùng kéo nó đi

Lần đầu tiên nó đi dạo phố,cũng phải,ngoài ở trường rồi về nhà với tâm trạng vô thần thì làm sao nó biết phố phường là gì ngoài con đường đi và về,nó đưa mắt nhìn khắp nơi,những khu thương mại làm nó dáo dác như 1 đứa trẻ đáng yêu,2 người lang thang khắp nơi đến hki phờ phờ rồi mới về...

Một ngày mệt mỏi nhưng ko phải mệt do bị hành hạ và cảm giác vật vờ,mà là 1 ngày tuyệt vời,nhỏ trườn dài trên giường,nhìn đồng hồ linh khỉnh Hùng mua cho nó,nó lằng lằng khẽ mỉm cười,nhỏ chột nhận ra,hình như nó đã thay đổi,ở với Hùng có 1 tuần,mà Hùng đã cho nó quá nhiều cái gọi là “Lần đầu tiên”,lần đầu tiên khóc nhèu,cười nhèu và hạnh phúc nhèu đến vậy...

_Anh ơi,ăn sáng đi anh- Nó nhẹ nhàng nói với Hùng

_ok!! Anh ra ngay – Hùng từ nhà tắm bước ra.Anh mặc mỗi chiếc quần jeans choàng chiếc khăn lông khiến nó ngượng ngùng quay ra

Hùng thấy dáng vẻ đáng yêu của nó mỉm cười bước sau nó...

_Trình này,hình như em ở đây cũng đc 6 tháng rồi nhỉ?

Nó ngẩng ngẩng,thì ra nó đã ở đây cũng 1 thời gian dài rồi,thời gian trôi mau thật,mới đó đã hơn 6 tháng,6 tháng qua Vũ luôn bên cạnh và ân cần quan tâm chăm sóc nó,sự bình yên anh đem lại cho nó khiến nó quên đi cả thời gian...

_Mà...mà sinh nhật em là ngày mấy vậy Trình,trước giờ anh chưa bao giờ nghe em nói vậy

Mặt nhỏ bỗng sầm lại,mắt mờ màng lộ rõ vẻ buồn,hướng nhìn xa xăm vào khoảng ko lạnh lẽo,rồi nó cúi gằm mặt xuống

_Dạ...là...là...hôm nay – nó rầu rầu nói giọng ngèn ngèn

_Cái gì,hôm nay à? Trời,sao em ko nói gì cả thế,anh ko hỏi thì 1 ngày trôi qua vô ích rồi – Hùng giả vờ trách yêu nhỏ

_Bộ em xem anh là người ngoài à? – Hùng khề nhều mày,có vẻ hơi thất vọng

_Ko...ko phải...vì...vì – Nó lắc đầu nguây nguây rồi sầm mặt xuống

_Sao? Chuyện gì mới đc?ko nói anh nghe đc ư?

Nó thở dài 1 tiếng rồi lại đưa mắt chìm vào khoảng ko vô định

_Vì ngày em sinh ra cũng là ngày giỗ của mẹ em...

Hùng thoáng giật mình

_Vậy...tại sao?Em ko nói gì vậy,em ko làm giỗ ẹ à?

Nó lắc đầu,rầu rầu

__Ko!!! Bà ta sinh ra em khi mang trong mình tội danh giết người,và bà ta đã bỏ lại đứa con của mình để ra đi trong thanh thản- Nói tới đây nó nghẹn ngào,nước mắt lại trào ra

Hùng đến bên dạng dịu dàng ôm lấy nó khiến nó khóc nức nện ngào hơn

__Em ko cam lòng...em hận bà ta...sao có thể đối xử với em như vậy...Tại sao...

Hùng siết nó chặt hơn,giọng cũng nghẹn lại

__Em đừng trách mẹ mình,bà ấy đã cho em cuộc sống của bà ấy,bà ấy đánh đổi mạng sống chính mình để sinh ra em,bà ấy cũng mong muốn em hạnh phúc mặc dù ko ở cạnh em,chăm sóc cho em,có lẽ mẹ em đã sắp đặt cho anh gặp đc em,và muốn anh thay bà chăm sóc cho em

Trình bỗng nín bật,ngước mắt nhìn Hùng ko chớp. Nó chưa bao giờ nghĩ như Hùng,nó luôn oán trách người đàn bà tội lỗi sinh ra rồi bỏ nó lại giữa dòng đời cay nghiệt,nó quên rằng,để có đc nó,bà ta đã phải đánh đổi cả mạng sống của mình cho nó.Lòng se lại,trái tim nó đau dữ dội,nó biết,nó yêu bà nhiều lắm,nhưng nó phải oán trách bà để nó có nghị lực sống tiếp,nó khép con người nó lại bằng tảng băng để có thể chống chọi với cuộc đời khi kôcô...mẹ .Nó khóc nhùi hơn,khóc vì ân hận hay khóc vì trách chính bản thân ngu ngốc...

Hùng mỉm cười nhẹ nhàng cuối xuống thì thầm với nó

__Hay là hôm nay cũng là chủ nhật, anh và em đi thăm mộ mẹ nhé?

Ý kiến của Hùng làm nó chột chưng hửng,suốt gần 17 năm nay nó chưa 1 lần đến thăm mộ mẹ nó,trước khi chia tay với cô nhi viện để về nhà họ Trung,sơ có đưa cho nó địa chỉ,nơi đặt mộ mẹ nó,nhưng nó chỉ cất giữ đó, chưa 1 lần đặt chân đến,biết sao đc,nó đã hận mà...

Phút chốc lặng đi,nó ngước nhìn Hùng triu mến,gật đầu

__Dạ,anh đợi em chuẩn bị nha

Hùng mỉm cười ấm áp,thấy bóng nó vừa khuất lên lầu,anh ngồi xuống ghế,mặt đắm chiêu,lòng anh có gì đó đang dày vò

__“Ở bên cạnh Trình đã hơn 6 tháng,1 thời gian ko dài nhưng cũng ko quá ngắn,nhưng mình vẫn chưa hiểu hết đc cô ấy... Trình ơi,em có thật sự tin tưởng anh ko?Sao em vẫn giấu đi nỗi đau riêng mình chịu đựng như vậy?Sao ko để anh gánh vác nó cùng em?... Thật sự... Anh đã yêu em rồi...” – Hùng miên man với những suy nghĩ dần vật chính mình

7. Chương 7

Trên đường đi,Hùng và nó ghé vào 1 tiệm hoa...Ôm bó hoa vào lòng,nó siết chặt tay Hùng bước dần vào con đường nhỏ dẫn đến nghĩa trang...Theo đúng hướng dẫn mà sơ nó đưa cho,nó và Hùng dừng chân ở 1 ngôi mộ ốp gạch màu đen nằm lẻ loi trên 1 khu đất trống,cây cỏ gần như che lấp hết mộ,rong rêu phủ lên tấm bia nhưng vẫn ko che lấp đc vẻ đẹp của và trang trọng của ngôi mộ,cũng phải,dù gì mẹ nó cũng là vợ hờ của 1 đại gia mà,có gì thì cũng có ít chút lo trước 1 ít phòng ngày như hôm nay,1 khoảng đất và ngôi mộ khang trang cũng ko quá nhieu cho cuộc đời mẹ nó...

Nó đứng lặng nhìn ngôi mộ,lòng se sắc lại,người phụ nữ trên tấm bia nhìn nó cười,đôi mắt cũng lạnh như nó,thì ra nó thừa hưởng quá nhieu từ bà,đôi mắt sắc bén và gương mặt lạnh lùng với trái tim lạnh lẽo,bằng giá...Nhưng ít ra,mẹ nó cũng đã yêu,đã cháy bỏng và cuồng nhiệt với tình yêu và lạnh lẽo với trái tim tan vỡ... Nó ko oán,ko trách mẹ, nó yêu mẹ... Những giọt nước mắt ấm áp kéo nhau tuôn dài... Nó ko nói gì,đường như mẹ và nó nhìn nhau,chỉ cần qua ánh mắt cả 2 đã nói hết tất cả...tất cả

Hùng gạt nhỏ cỏ cây quanh mộ,quét dọn tươm tất ngôi mộ,anh khẽ đến gần đặt bó hoa xuống trước bia,nắm nhẹ lấy tay nó cười triu mến,anh chàng cúi đầu chào mẹ nó lễ phép

__Chào cô,cháu là bạn Mai Trinh,con gái của cô,hôm nay chúng cháu đến thăm cô – Nói đoạn anh quay sang nhìn nó mỉm cười. Còn con nhỏ thì vẫn ngơ ngác nhìn anh ...

_Cô nhìn xem,con gái cô đã lớn nhường này rồi,có xinh ko cô?hi,chắc tại cô bé giống cô... Cô à! Mai Trinh đã sống những ngày rất đau khổ vì ko có sự yêu thương của người mẹ,cô biết ko?Trinh đã chịu rất nhiều đau khổ vì cô,cô biết ko?... – Anh quay sang nhìn nó âu yếm và siết chặt hơn bàn tay con nhỏ...

...Nhưng cô hãy yên tâm nhé,từ nay cháu sẽ thay cô chăm sóc cho Trinh,thay cô bảo vệ,yêu thương Trinh,cảm ơn cô đã sinh ra và đưa Trinh đến với cháu...

Bất chợt con nhỏ lao lên ôm lấy anh chàng,1 phút bối rối,anh chàng cũng lấy lại bình tĩnh,choàng tay ôm lấy thân hình nhỏ bé của nó thật ấm áp,dịu dàng,anh nhìn mẹ Trinh mỉm cười,và dường như người phụ nữ trong bức hình kia cũng đang mỉm cười đáp lại,ko phải nụ cười lạnh lẽo mà nó thật nhẹ nhàng và yêu thương

...

...Cách... Nó bước xuống xe,lững thững bước vào nhà với 1 nỗi lòng lững lơ pha chút hạnh phúc

_Em lên nhà nghỉ đi. Anh đi công chuyện 1 lát,có gì về anh gọi em dậy - Vũ kéo nhỏ lại dặn dò đầy yêu thương

Nó cười,cười thật tươi rồi bước lên phòng,hôm nay,...nó đã gỡ bỏ thêm được 1 sợi xích nặng nề trôi buộc trong trái tim nó bấy lâu

.... 3 tiếng sau... Cộc...Cộc

_Em ngủ dậy chưa Trinh?

Nge giọng Hùng nhỏ bật dậy mở cửa,Hùng nắm lấy tay nó kéo vội xuống nhà,dùng 2 tay che mắt con nhỏ lại,anh chàng thỏ thẻ

_Anh có bắt ngờ cho em!!!

1..2..3...,mở mắt ra,nó đưa tay che miệng mình,quay ngoắc qua nhìn Hùng như chứng minh những gì trước mắt nó ko phải là mơ...Căn phòng ngập toàn bong bóng,trên sàn nhà,chỗ nào cũng có bong bóng,trên trần là bóng bay,mỗi chiếc bóng bay treo 1 chiếc thiệp nhỏ nhắn với những lời chúc đáng yêu,trên giữa bàn ăn là 1 chiếc bánh sinh nhật cùng ngọn nến lung linh...

_Chúc mừng sinh nhật em,Mai Trinh –Hùng cười dịu dàng thì thầm vào tai nó,giọng anh ấp áp ngọt ngào lạ thường

_Em ko nằm mơ phải ko anh?tất cả là...là... anh làm ư...em..em... - nó nắc ngen ngào,lòng nó sướng vui,nó lại khóc,nó ôm chầm lấy Hùng

_Đây là quà sinh nhật cho em – Từ trong túi quần anh lôi ra 1 chiếc hộp nhỏ

Nó nhẹ nhà mở hộp quà ra,đôi mắt mở to,1 sợi dây chuyền bạc hình trái tim,đỉnh hột tinh xảo...

Nó rưng rưng nhìn sợi dây chuyền,đây là lần đầu tiên nó đc nhận quà,đc tổ chức sinh nhật ...

_Để anh giúp em đeo nó nhé??

Hùng mỉm cười rồi đeo nó vào chiếc cổ mảnh mai trắng ngần,anh vòng tay ôm lấy nó từ phía sau, làm cho nó giật mình,ngạc nhiên lắm,nhưng nó ko chống cự,ko chối từ vòng tay ấm áp đó...

_Mai Trinh à!! Anh luôn muốn nói với em điều này...Anh yêu em... làm bạn gái anh nhé?- Anh nhẹ nhàng,ngọt ngào như gió toả qua khiến trái tim nó loạn nhịp

Ko gian như hẹp lại còn nó với anh thôi vậy,nó sững người bất động,quá nhiều thứ bất ngờ đến với nó,hạnh phúc tràn đến khiến nó ko kịp nhận ra đâu là mơ đâu là thực...Tay nó run lên,người nó run bật từng cơn rồi nó ôm siết chặt đôi tay Hùng để biết rằng đây ko phải là mơ...Nó gật đầu đồng ý... Nhưng cơ hồ trong tim nó thoáng 1 dáng hình quen thuộc nào đó,1 vòng tay và câu nói “Anh yêu em” ...Nhưng giờ đây nó ko muốn nghĩ,nó chỉ muốn giữ lấy người đang bên cạnh nó,giữ tất cả những thứ nó đang có,người đàn ông và cả vòng tay bảo vệ nó,nó phải giữ lấy...Nhưng... trái tim nó cũng chợt nhói...

8. Chương 8

Nó khẽ gật đầu,niềm hạnh phúc ko còn ngăn đc nữa,Hùng siết chặt nó hơn cũng nắm tay anh chặt hơn...Hùng đặt 1 nụ hôn lên cổ nó,người nó nóng ran lên,giật mình quay người lại nhìn anh,ánh mắt chạm vào nhau khiến nhỏ và anh như hút lại,anh đặt 1 nụ hôn lên môi nó,1 nụ hôn rất bỏng,nó đón nhận có chút e dè,nhưng lồng ngực nó trào dâng nỗi xúc cảm nào đó,nó nồng nhiệt đón nhận,cổ họng khô ran,lí trí như bay bổng đi đâu,Hùng cứ đưa nó vào cảm giác ngọt ngào của nụ hôn...Bỗng...Anh đẩy nó ra,anh quay mặt đi,che giấu sự thẹn thùng và nỗi sợ hãi nào đó

__Anh sao vậy?

Dư âm vị ngọt ngào vẫn còn trên đôi môi nó,hành động của Hùng làm nó có chút ngượng ngượng,nhưng thoáng chút tiên tiếu...

__Em... em lên phòng đi...anh...anh...Cứ thế này anh sợ...anh ko...ko làm chủ đc chính mình nữa... - Hùng run run giọng nói

Lời nói lấp lửng của anh khiến nhỏ đỏ mặt quay đi,lặng đi trong ko gian,tất cả như ngộp lại,trái tim nó và luồng cảm xúc ngọt lịm của nụ hôn cuộn trào,nó muốn tất cả,tất cả... Cái ý nghĩ có lẽ hơi ích kỷ khiến lý trí nó lu mờ... Ngay giờ đây nó chỉ muốn nghe theo trái tim thổn thức của nó...

__Em...em...em ko sợ - Nó choàng tay ôm lấy Hùng thả lỏng vào tai anh

Giọng nói của nó ngọt như mật,rót vào tai anh khiến trái tim tan chảy... Anh nhìn nó chằm chằm rồi lại đặt 1 nụ hôn lên môi nó...Nụ hôn của anh mê say, cuồng nhiệt khiến nó quên hết tất cả và cũng ko biết anh đã đưa nó lên phòng từ lúc nào...Trái tim cả 2 hòa làm 1...2 cơ thể huyễn lại làm 1...anh đi vào cuộc đời nó 1 cách nhẹ nhàng,có chút đau buốt nhưng đầy mê...

Ánh sáng đầu tiên hắt qua khe cửa,gió cuối mùa mát lạnh len lỏi vào tinh nghịch,nó khẽ rùng mình,đôi mi run lên hé mở,nó cảm thấy cơ thể rã rời,tan ra trong niềm hạnh phúc...Nó nhú mắt nhìn lên khuôn mặt đang ngủ say thật ấm áp của anh thắm mỉm cười,vậy là nó đã trở thành 1 người phụ nữ,người phụ bên cạnh người nó yêu...Nó lại nhắm mắt ngủ tiếp trong vòng tay của anh...

Ngọn nắng bắt đầu gắt hơn,vườn lên hàng mi cong vút của nó khiến nó tỉnh giấc 1 lần nữa... Hùng từ trong phòng tắm bước ra,thấy nó đã dậy,anh khẽ đến bên nó mỉm cười đầy hạnh phúc rồi đặt lên trán nó 1 nụ hôn nồng ấm hơn cả ánh nắng mặt trời...Nó mỉm cười nhìn anh đầy yêu thương...

__Anh phải đến bệnh viện đây,em ở nhà ngoan nhé - Vừa nói Hùng âu yếm nhìn nó __Anh... Làm như em là con nít ko bằng - Nó lấy chăn che lên nửa mặt thẹn thùng nói lí nhí

__Uhm!! Ngoan... Thôi anh đi đây,em ngủ thêm chút nữa đi... Anh yêu em... - Hùng mỉm cười yêu thương bước đi và ko quên cho nó thêm 1 nụ hôn vào đôi môi căng mọng của nhỏ

Nó vui đầu vào chăn ko muốn dậy ngay,dường như nó muốn hưởng thụ thêm cái cảm giác say mê còn vương vấn đêm qua...Nó đang hạnh phúc,hạnh phúc rất nhiều,nhiều đến nỗi khiến nó cảm thấy lo sợ...

__Ngày em,hôm nay đừng nấu cơm, chúng ta đi ăn ngoài nhé - Hùng cười cười nói

__Sao vậy anh? Sao tự nhiên hôm nay lại... - Nó ngạc nhiên hỏi anh

__Em quên rồi à? Hôm nay là kỉ niệm tròn 1 năm chúng ta gặp nhau

Nó thoáng chốc giật mình.Thì ra mình đã sống cùng Hùng 1 năm rồi,1 năm với những tháng ngày ngập tràn hạnh phúc,Hùng đã cho nó quá nhiều...

__Dạ!! vậy để em lên chuẩn bị

Nó hôn lên má Hùng 1 cái rồi chạy lon ton lên lầu,bỏ lại anh chàng mặt đỏ ngầu thật đáng yêu. “Cũng thật may mắn là cô ấy cảm thấy hạnh phúc,mình đã cố gắng rất nhiều để làm cho cô ấy vui,để bảo vệ cô ấy...Nhưng...tại sao mình vẫn có cảm giác rằng,trái tim Trình vẫn chưa hoàn toàn thuộc về mình...” -Hùng chợt thoáng mộng lung suy nghĩ

.....

_Em thích món ăn tại nhà hàng này chứ?

Cả 2 vừa dùng bữa xong tại một nhà hàng theo kiểu Tây Âu,bài trí nhẹ nhàng,mang lại cho thực khách 1 cảm giác ấm áp...

_Uhm!! Ngon lắm, cách bài trí ở đây cũng rất tuyệt,sao anh lại biết nhà hàng này vậy – Nó nheo nheo mắt tình nghịch nhìn anh

_Anh phải cố gắng lắm mới tìm đc 1 nơi như thế này đó – Hùng cười nhìn nó ngập tràn yêu thương

_È!! Thiệt hông? Hay là đi với em nào tới đây rồi hả? coi chừng chết với em đó nha. Giờ mình đi đâu hả anh? – Nó trêu Hùng rồi hỏi

_Ừ!! Anh chở em đi hóng mát rồi ghé trung tâm thương mại chơi nhé

_Dạ,anh lấy xe đi,em đứng dưới chờ nhé

...

Nó rảo bước xuống lối ra chờ Hùng... Nó đâu ngờ nó lướt qua 1 người... 1 người bất giác nhìn thấy nó và như hóa đá...Ánh nhìn trù mền ,ánh mắt đầy yêu thương chan chứa tình yêu thương,mòn mõi và vô vọng,đôi môi người ấy lắp bắp gọi tên nó trong vô thức 1 cách nghẹn ngào....

_Tri...nh... Trin...h... Trinh

...

_Em chờ anh lâu ko? – Hùng hỏi khi nó đang bước lên xe

_Ko ạ? Em vừa mới xuống tới. Mình đi thôi anh – Nó trả lời anh khi đã yên vị trong xe

...

Chiếc xe bắt đầu lăn bánh...từ trong nhà hàng 1 người vút ra,chạy theo thét gào tên nó,nhưng mọi thứ như vô vọng sau tấm kính xe... Anh ngã quỵ xuống,nước mắt tuôn trào,mắt anh tối sầm lại,1 khuôn mặt thê lương đầy đau khổ,bàn tay anh đang siết chặt trên lồng ngực,dường như anh đang cố nắm lấy,giữ lại trái tim đang rệu rã,nát tan...

_Trinh...Có đúng là em ko? Là em phải ko?...Tại sao vậy?...Anh đã tìm kiếm em suốt 1 năm nay,nhưng tất cả chỉ là vô vọng,em dường như đã tan biến... Đến khi anh dường như chết đi và buông xuôi thì em lại xuất hiện... Trinh ơi!!!!

_Vũ...Vũ... Con sao vậy,sao thế hả con??? – Bà Khang ngen ngào chạy đến ôm lấy con trai mình xót xa

Ông Khang cũng chỉ nuốt nỗi đau nghẹn ngào vào trong chưa xót nhìn con mình. Suốt 1 năm qua nó lao vào tìm kiếm,nó như điên dại,trái tim của nó tan vỡ rồi,con người nó đã chết rồi. Ông hiểu,con trai ông đã yêu,1 tình yêu ko có lối thoát,ông hiểu...vì ông cũng đã từng yêu như nó... Ông đã rất yêu 1 người...1 người phụ nữ có đôi mắt lạnh buốt và khuôn mặt lạnh lùng đẹp đến nao lòng...

9. Chương 9

Nó ngồi trong xe,bất giác nghe ai gọi tên,nó nghĩ nó nghe lầm hay tưởng tượng... Nhưng trái tim nó run lên bồi hồi,nó cảm thấy giọng nói đó quen lắm,quen lắm...

_Em sao vậy? em mệt à? Nhìn em xanh quá? – Hùng bỗng thấy nó nhợt nhạt,lo lắng hỏi

_Em.. em ko sao...em hơi mệt,thôi!!! Chúng ta về đi anh – Nó ngen ngen nói ko nên lời

...

Tiếng ai gọi nó văng vẳng bên tai,nghe đau đớn và thật xót xa khiến nó giật mình choàng tỉnh... Đôi mắt mờ mờ nhìn về 1 nơi nào đó xa xăm...1 nơi nào đó trong góc quá khứ mà nó đã cố quên lãng...Nó quay lại nhìn Hùng,anh vẫn ngủ 1 cách ngon lành và dịu êm khiến nó cũng thấy ấm lòng,nó cuộn người vào vòng

tay ấm áp của anh và cố khép mi đợi chờ giấc ngủ... Nhưng đầu đó trong nó,vẫn còn hơi ấm của 1 vòng tay đang đỡ...

...

Một buổi sáng thật đẹp như bao ngày,nhưng hôm nay trong nó nặng trĩu 1 nỗi lo nào đó,nó cảm thấy sắp có gì đó thay đổi,cả nó và cả số phận nó...

_Anh đi làm nhé!! Ở nhà ngoan em nhé... À!! Cuối tháng này ba mẹ anh từ Mỹ về,anh muốn giới thiệu em với họ - Hùng vui mừng thông báo cho nó

_Sao? Nhưng.. nhưng..em..em chưa chuẩn bị tinh thần - Nó giật mình lúng túng

_Ko sao? Sau khi gặp mặt họ,anh sẽ bàn với họ về việc tổ chức đám cưới chúng ta

Mắt nó nhòe đi,nhỏ ko tin vào tai mình nữa ,anh đang nói thật sao?,nó và anh...mãi mãi ... Nó ôm chặt lấy anh nhắm nghiền mắt lại,nếu đây là 1 giấc mơ thì nó mong sẽ ko bao giờ tỉnh lại...lúc này đây,nó ko cần biết gì nữa,mỗi lo tâm hay tất cả sẽ chôn vào quá khứ,nó hạnh phúc khi bên anh,và nó sẽ sống như vậy mãi mãi...

Anh hôn lên trán nó 1 cái rồi vỗ về nó như đứa trẻ,mỉm cười rồi đi làm,nó chạy theo tiễn anh đến khi xe anh khuất cuối đường...Nó lặng lẽ ngược nhìn bầu trời trong vắt ko 1 áng mây mà lòng vẫn bồi hồi... ko chỉ hạnh phúc mà còn 1 nỗi lo toan nào đó

... Chiều...

_Trình ơi!! Anh về rồi!! ra anh nói này,nhà mình có khách đấy

Nghe tiếng anh nó lon ton chạy ra cười thật tươi như đứa trẻ mừng papa nó vậy,nhưng nụ cười nó tắt ngấm khi sau lưng Hùng thấp thoáng bóng dáng 1 cô gái nào đó...

_Trình này!!! Đây là Hồng Loan,cô ấy là con gái viện trưởng bệnh viện anh,cô ấy vừa tốt nghiệp,là học trò của anh - Hùng vừa cười vừa trao cho nó 1 nụ hôn lên trán rồi lên lầu thay đồ

Một tia mắt giận dữ sầm vào vào buốt dọc sống lưng,cô gái Hồng Loan đúng là 1 đương kim đại tiểu thư,cô nàng toát lên 1 vẻ sang trọng,1 đôi mắt to long lanh sắc sảo mà thẳng đàn ông nào bị quét phải đều gục ngã,nó cảm thấy tự ti về bản thân mình...

_Mời cô vào nhà!!! - Nó gượng cười mời Hồng Loan

_Cảm ơn,làm phiền cô rồi!!! từ nay tôi sẽ thường xuyên đến đây,chắc cô ko phiền chứ? Vì tôi sẽ cần thảo luận với anh Hùng nhiều việc lắm - Cô nàng nhìn sầm soi nhỏ nói với giọng khá là hách

_Ko sao ạ? Dù gì cô cũng là học trò của anh Hùng mà - nó mỉm cười nhẹ nhàng đáp

_Cô là gì của anh ấy? - Cô nàng có vẻ câu hỏi gọn lỏn

_Dù gì cô cũng chỉ là học trò của anh ấy,cô ko cần quan tâm nhiều vậy chứ - Nó cũng ko thua kém

_Cô...cô - Cô ả có vẻ tức giận thật sự

_2 Người sao vậy? sao ko vào trong đi - Hùng bước xuống cắt ngang cuộc nói chuyện

Nó chạy đến bên Hùng ôm chặt lấy tay anh...Nó ko biết tại sao nó lại làm vậy,nó đang ghen,nó muốn Hùng chỉ là của nó thôi,nó ko cho phép ai đến gần...Nó đang ích kỷ...

Hùng mỉm cười nhìn nó trêu mếu...

_Em sao vậy,sao lại thế,có khách đấy!!! -Vừa xoa đầu,anh choàng tay ôm nó khẽ nói mà ko quan tâm rằng đang có 1 tia mắt sắc như dao đang phóng về nó

_Anh!!! Cô ta là ai??? - Cô nàng Loan chua chan chất hỏi như quát

Hùng và nhỏ giật mình nhìn cô ả.Hùng mỉm cười hạnh phúc ôm lấy nó nói 1 cách vô tư

_Cô ấy à? Cô ấy là vợ chưa cưới của anh

_Sao...sao...sao lại thế đc – Cô nàng lấp bắp ko nên lời

_Em sao vậy? –Hùng ngạc nhiên hỏi

_À!!! Em ko sao – Cô ả chần tỉnh lại ngay mỉm cười trả lời

_Thôi em vào nhà đi – Hùng nói

_Dạ - kiểm nén lắm,cô ả cũng nặn ra 1 nụ cười gượng gạo

Hùng và nó xuống bếp pha trà,2 người cười đùa tình tứ hạnh phúc với nhau thật hạnh phúc mà ko biết rằng sau cánh cửa có 1 đôi mắt đang rực lửa và những toan tính thâm hiểm đang sắp bùng cháy

...

Nó nằm trần trọc mãi vẫn ko ngủ đc,nên nhẹ nhàng xuống bàn làm việc của Hùng, anh chàng đang mải mê làm việc thì nó từ phía sau nhẹ nhàng ôm lấy anh khiến anh khẽ giật mình

_Định hù anh chết khiếp à? – Hùng quay lại mỉm cười mắng yêu nó

Nó chỉ ôm chặt hơn như ko muốn anh vụt khỏi tay nó,mắt nó nhắm nghiền mắt hít lấy mùi hương dịu nhẹ từ người anh... Mặc dù đang rất hạnh phúc nhưng 1 cảm giác sợ hãi băng ngang người nó,1 điềm báo cho 1 cuộc chia ly nào đó...Nó sợ...vụt mất...

_Hùng này!!! Viện trưởng gọi cậu kìa – 1 đồng nghiệp gọi Hùng

Nhiều câu hỏi nối tiếp nhau nhảy loạn xạ trong đầu Hùng...Anh vừa bước vào thì gặp viện trưởng và Hồng Loan

_Viện trưởng cho gọi cháu ạ? – Anh ôn tồn đáp

_Uhm!!! Hôm nay ta có chuyện muốn nói với cậu... - Vị viện trưởng cương nghị nhưng đôi mắt hiền từ và ấm áp hằn vết nhăn thời gian ôn tồn nói

...

Giờ này nhỏ đang trong bếp nấu bữa tối,nó cứ đưa mắt nhìn đồng hồ,lo lắng vì Hùng ít khi nào về trễ như thế mà ko báo cho nhỏ,nó cứ hết đứng lên ngồi xuống thở dài...Bỗng nó nghe tiếng mở cửa...Khỏi phải nói,nhỏ mừng hóm chạy ra thì chợt khựng lại,anh về và sau lưng anh là con nhỏ Loan,cô ả nhìn nó với 1 nụ cười gian xảo... Nó chạy đến ôm chầm lấy anh,anh cũng dịu dàng ôm lấy nó,nhưng nó bỗng giật mình lùi lại 1 bước sau khi anh ôm nó... Vòng tay anh ko còn ấm áp nữa,nụ cười gượng gạo và nhất là anh luôn lảng tránh ánh mắt của nó...1 cảm giác nghèn nghẹn buốt rát trong trái tim nó...Nó run lập cập ngã khụy 1 cách vô thức...

Hùng hoảng hốt chạy đến đỡ nó,có lẽ anh biết rằng anh ko thể giấu nó điều gì...Anh xao xuyến nhìn nó chợt bất gặp đôi mắt buốt giá xoáy vào tâm can mà nó đã cho vào quên lãng suốt 1 năm nay....

10. Chương 10

Hùng dìu nó lên giường nghỉ,anh khẽ vuốt nhẹ mái tóc nó, rồi lặng lẽ đi ra. Anh vừa bước xuống nhà thì bất gặp Loan đang ngồi trên chiếc bàn làm việc... Thấy anh,cô ả chạy đến ôm chàng cổ anh,điều bộ lửng lơ như 1 ả phục vụ quán rượu... Hùng gỡ tay tay cô ả ra ko nói gì,quay lưng bước đi. Cô ả giận dữ thốt lên khiến Hùng chưng hửng...

_Anh ko yêu cô ta đúng ko?

Hùng đứng chôn lại ,trái tim như ngừng đập,sự dấn đo ở anh càng tăng thêm tội lỗi trong anh...

_Em... em nói gì vậy? – Hùng lấp bắp

_Nếu vậy,sao anh ko từ chối khi bố em đề nghị muốn anh là con rể ông? Anh đã đắn đo đúng ko? Em hiểu,với 1 người đàn ông, sự nghiệp là trên hết. Nếu anh lấy em,tất cả bệnh viện và gia sản nhà họ Hào sẽ thuộc về anh...

Từng lời nói của Hồng Loan như vạn mũi kim, châm vào anh nhức nhói... Nhưng ko phải đau vì anh bị cô ta sỉ nhục,coi thường hay khinh rẻ mà anh nhói vì cô ta đã nói trúng cái sự đắn đo trong anh. Gia đình anh có thể gọi là thuộc hàng khá giả,nhưng ko có thể lực và cũng ko đủ khả năng để anh thực hiện ước mơ của mình... Vì vậy khi nghe viện trưởng mở lời muốn anh là con rể,trái tim anh đã ko đủ to lớn để chối từ lòng ích kỷ và tham vọng... Anh đã đắn đo... Đắn đo giữa nó và tham vọng sự nghiệp...

Hùng chỉ im lặng...Anh đâu ngờ sự im lặng của anh đang cào xé 1 trái tim này giờ đứng sau cánh cửa và nghe rõ mồn một cuộc nói chuyện giữa 2 người... Và trái đó đã rỉ ra,vỡ nát khi anh nói...

_Anh cần thời gian để suy nghĩ,em về đi Loan

_Ok!!! Em về đây,mong anh sớm trả lời em

Thấy thoáng bóng nó,cô ả hôn lên má Hùng 1 cái rồi liếc nó 1 cái sắc lẹm,1 cái nhìn của kẻ đang tiến dần đến vạch đích chiến thắng... Ầ đi ra cổ tình huých vào nó khiến nó loạng choạng ngã xuống... Hùng tái mặt đi khi nhìn thấy nó,anh biết mình đã mắc 1 sai lầm...1 sai lầm khó mà gỡ đc... Anh đến đỡ nó dậy,nhưng nó gạt tay anh đi,cái gạt tay như chối bỏ 1 sự giả dối khiến anh càng thêm đau đớn...

“Tại sao? Tại sao anh ko từ chối? tại sao anh ko bác bỏ những gì cô ta nói?phải chẳng anh đã... Tại sao?tại sao ko phản ứng gì khi cô ta hôn anh?...tại sao...?”. Trong đầu nó chất chồng những câu hỏi,1 câu hỏi đặt ra là 1 nhát dao đang cứa vào tim nó. Nó trằm chằm kín mít và ôm lấy những cái “Tại sao?” đón đau bóp chặt trái tim và lòng tin mong manh của nó...

Hùng bước vào phòng,nắm ôm lấy nó,nhưng nó ko quay lưng về phía anh, bởi vòng tay anh giờ đây đang lạnh dần như tấm lòng và trái tim anh,dù anh đang bên cạnh nó đây,đang ôm nó đây,nhưng đối với nó giờ đây anh như ko tồn tại,chỉ có nó và 1 thế giới lạnh lẽo,cô liêu...

Như cảm nhận đc sự sợ hãi và thất vọng trong nó,anh càng siết chặt vòng tay mình hơn,nhưng dường như anh càng nắm lấy thì càng đẩy anh ra xa thế giới của nó... Người nó run lên lên,gối và tay anh đã ướt đầm bởi lệ của nó ... Anh quặn lòng thổ thê “ Anh xin lỗi”...

Tại sao nó ko rơi 1 giọt nước mắt,ko 1 lời thốt lên trong suốt 7 năm bị hành hạ ở nhà họ Trung...mà sao giờ đây,cảm giác có đc anh và cảm giác sắp mất anh lại lấy đi nhiều nước mắt của nó đến vậy... Lại 1 câu hỏi “Tại sao” lại đặt ra...

... Một đêm dài... Cho 2 người...Mặc dù đầu áp tay gối... nhưng... dường như chỉ có 2 chiếc bóng đơn lẻ... 1 đau đớn,sợ hãi... 1 dằn vặt,tội lỗi... Một đêm dài ko ngủ...

...

Hùng tỉnh dậy ko thấy nó đâu,bước vội xuống nhà thì đã thấy nó nấu rất nhiều món anh thích

_Anh dậy rồi à?đến ăn sáng đi anh

Nó mỉm cười với anh như ko có chuyện gì xảy ra. Nhưng anh nhận ra nụ cười đó pha nổi chua xót và buồn da diết lắm...Cũng phải,anh là người nhạy cảm mà,anh cũng vậy và nó cũng vậy...

_Anh,đến đây ăn đi kéo nguội. Hôm nay em làm những món anh thích nhé,súp nê,cơm chiên nê, em còn làm cả kimbap cho anh mang theo nữa... - Nó kéo tay anh lại ghế,vẫn giữ nguyên cái bộ mặt giả vờ hạnh phúc đó,nó huyền thuyên ko ngớt...

_Trình!!! Em...em sao vậy? - Thấy hành động và điệu bộ nó,trái tim anh càng vụn vỡ hơn

_Em thế nào? Em vẫn bình thường mà,thôi anh ăn đi... - Nó chớp mắt giả vờ tinh nghịch thúc anh

Hùng cầm cuội ăn,ko dám nhìn nó nữa,anh sợ sẽ ko thở đc nữa bởi những tội lỗi đang đè lên tim anh...

_Anh nê,em làm kimbap hôm nay đặc biệt lắm nha...anh phải ăn...ăn nhiều...thì...thì mới có sức...làm việc...

Đang nói bỗng cổ họng nó ngen lại, khô ran, 1 tảng đá chèn ngang cuốn họng khiến nó khó khăn lắm mới thốt lên đc 1 tiếng... Những giọt nước mắt bất tri cứ kéo dài trên đôi gò má cao cao pha chút màu nhợt nhạt...

_Trinh, Trinh... em sao vậy? – Hùng thấy nó vậy thần thốt chạy đến bên nó, tay anh lấy vai nó lay nhẹ...

_Em... em xin lỗi... em... em ko biết vì sao... vì sao mình lại như vậy... – Nó nấc lên, nặn ra từng câu

Hùng xót xa nhìn nó mà lòng quặn thắt, anh ôm chặt lấy nó...

....

Hùng tiến về phía phòng viện trưởng, trong anh đã có câu trả lời... Trước khi vào, anh lấy chiếc điện thoại gọi cho nó

_Anh đây, anh quên mang hộp kimbap rồi, phiền em đem đến bệnh viện giúp anh đc ko?... Anh yêu em... - Hùng nói với giọng dịu dàng và hạnh phúc

Anh bước vào, gặp viện trưởng và Hồng Loan đang ngồi chờ anh. Vừa thấy anh, cô ả chạy xoắn xít đến ôm chầm lấy tay anh, anh nhẹ nhàng gỡ tay cô ả ra khiến ả chột dạ và ngượng ngịu...

_Thưa ngài, cháu rất cảm ơn sự tin tưởng và ưu ái của viện trưởng dành cho cháu... Nhưng cháu xin từ chối lời đề nghị của ngài...

_Cái gì? anh có điên ko? anh biết anh đang làm gì ko? - Ả Loan máu dồn lên mặt thét lên ầm ĩ

_Anh biết chứ - Nói rồi anh mỉm cười hạnh phúc rồi đứng dậy cuối đầu chào ngài viện trưởng lễ phép cáo từ

_Ta hiểu rồi, nhưng dù sao ta cũng mong cậu suy nghĩ lại... - Ngài viện trưởng gật gù ôn tồn đáp

Hùng lắc đầu nhẹ nhàng rồi bước đi, để lại sau lưng anh là 2 cục lửa đang bùng cháy... Anh bước đi 1 cách khoan thai, lòng anh lúc này thật nhẹ, nụ cười trên môi anh thật sự đã ấm áp trở lại... Anh bước vội ra cửa bệnh viện chờ nó

Nó đang thần thờ trước cửa bệnh viện hura biết tìm anh thế nào thì...

11. Chương 11

Rầm... Sau cái va chạm... nó lao đảo té nhào, phải mất 3 phút sau nó mới hoàn hồn... Một chàng thanh niên trạc tuổi Hùng, khuôn mặt cũng khôi ngô ko kém, anh đang cuống quýt đỡ nó dậy, miệng ko ngớt xin lỗi... Hùng vừa bước ra thấy vậy chạy vội đến chỗ nó

_Em ko sao chứ? – Hùng lo lắng hỏi

_Dạ!! ko sao? – Nó khẽ gật đầu

_Thành thật xin lỗi, tôi vô ý quá... Ủa? Hùng, cậu quen cô gái này à? – Chàng thanh niên nọ xin lỗi nó, nhìn Hùng ngạc nhiên

_Hừ!! tưởng ai hóa ra là cậu, cái tật hấp tấp mãi ko bỏ... Trinh này!! Đây là Quân, bạn đồng nghiệp của anh... Còn đây là Mai Trinh, bạn gái tớ – Hùng trách đùa Quân 1 câu rồi quay sang giới thiệu với nó với Quân

_Chào em, anh nghe Hùng kể nhiều về em lắm, giờ mới đc gặp, đúng là em xinh thật – Quân vừa bắt tay vừa nháy mắt nghịch ngợm khiến mặt nó đỏ ửng lên

_Này này, cậu muốn chết hả? ai cho nháy mắt với bạn gái tớ hả? – Hùng ôm cổ Quân đánh vào Quân, cười đùa như 2 đứa trẻ

Sau trận cười ko ngớt Quân mới ngạc nhiên hỏi

_Ủa? thế còn tin đồn cậu trở thành con rể viện trưởng là sao? Ai ác mồm thế nhỉ?

Hùng và nó giật mình 1 cái,Hùng cười nhạt

_Ko phải lời đồn đâu,là thật đấy

Anh lại quay sang nhìn nhỏ mỉm cười thật êm rồi ôm nó vào lòng nhìn Quân nói

_Nhưng tớ từ chối rồi

Nó nhìn anh ko kiềm lại đc nỗi hạnh phúc,khỏe mắt nó cay cay...Hùng nhìn nó mắng yêu

_Kìa,lại sắp khóc rồi kìa,đồ mít ướt...Thôi,ta đi nào...

_Tớ đi ăn đây,bye – Hùng quay lại chào Quân,cười toe toét

Thoảng trong góc bệnh viện,ngoài Quân là người đang chứng kiến niềm hạnh phúc của người bạn thân,còn có 1 người sùng sục giận dữ cầm ánh mắt vào 2 người đó ko rời...Cô ả lẩm bầm “ Ko,em ko cam tâm,em muốn có anh,và em sẽ có đc anh,anh là của em...”. Dưới 2 hàm răng đay nghiến,Loan hùng hồn tuyên bố...

Dưới tán cây xanh mát của bệnh viện,Hùng mỉm cười nhìn nó âu yếm,anh choàng tay kéo nó vào lòng

_Anh xin lỗi đã làm em vất vả và đau khổ nhiều

Một nguồn cảm xúc chảy vào cơ thể nó...ấm áp...dịu êm...hạnh phúc

_À!! Ngày mai ba mẹ anh về,họ về sớm hơn dự định,mai em cùng anh đi đón ba mẹ nhé

...Nó sững sốt nhìn Hùng lo lắng...

_Nhưng...nhưng em...em chưa chuẩn bị tinh thần...a..a..Ngày mai phải làm gì để đón ba mẹ anh đây – Nhỏ cuống lên trông đến đáng yêu

Thấy nó thế anh cũng chẳng kiềm lòng đc,ôm lấy nó vỗ về...

_Bình tĩnh nào!! Em cứ bình thường là đc mà

Nó yên tâm phần nào tựa vào lòng anh hạnh phúc...Có ngờ đâu 1 toan tính đang trôi dạt phía sau cái cây này giờ đang núp bóng nghe lén câu chuyện giữa 2 người... ”Ngày mai ba mẹ anh ấy về ư? Cơ hội đến rồi...Mai Trinh,mày chờ mà xem nhé...”

.....9h sáng...Tại sân bay.....

_Ba... mẹ!!! – Hùng vẫy tay gọi

Một người phụ nữ với đôi mắt sắc sảo,gương mặt thanh tao,sang trọng,dường như thời gian và tuổi tác ko thể tàn phá cái đẹp mỹ miều của bà so với tuổi ngoài 40...Một người đàn ông chừng hơn 50,phong độ,đỉnh đạc,...Có lẽ Hùng thừa hưởng khá nhiều cái vẻ phong trần từ ba anh ấy...

Hùng đến ôm 2 người đóthắm thiết...

_Con Trai,con lớn nhiều rồi... Còn đây là? – Người phụ nữ ôn tồn đáp rồi quay sang hỏi Hùng sau khi đã nhận ra sự hiện diện của nó

_Đây là Mai Trinh,cô ấy là bạn gái con – Hùng đáp,khẽ nắm lấy tay nó mỉm cười

Người phụ nữ kia nhìn nó 1 lượt rồi ko nói gì mà bỏ ra xe,sự ái ngại chạy dọc sống lưng khiến nó có chút thất vọng và hụt hẫng,lo lắng

Sau khi đưa ông bà Nguyễn – ba mẹ Hùng về khách sạn,nó trở về cùng Hùng với nỗi bất an,buồn buồn...Anh vỗ về trấn an nó giúp nó yên lòng phần nào

...

Một ngày đẹp trời... Nhưng trong nó đang có 1 áng mây đang kéo giăng ngang từ sau khi gặp ba mẹ Hùng ...

....Kính....Kong....

Nó chạy vội ra mở cửa, 1 cảm giác bồn chồn bồn trào dâng... Bình thường Hùng ko đi làm về sớm trước 5h, mà anh về có bao giờ bấm chuông đâu...

_Cháu...cháu chào bác – Nó ngạc nhiên khi người đứng trước mặt nó là bà Nguyễn

_Cháu mời bác vào nhà ạ...

_Cám ơn cô!! – Bà Nguyễn lạnh lùng đáp

_Thằng Hùng nhà tôi đâu? – Bà đảo mắt 1 vòng rồi hỏi với cái giọng ko mấy lịch sự

_Thưa bác, anh ấy đi làm chưa về ạ!! – Nó lễ phép đáp bằng giọng hơi run, sợ sệt trước cái khí thái toát ra từ bà Nguyễn

_À, tôi quên mất... Thế cũng tốt, tôi cũng đang muốn nói chuyện riêng với cô – Bà Nguyễn nói chuyện lạnh tanh nhưng sắc lẹm

_Cha mẹ cô làm gì? họ ở đâu?

_Dạ...Cháu...cháu ko có – Nó hoang mang, ngẹn ngào trước câu hỏi như dao cứa vào lòng nó

_Ko có? Tôi ko hiểu ý cô? – Bà Nguyễn vẫn lạnh tanh gằn lại

_Cháu...Cháu là trẻ mồ côi ạ... - Nó nói thật nhỏ như muốn che giấu sự hổ thẹn đang bóp nghẹt trái tim nó

_Cô là trẻ mồ côi ư? Thế thằng Hùng nhà tôi đã nhặt cô về nuôi à? – Bà Nguyễn trừng trừng nhìn nó như muốn xé nó ra thành từng mảnh

Bà ta ko hỏi gì thêm nữa, chỉ lừ lừ nhìn nó... Ko khí trở nên ngột ngạt... Vừa đúng lúc Hùng về cắt ngang cái bầu ko khí quạnh đặc đó

_Anh về rồi... Ồ!!! Mẹ, sao mẹ lại ở đây? – Anh đang vui vẻ gọi nó thì đột nhiên sững lại khi thấy bà Nguyễn

_Mẹ ko thể đến thăm con trai mình sao? Nếu ko đến đây sao mẹ biết con nuôi 1 đứa con hoang thế này trong nhà – Bà Nguyễn giận dữ gằn từng từ đầy nghiến

_Kìa mẹ, mẹ nó gì vậy? sao mẹ lại nói thế, con thật lòng yêu Trinh... - Hùng nhặt mặt, tái đi nói

Ko khí bắt đầu chùng xuống, dường như sắp có 1 cơn bão lớn kéo qua thì...

_Chào mọi người!!! Hôm nay lại đến làm phiền rồi

Một giọng nói cất lên xé tan hoang cảnh lạnh cảm đó...

_Hong Loan – Nó và Hùng ngạc nhiên thốt lên

_Cô đây là? – Bà Nguyễn cũng ngạc nhiên ko kém khi thấy sự hiện diện của Hong Loan

_Cháu chào cô, cô là mẹ của anh Hùng phải ko ạ? cháu là Hào Hong Loan, bố cháu là viện trưởng nơi anh Hùng đang làm việc – Hong Loan lễ phép chào bà Nguyễn

_Ồ!!! Có phải bố cháu là Hào Chánh Tổng ko? – Bà Nguyễn ngạc nhiên hơn hỏi dồn

_Thưa bác, phải ạ - Á Loan giả vờ nhu mì trả lời

_Ồ!! Tiểu thư nhà họ Hào sao, vào nhà đi cháu – Bà Nguyễn thay đổi thái độ khi nghe Loan là tiểu thư nhà họ Hào

Bà Nguyễn kéo tay Loan vào nhà, trông bà có vẻ ưng cô ta lắm... Bà ngồi nói chuyện rất vui vẻ và cầm tay với cô ả thân mật như 2 mẹ con khiến nó cảm thấy tủi tủi, nó lặng đi vào bếp pha trà và nấu cơm...

Gần 9h30 hơn....Loan đứng dậy dịu dàng lễ phép cáo từ bà Nguyễn

_Đã trễ rồi, cháu xin phép bác cháu về

_Ồ đã trễ thế rồi à? – bà Nguyễn cũng bất giác nhận ra thời gian đã trôi quá mau

_Để con đưa mẹ về khách sạn – Hùng ôn tồn nói với mẹ

_Đc rồi,con đưa mẹ về rồi sau đó đưa Loan luôn

_Thôi bác ạ,phiền anh Hùng lắm,cháu đi taxi về đc rồi – Cô ả giả vờ từ chối nhưng trong lòng mừng rỡ lắm

_Sao thế đc,nghe bác,để anh Hùng chở về,thế bác mới yên tâm – Bà Nguyễn nói với giọng nghiêm nghiêm nhưng hết sức dịu hiền

_Da...- Loan lễ phép bước ra xe,lòng ả lâng lâng vui sướng khi bước đầu quỹ kế của ả đã thành công

....

...Cả tuần nay nó chỉ lủi thủi 1 mình ở nhà,vì cứ hễ Hùng tan ca là lại bị bà Nguyễn bắt đi đâu đó cùng bà và Hồng Loan đến tận tối mịt mới về...Hôm nay cũng vậy,nó ngồi ôm lấy gối,gục đầu cô đơn...sự bất an vây kín nó,nó ko biết nó đang sợ hãi với sự cô đơn hay đang sợ hãi sắp mất thứ gì đó rất quan trọng 1 lần nữa...

_Anh về rồi ...

Hùng gọi nó khi vừa về...Nó ko nói gì,cứ như 1 đứa trẻ chạy ra ôm chầm lấy anh...Hùng mỉm cười nhưng cũng mau chóng đẩy nó ra...

_Ngoan nào,hôm nay anh mệt quá,anh phải đi tắm và nghỉ ngơi đã – Hùng nói rồi xoa đầu nó bỏ đi

Anh đi...Anh quay lưng lại với nó ,nỗi bất an càng dâng nện ứ trong lòng nó...Nó ko thể nói gì,nó ko có gì cả,nó biết nó ko thể bằng gia đình nhà họ Hào,ko kiêu sa như Loan... Nó ko có gì ngoài tình yêu của nó dành cho anh...Nó chơi vơi giữa tất cả 1 giọt sầu buồn tuôn rơi,ko gian quanh nó lặng buốt đi...Anh đang ngày càng xa...xa khỏi tầm tay nó...

Còn anh,1 ngày trở về,sự mệt mỏi đánh vật anh,sự vắng mặt của nó đã ko còn quan trọng với anh nữa,sự vô tâm đó đánh đổi bằng nước mắt của nó...

_Trình!! Hôm nay anh sẽ về sớm ăn cơm cùng em... - Anh mỉm cười nói với nó trước khi đi làm

_Thật hả anh? – Nụ cười nó bừng sáng hẳn lên

_Anh xin lỗi vì cả tuần nay để em 1 mình như vậy – Anh kéo nó ôm vào lòng,đặt 1 nụ hôn lên nó rồi đi

....

Nó dạo quanh siêu thị ,mua thật nhiều đồ để nấu những món Hùng thích nhất...Tâm trạng nó vui ko tả siết...

_Mai Trình...Anh...anh xin lỗi – Hùng rầu rầu nói với nó khi vừa thấy nó bước vào nhà với 1 đồng thứ linh khỉnh khác

Nó vừa bước vào nhà chưa hết ngạc nhiên vì thái độ của Hùng thì sững lại khi thấy ngoài anh ra còn có bà Nguyễn và Hồng Loan,trông họ vận váy áo khá sang trọng,hình như đang chuẩn bị đi đâu đó...

_Hôm nay em khỏi nấu cơm,em lên chuẩn bị đi,chúng ta sẽ đi ăn ở nhà hàng... Anh nói rồi xách mấy túi đồ trên tay nó đi vào phòng ăn... Nó vừa cất bước đi thì khựng lại khi nghe bà Nguyễn lên tiếng...

_Chúng tôi muốn có 1 bữa ăn gia đình mà ko có người ngoài,cô hiểu ý tôi chứ?

Hùng từ trong bước ra,ngạc nhiên khi thấy nó vẫn đang còn đứng đó

_Sao vậy em? Em ko đi chuẩn bị đi?

_Hình như Trình mệt,nó nói nó ko muốn đi,nó cần nghỉ ngơi – Bà Nguyễn lên tiếng thay nó kèm theo 1 cái nhìn sắc lẹm trong khi nó vẫn còn chưa hết ngạc nhiên nhìn bà

_Em ko sao chứ? – Hùng lo lắng hỏi nó

_Em... em hơi mệt...anh và mọi người đi đi,chắc em ko đi đâu... - Nó mỉm cười nhợt nhạt,cố giữ cho nước mắt đừng tuôn ra vội quay lên phòng

Hùng,bà Nguyễn và Hồng Loan lên xe đi đến nhà hàng... Nó lặng bên cửa sổ nhìn bóng chiếc xe khuất dần... Nó 1 mình chìm trong căn phòng tối,ko gian vắng tênh,lạnh lẽo,gió xuyên vào cửa rít lên trong lòng nó lạnh

thêm,căn phòng hoen ẫm nước mắt của nó càng trở nên ưu buồn hơn... Nó nấc lên từng cơn nện ngào,tủi thân,dường như nó đã ko thể thở nổi nữa...Nó mở cửa bước đi,nó đi trong vô thức,nó muốn để ko khí lạnh lạnh giáp đông này luồn vào tâm trí nó,hy vọng sẽ giúp nó tỉnh táo hơn...Nó bước đi...và đi...

...

Hùng và Loan trở về sau khi đã đưa bà Nguyễn về khách sạn,Hồng Loan 1 mực đòi đưa Hùng về đến nhà rồi tự về vì anh có uống chút rượu...

_Trinh,anh về rồi...Trinh...em đâu rồi? – Hùng gọi nó khi vừa vào nhà,nhưng chỉ có bóng tối và sự im lặng trả lời anh...

Hùng bước lên phòng cũng ko thấy nó,anh mệt mỏi ko muốn tìm kiếm nữa,anh cởi phăng chiếc áo sơ mi mà quên mất sự có mặt của Hồng Loan,trong khi cô ả đang theo anh lên tận phòng...

_Chắc cô ta đi dạo đâu đó rồi – Cô ả lên tiếng khiến Hùng giật mình,phát hiện ra sự hiện hữu của ả

_Em chưa về à?Thôi,anh mệt lắm rồi,em về đi – Hùng nhăn nhó,quăng chiếc áo xuống sàn toang bước đi

_Tại sao cứ đuổi em vậy?anh ghét em lắm sao?chẳng phải mẹ anh cũng muốn em trở thành con dâu bà sao?...Em có gì thua kém nhỏ con hoang kia chứ - Loan giận dữ hét âm lên trước sự lạnh nhạt của Hùng

_Im ngay... Anh...à!! Anh xin lỗi... Thôi em về đi – Hùng mệt mỏi nói với ả mà đứng đưng ko thêm quay lại

_Ko!!Em ko cam tâm... - Giọng ả nhỏ dần chìm vào 1 toan tính thâm ma,rồi ả chạy đến ôm lấy Hùng ko buông

Hùng hoảng hốt khi phát hiện cô ta đã tuột cả chiếc váy đen dạ tiệc trên người,cô ta đang trong thân hình Eva ôm chầm lấy anh... Anh cố gỡ tay cô ta ra thì cô ả càng siết chặt hơn

_Anh biết em yêu anh phải ko?anh cũng ko ghét em đúng ko?anh ko hề chối từ em,anh cũng thích em phải ko?...

Ả nhỏ nhẹ thỏ thẻ,ve vuốt hệt như 1 con đím,cũng phải,đâu ai biết rằng những gã đàn ông ả muốn đều ko thể nào thoát khỏi bàn tay ả,nhưng họ đều chỉ là những món đồ chơi qua đường mua vui cho ả,cho đến khi ả gặp Hùng...

Hùng đứng lặng thinh ko phản ứng gì nữa,phải chăng những gì Loan nói là đúng,anh đã hết yêu nó như ban đầu,sự hiện diện hay thiếu vắng nó đã ko còn quan trọng...Và bây giờ,dường như lí trí và con tim anh đã ko đủ mạnh mẽ để phản kháng với những cám dỗ của ả Loan. Trong hơi men chênh choáng,anh đã ko thể thoát khỏi sự mụ mị,ko cưỡng lại những đề mê,ham muốn... Anh đã phản bội nó...

Cảnh tượng ân ái mây mưa vẫn vũ đó đã đc thu gọn trong đôi mắt mờ mịt và trái tim tan nát của nó,mặt đất dưới chân nó như vỡ ra,hạnh phúc,tình yêu và niềm tin giờ đây nát tan,sụp đổ,đề lên nó ko lối thoát... Tất cả...tất cả...những phút giây bên nhau giờ đây trôi theo những phút giây lạnh lùng...Hạnh phúc với bao kí ức,đam mê thoáng lên trong tim để rồi bỗng chốc chơi vơi tuôn rơi theo những giọt sầu... Trong nỗi hoang mang và ko gian lặng yên dày đặc mùi phản bội...Nó chạy vút đi....

Nghe thấy tiếng động...Hùng chợt tỉnh trong cơn mê,anh chỉ thấy đc bóng nó lao đi trong bóng tối...Anh hét gọi tên nó nhưng vô vọng... Nó đã đi...

....

Nó chạy,chạy mãi,chạy đến khi rã rời,nó lê bước nặng nề bước đi vô thức,đến khi ngã khụy bên đường...Nghìn nhát dao xuyên xé tim nó ,bóp vỡ tan,nó ko thở đc nữa,dường như cả thế gian này đã bị nó rút cạn ko khí,mặt nó nhợt nhạt,môi mím chặt đến bật máu tái đi,đôi mắt bắt đầu nặng trĩu,nó dần chìm vào khoảng ko vô định,quạnh đặc đầy đau khổ.....

12. Chương 12

Khóe mi nặng trĩu,nhưng nó vẫn cố mở ra,đôi mắt nó vừa mở thì nước mắt lại xô nhau tuôn trào

_Kìa!! Cô tỉnh rồi à?

Bất giác nghe tiếng ai đó...Nó cố trở mình xoay qua nhìn chủ nhân của cái chất giọng giòn ngọt đó...Một cô gái xinh đẹp với khuôn mặt thanh tú,đôi mày lá liễu,đôi môi căng mọng,dáng dấp chuẩn ko cần chỉnh,chiếc áo 3 lỗ và váy jeans ngắn càng tôn thêm dáng và nước da trắng ngần của cô

_Tôi...tôi đang ở đâu? – Nó ngèn ngẹn cổ trần an mình hỏi cô gái

_Tôi thấy cô ngất phía sau quán nên đưa cô về đây. Tôi tên Tuyết,còn cô – Tuyết mỉm cười hỏi nó

_Tôi tên Mai Trinh- Nó nuốt nước mắt,gạt lòng mỉm cười thật buồn

_Cô bao nhiêu tuổi rồi? – Tuyết nhìn nó hỏi

_Tôi 18t

_Hả? thiệt ko?nhìn cô chuẩn quá,nên cứ tưởng...hì... Tui hơn cô 2t,mình xưng chị em đi cho thân... - Tuyết cười nói vô tư,lộ ra 1 nét thân thiết của 1 con người chân thật

_Mà nhà em ở đâu? Có chuyện gì à? – Tuyết hỏi nó

Nó ko nói,chỉ cuối gằm mặt,đôi mắt sa lạnh,mặt se lại lạnh tanh,môi mím lại... Nhìn nó,Tuyết dường như thấy đc gì đó trong ký ức nhạt nhòa của mình,ko cần nó nói,cô đến bên cạnh ôm lấy nó vỗ về

_Được rồi,em ko cần phải nói gì đâu,chị hiểu rồi...-Tuyết nhìn nó mỉm cười...

_Thôi,em cứ ở lại đây với chị...Nghỉ ngơi đi,chị có nấu ít cháo để trên bếp,đói thì cứ ăn...Giờ chị phải đi làm đây... Bye em – Tuyết cười thiệt tươi với nó

_Chị...Chị...em cảm ơn chị,nhưng chị...chị ko sợ em sao? – Nó á ngại hỏi Tuyết

Tuyết nhẹ nhàng đặt tay lên vai nó mỉm cười thật nhẹ

_Chị tin em,mà nhà chị có cái gì đâu mà em lấy đc... Em cứ thoải mái đi,tối chị về

...

Nó cũng ko còn khóc nữa...Tấm lòng của tuyết xoa dịu nó phần nào trong khoảnh khắc... Thế ra trong dòng người tấp nập,cuộc sống vô cảm này cũng còn những người có trái tim...Một cô gái nhỏ bé,ko có gì cả lại cứu mang nó... Vậy ra cái cuộc đời kn này vẫn còn chứa chan những tình người... Cách đối xử giữa 1 con người với con người

...

Đã gần 1 giờ mà Tuyết vẫn chưa về,nó có chút hơi lo lo cho cô chị vừa gặp này...Nó ngồi chờ Tuyết,dù gì thì cũng chẳng thể ngủ đc,cứ nhắm mắt lại thì những hình ảnh ân ái giữa Hùng và Loan cứ tràn về lấy đi gần hết nước mắt của nó...

...Cạch...

_Chị,chị về rồi à? – Nó mừng rỡ khi thấy Tuyết về

_Ừa em chưa ngủ hả? _ Tuyết mệt mỏi lão đảo vào nhà

_Chị,chị uống rượu à? – Nó chạy đến đỡ Tuyết,khẽ nhăn mặt khi mùi rượu sộc lên mũi

Nó dìu Tuyết lên giường rồi đặt chị nằm ngay ngắn,đắp chăn cho chị...Người Tuyết bỗng vã mồ hôi ra,cô cắn chặt răng giống như đang chịu thứ gì đó đau đớn và khủng khiếp lắm, nước mắt chực trào,nhưng đôi mắt vẫn còn nhắm nghiền...trong cơn say,những trang hồi ức trở về khiến Tuyết nghệt thở...Nó nắm lấy tay chị như chần an,Tuyết cũng nắm lấy tay nó,dường như trong cơn mê,Tuyết đã cảm nhận đc hơi ấm từ bàn tay ai đó nên cũng bình tĩnh lại... Nó lấy khăn ướt lau mồ hôi nhễ nhại trên người cho Tuyết đến khi mệt mỏi gục đầu bên giường ngủ lúc nào ko hay...

.... Ánh nắng tạt vào khuôn cửa sổ khiến Tuyết phải hé mi,cô đưa tay lên che đi những giọt nắng hăng hắt đó,hôm nay cô cảm thấy khỏe hơn hẳn ra,đã bao lâu rồi cô chưa đc ngủ ngon đến vậy?khẽ trở mình cô tỉnh nhắm mắt ngủ típ thì thấy nó đang ngồi gục đầu lên giường ngủ, 1 tay của nó vẫn còn nắm lấy tay

Tuyết...Tuyết ngạc nhiên tựa mình ngồi dậy,toàn thân cô nhúc nhích mỗi,buốt lên như bị cấm...Nó thấy động cũng khẽ dậy theo...Nó dụi dụi mắt nhìn Tuyết...

_Chị dậy rồi à?

_Sao em lại nằm đây?ngủ thế mỗi lưng chết – Tuyết cười nhìn nó trêu mếu

_Hôm qua về chị say quá,em ngồi trông nôm có xiu mà ngủ ko hay,để em nấu gì đó cho chị ăn nhé – Nó nói rồi cười với Tuyết chạy vào bếp

10p sau mang ra 1 cái nồi nghi ngút khói...

_Ôi,em ko tìm đc gì trong nhà ngoài mì tôm hết,chị ăn đỡ nghen – Nó gãi gãi đầu ái ngại

_Hahahaha,trời,tưởng gì,món này hả,bạn chí cốt của chị đó – Tuyết từ phòng vệ sinh bước ra cười toe toét 2 người...2 mảnh hồn...2 nỗi đau tan biến trong hương khói của món mì tôm giản dị...Nó ăn,nhưng đôi lúc lại ngược nhìn trộm Tuyết,hình như nó có nỗi lòng muốn hỏi Tuyết,nhưng ngại khơi lại nỗi đau trong chị nên lại thôi...Tuyết dường như hiểu ý nó,chị đặt chén đũa xuống nhìn nó mỉm cười có chút xót xa

_Em muốn hỏi chị điều gì à?

_Da...ko...ko ạ- Nó đánh thót 1 cái mém bán cái chén

Tuyết nhìn nó ko giấu đc nụ cười,đôi mắt cô đen lại,hướng nhìn mong lung lăm,nhưng ko giấu đc nỗi niềm đau khổ đang dày xéo cõi lòng...

_Em thắc mắc sao hôm qua chị như vậy phải ko?... – Tuyết hỏi nhưng vẫn ko nhìn nó

Nó lặng người cuối gầm mặt ko nói gì...

_Công việc của chị mà,chị làm ở quán bar,phục vụ khách nên ít nhiều cũng phải uống cỡ đó là chuyện thường tình thôi...- Tuyết cười lạnh đậm rồi nói tiếp

_Cái cuộc đời chó má này đưa đẩy con người ra vậy đó em. Hồi đó chị cũng từng sống như 1 con người,ba chị mất sớm,2 mẹ con chị đã sống rất hạnh phúc đến khi mẹ chị tái hôn với 1 gã kn,hắn đánh đập mẹ con chị sống ko bằng chết,mẹ chị cứ vậy mà cắn răng chịu đựng với tình yêu cao cả trong bà cho đến 1 ngày...hắn cưỡng bức chị trước mặt bà...mẹ chị...đã ko chịu nổi cú sốc...nên...đã tự...vẫn – Nói đến đây,giọng Tuyết nghẹn lại,nước mắt ứa ra,đôi mắt lạnh lẽo...

_Tang chay mẹ xong,chị ko chịu đc tên cha dượng kn đó nên đã bỏ nhà đi,chị lên xe và đi đến 1 nơi mà mình ko biết với những đồng tiền cần cỏi còn lại...Giữa cái thành phố xô bồ này,chị lang thang như kẻ vô gia cư...mà thật sự là vô gia cư mà...-Chị cười lạnh gạt đi nước mắt – Rồi đến khi chị gục ngã,ông chủ quán bar này thấy vậy đã dụ dỗ đưa chị về đây và cuộc đời chị nhay nhua,trơn lầy từ đó...Chị đã tự nhủ rằng sẽ ko còn tin bất kì thằng đàn ông trên đời này nữa...Đến 1 ngày chị gặp gã ta,hắn là 1 sinh viên nghèo,hắn yêu chị say đắm chị ngay từ cái nhìn đầu tiên,hắn đã làm mọi cách để chị để mắt đến nhưng chị chẳng thèm đoái hoài,cho đến sinh nhật chị,hắn đã đứng đợi chị từ chiều chị đi làm đến lúc về tắm tá dưới mưa để trao chị 1 nhành hồng...Và chị đã mở lòng 1 lần nữa...1 tình yêu đẹp đẽ giữa 1 gái bar và chàng sinh viên khiến các bạn làm chung với chị ngưỡng mộ...- Chị lại cười,1 nụ cười tiếc nuối với những hồi ức đẹp...- Chị làm cực lực,dè xẻng từng đồng giúp hắn ta ăn học đến thành tài...Đến khi có địa vị,cứ ngỡ cuộc đời chị đã đẹp biết bao thì... Hắn nhẫn tâm chạy theo con gái gã giám đốc và gia sản con đó,bỏ lại chị với thân xác tả tơi và 1 bào thai tượng hình,chị đau đớn ngậm ngùi 1 mình đi giải quyết hậu quả,chị rất đau,nhưng chị ko muốn mang giọt máu của thứ kn đó... - Nước mắt trào ra,đôi mắt chị hằn lên sự giận dữ,xót xa

Lúc này nó lặng đi,nó cuốn theo từng lời nói của chị mà nước mắt cứ trào ra theo chị lúc nào ko hay...Nó đến cạnh ôm lấy chị khóc nức...Nó hiểu,cảm giác đau đớn vì sự phản bội..Đâu ngờ trên thế gian này ko phải chỉ mình nó là đau khổ... chỉ khác nhau ở hoàn cảnh thôi...ít ra cuộc đời nó còn có những khoảng lặng...một tình yêu vẫn còn cháy bỏng chờ đợi nó và 1 vòng tay ấm dang dở của...

Nó nghẹn ngào theo nỗi đau của chị,và tâm sự cùng chị về cuộc đời nó...Tất cả nỗi lòng nó đc giải bày,đc lắng nghe,chia sẻ cũng với đi chút ít niềm đau...

Trong 1 căn phòng ọp ẹp...2 người...2 mảnh hồn...2 nỗi đau...Cùng hòa lại trôi theo dòng nước mắt,2 chị em ôm nhau khóc...khóc như rửa trôi cái khổ đau và khóc để quên đi cái cuộc đời này...

13. Chương 13

Nó đã ở nhà Tuyết cả tuần rồi,ngày có Tuyết ở nhà thì 2 chị em huyền thoại suốt cho quên đời,chiều Tuyết đi làm thì bỏ lại nó với nỗi buồn. Căn nhà ọp ẹp mà sao đối với nó lại trống trải và rộng lớn thế nhỉ?...Nó ngồi bên bậu cửa sổ...Những kỉ niệm lại ùa về...Nước mắt nó lại túa ra ko chịu nghe lời... Có lẽ nó cần ko gian to hơn nữa,căn phòng này giờ trở nên hẹp hòi oxi rồi... Nó lang thang đi dạo khắp nơi,rồi dừng lại ở 1 công viên,ngồi trên chiếc ghế đá,nó hít sâu 1 cái rồi thẫn thờ nhìn cuộc sống vẫn đang còn hối hả mặc dù đêm đã buông... Phải thôi,thành phố ko đêm mà... Nó bỗng khựng lại,mất tái đại,mất tối sầm như bầu trời ko sao hoang đàng giữa thành phố,nó bật đứng dậy nhưng chân run lên ko vững...Trước mặt nó... Bà Nguyễn đang cùng Loan dạo bước,Hùng đi cạnh với khuôn mặt u buồn... Nó lấy tay ôm lấy thân người...Trông anh hình như gầy hơn... Nó sững lại khi ánh mắt anh quét qua trúng nó và dừng lại... ko gian thành phố bỗng ngưng đọng như thu lại chỉ còn khoảng cách bằng 1 cánh tay giữa 2 người... Gần...gần lắm...chỉ 1 cái với tay là anh đã có thể giữ nó lại...

_Trình...h – Miệng Hùng lắp bắp,mắt anh long lên như ko tin nổi vào mắt mình khi thấy nó

Bà Nguyễn và Loan cũng giật mình hướng mắt theo Hùng. Hùng vừa bước 1 bước thì bị Loan níu tay lại,ả ôm chặt tay anh bằng hết sức bình sinh của 1 đứa con gái... Nó quặn đi khi thấy anh dần đo,hết nhìn nó rồi lại nhìn Loan mà ko gần tay cô ta ra để chạy đến bên nó... Nó quay bước vụt đi...Nước mắt cứ thế thấm dài con đường về nhà...Nó ôm gối thu mình trong góc phòng để mặc bóng tối nuốt chửng...Nước mắt cạn khô,ko rơi thêm nữa,lòng nó chết đi,đôi mắt lạnh lẽo như 7 năm về trước,vô hồn,lãnh đạm...Đôi mắt chìm vào khoảng tối mờ mịt... Nó đã chết...1 lần nữa...

...

_Em sao vậy? sao ko mở đèn lên? – Tuyết về thấy nhà tối om ngạc nhiên hỏi nó

Nó quay sang nhìn nó,ánh nhìn lạnh lạnh nhưng pha chút tình cảm

_Chị...Ngày mai em có thể đi làm cùng chị ko?

Tuyết ngạc nhiên nhìn nó trân trân

_Có chuyện gì xảy ra với em vậy?

_Ko... Em ở đây cùng chị thế này hoài cũng ko đc,1 mình chị đã vất vả rồi,giờ còn phải nuôi thêm em,em muốn giúp chị... - Nó lắc đầu gượng cười nói với Tuyết

_Nhưng... Em cũng biết rồi...Công việc của chị... - Tuyết ngại ngần nó dứt quãng

Nó cầm tay chị siết chặt...

_Em biết...Nhưng em đã quyết định rồi... Em cũng chẳng còn gì để mất nữa đâu chị...Em thật sự muốn như vậy

Tuyết ko nói gì thêm,chỉ lặng thinh,nó hiểu thật lòng chị ko muốn nó tiến vào con đường như nhóp nhép này...Nhưng... Đó ko phải là con đường của mẹ nó đã đi hay sao??... Cuộc đời này thật buồn cười...Cười cho cái kn cuộc đời...

...

Hôm sau,nó vận 1 bộ đồ khá xinh của tuyết,chiếc áo 3 lỗ in hình trí tim to,ôm sát người tôn lên dáng dấp căng tràn của...1 người phụ nữ...1 chiếc juyup ngắn xanh làm nổi bật đôi chân dài 1m68 của nó và làn da trắng ngần,hồng hào...

Nó theo Tuyết đi đến 1 quán Bar khá lớn,quy mô khá là hoành tráng...Vừa bước vào,tiếng nhạc đập vào đầu nó buốt cả óc,ánh đèn chớp chớp khiến đầu óc nó lùm bùm hết cả lên,mùi rượu sộc lên óc khiến nó choáng váng...

_Em ngồi đây đợi chị,chị đến gặp ông chủ...

Nó ngồi ở quầy bar,mắt mong lung lạnh lùng đưa mọi thứ quanh mình vào khoảng ko hư vô...

_Ngày em,anh mời em 1 ly nhé...

Giọng nói 1 người đàn ông cắt ngang đầu nó...Một người cỡ chừng hai mươi mấy ba chục gì đó,phong thái đạo mạo,trong ánh đèn mập mờ vẫn ko lu mờ dc nét đỉnh đặc,đẹp trai pha nét lạnh lùng của hắc,nụ cười nhếch mép của hắc khiến lũ con gái ở đây cuồng cuồng lên chết ngất,đôi mắt sắc như dao,người hắc toát ra 1 cái gì đó khiến những người xung quanh phải sợ...

Nó đưa mắt nhìn hắc 1 tia lạnh băng xuyên sọc vào tim hắc...Nó cười nhếch mép lạnh tanh...

_Muốn uống à? Khả năng của anh mời tôi dc bao nhiêu? – Nó nói vô cảm khiến tên đó thoáng chút sững sờ

_Đủ mua hết cái quán này...và cả em... - Hắc cười đáp trả

Nó liếc hắc 1 cái sắc như dao cạo,tay cầm lấy ly rượu trên tay hắc nốc sạch 1 hơi rồi đặt chiếc ly xuống bàn cất giọng lạnh ko kém đôi mắt nó bây giờ

_Bây giờ thì cút đi

Chính nó cũng ko ngờ dc tại sao nó có thể ứng xử và tửu lượng sắc như vậy...Có lẽ do người mẹ nó chẳng...Nghĩ đến đây nó chợt mỉm cười chua xót... Đang mong lun trong nỗi suy nghĩ...Hắc kéo nó ra khỏi thực tế bằng 1 cái ôm eo,hắc áp sát vào người nó và cúi xuống đặt lên má nó 1 nụ hôn lạnh rất...Nó giật mình bật dậy,1 phút định thần... Nụ cười quỷ dị nửa miệng của hắc vừa hé lên chưa nguyên vẹn thì vụt tắt sau khi...Bốp...Hắc chững hững đứng hình sau cái tát như trời giáng của nó...Mọi người xung quanh bỗng dưng im bật,nhạc đang ầm ĩ cũng tắt ngấm,cả quán bar bỗng rực sáng đèn,mọi ánh mắt đề đổ dồn về phía nó,thoáng mắt ai cũng có vẻ kinh hãi...Nó cũng ngạc nhiên đôi chút. Bởi hàng động vừa rồi của nó nếu ở 1 quán bar như thế này thì có thể gọi là chuyện bình thường,nhưng sao ko khí quanh nó lại trở nên nghiêm trọng thế nhỉ... Cũng phải,đối với những người khác thì hành động vừa rồi của nó là rất ư bình thường,nhưng người đóng cặp với nó hình như ko phải...bình thường. Vừa lúc đó 1 giọng hét ko biết phải nói là trai hay gái cắt ngang bầu ko khí ngộp thở đó.Một gã mập ụt ịt,người hắc và cả khuôn mặt hắc núc đầy mỡ,hắc mặc 1 chiếc áo hoa to đó chót với chiếc quần màu hồng sen chói mắt,đằng sau hắc là Tuyết

_Aaaaaaaa!!! Cô làm gì thế này...Cô điên à?cô có biết đây là ai ko hả? – Giọng hắc eo ** nhúc óc

Tuyết mặt cũng tái xanh đi chạy đến bên nó,cúi đầu ko ngớt xin lỗi tên kia,còn gã béo thì vuốt ngực hắc ngọt giọng xin lỗi,mặt hắc cũng xanh ko kém...

_Thì ra là bạn cô đó hả? 2 cô biến khỏi đây đi,tôi ko muốn mang họa – Con heo đó vừa nói vừa đẩy Tuyết 1 cái té nhào...

Nó hoảng hốt vội đỡ chị dậy,găm vào người tên kia 1 cái nhìn thấu xương pha thêm nét hắc giận dữ...Tên kia nhìn nó với ánh mắt thú vị,hắc thì thắm gì đó vào tai tên béo khiến tên đó từ cái mặt như heo mắc bệnh tái xanh chuyển sang trắng bệch như bị người ta chọc hết huyết,gã cuối đầu lấp bắp “Dạ dạ” mấy tiếng rồi quay sang nó và Tuyết

_Thôi,2 cô vào trong nghỉ đi rồi chốc nữa ra làm việc

Nó liếc lên tên kia,hắc nháy mắt tặng nó 1 nụ cười nửa miệng có chút ranh mãnh,1 nụ cười khiến khuôn mặt lạnh lùng càng thê quỳến rũ,nó cũng đáp lại bằng 1 ánh mắt giết người hình dao găm đầy cảnh báo rồi diu Tuyết vào phía trong...Hắc đứng lặng thinh nhìn theo nó khuất dạng rồi khoanh thai bước đến chỗ lúc này nó ngồi,hắc rót rượu vào ly,tay mân mê,xoay xoay chiếc ly 1 lúc đưa lên miệng nơi còn nguyên dấu môi son màu hồng nhạt...Hắc nốc cạn ly rượu,miệng cười nhếch lên,săm soi chiếc ly bất chợt đưa ngón trỏ lên chạm nhẹ vào môi lấm lấm “Đúng là viên socola đắng,nhưng ngọt ngào không thể cưỡng lại được”....

14. Chương 14

Nó và Tuyết ngồi trong phòng thay đồ, thoảng về mặt Tuyết đã bình tĩnh hơn, nhưng người đôi lúc vẫn run nhẹ từng cơn...

_Chị, chị ko sao chứ? – Nó lo lắng nhìn chị hỏi

_Em thật là, vừa đến đã gây họa rồi, Em có biết vừa nãy đánh ai ko?... Đó là anh Duy, mọi người thường gọi là anh Đại, mặc dù chỉ mới 25t nhưng là trùm của thế giới ngầm to lớn nhất đất Sài Thành này, tất cả các Club, bar lớn nhỏ trong cái thành phố này đều thuộc quyền quản lý của anh ta... Thế lực anh ta ngày càng to lớn, ko 1 ai dám động vào, chỉ cần mạo phạm với hắn thì người đó sẽ bốc hơi khỏi thế gian này như chưa bao giờ đc sinh ra...

Nghe đến đây nó thoảng giật mình, 1 cơn gió chạy dọc sống lưng lạnh buốt khiến nó rùng mình 1 cái... Nhưng nó cũng mau chóng trấn an mình lại, đôi mắt lại thu về mảnh đất bằng giá... Vừa lúc, gã béo đi vào, cắt ngang cuộc nói chuyện của 2 chị em... Tuyết vội vàng hỏi

_Mama, sao rồi? Anh Duy giận lắm ko? Liệu em con có sao ko mama?

_Haizzzzz!!! Cũng hên hay sao đó nha... Bữa nay anh Duy vui hay sao mà bỏ qua, còn nói là á hử... Nếu đuổi 2 cô đi thì anh ta sẽ cho san bằng cái quán này trong 1 đêm đó – Tên béo nói bằng cái giọng eo éo như đàn bà

_Hử? Sao có chuyện lạ kì thế? – Tuyết tròn mắt nhìn gã mama

_Bối zậy, còn ko mau ra làm việc đi, tui cũng có hiểu cái sắc gì đâu mà hỏi?

_Vậy em con đc nhận hả mama? – Tuyết hỏi

_Uhm... Trông cũng đc quá ta, made up sơ sơ cho em nó coi – Mama ra lệnh cho Tuyết

_Dạ

Tuyết dạ, 1 tiếng rồi lúi trong túi ra mớ mỹ phẩm, sau 20p....

_Trời ơi, Tuyết tác, tuyết tác mà – Mama nhìn nó trầm trồ

_Woa!!! Phải em ko Trinh? Chị chỉ thoa cho em xú kem lót, ít má hồng và tô lại son thôi mà!!! Đúng là đẹp thật, ăn đứt tụi chị ở đây rồi – Tuyết nhìn nó mỉm cười tình nghich

_Hot girl, hot girl... Mau ra trình làng mọi người đi, đi làm việc đi – Gã béo mama gật gù rồi đẩy Tuyết và Trinh ra phòng, gã ngúng nguẩy bước ra theo

.....

Những ngày sau nữa nó cùng đi làm với Tuyết, nhưng điều kì lạ là ngoài việc lâu lâu nó đc bưng rượu ra bàn khách thì hầu như chẳng làm gì thêm nữa, đơn giản vì nó ko có “Khách”, mấy chị ở đây ai cũng lo bận rộn tiếp khách, mama ko cho nó ra ngồi tiếp rượu, gần cả tuần nay nó chỉ ngồi ở quầy bar nhâm nhi rượu... Đôi lần nó cũng thắc mắc ko hiểu, nó cũng đâu có xấu, phải gọi là đẹp nữa kia, vậy mà ko 1 tên nào dám đến gần nó hết, nó có hỏi mama và xin đc làm cùng chị Tuyết, vì ko muốn thấy chị ấy vất vả khi 1 lần phải tiếp lượt 2,3 ông... Nhưng mama và những người ở đây đều phớt lờ nó, hình như họ giấu nó điều gì... Nó ko hiểu... Ko ai cho nó hiểu... Chỉ có 1 người hiểu...

Hôm nay nó lại ngồi ở quầy bar, tay mừng mê nhấp từng ngụm rượu, 1 dáng vẻ kiêu sa, đôi mắt lạnh lẽo, gương mặt lạnh lùng, đôi má căng tràn sắc xuân và đôi môi đỏ mọng... Nó thừa hưởng quá nhiều từ mẹ nó... Một vẻ đẹp kiêu sa, thu hút lòng người, 1 vẻ đẹp sa lạnh, quyến rũ... Mọi thứ từ nó, hành động của nó, dáng vẻ của nó đều đc thu lại vào... 1 đôi mắt cũng lạnh ko kém nó... môi hắn nở 1 nụ cười bí hiểm...

15. Chương 15

_Trinh...Hôm nay em phục vụ khách trên kia nhé – Gã béo mama vừa nói vừa chỉ tay lên phía phòng Vip.

Bây giờ nó mới để ý rằng đó ko phải là 1 bức tường kiếng to lớn,mà là 1 căn phòng cực sang,ghế sofa và bàn kiếng dài,dàn loa,âm li chất lượng đến từng li,phòng ốp kính từ trong nhìn ra đc mà từ ngoài nhìn zô chẳng thấy gì nên nó tưởng là tường ốp kiếng kiểu là bình thường...Nó vừa bước vào thì thấy Tuyết và 3 chị khác đang kè 4 ông sồn sồn trông rất có máu mặt,và nó sững lại khi chiếu ánh mắt đến người thứ 5...Hắn...Duy lão đại...Mắt nó hoặc xuống lạnh ngắt...Hắn ngồi với 1 khí thái phong lưu,nhìn chằm chằm vào nó,hắn cười,1 nụ cười chết người,nhưng có vẻ ko làm nó xao động mà chỉ làm nó thêm gai...

_Kìa!! Sao còn đứng đó,đến đây đi em – Tuyết vậy nó đến gần

Nó đến gần nhưng ngồi ở 1 góc ghế sofa cách hắn 1 sải tay,nâng ly rượu nhấp nhấp,mắt lạnh lẽo hướng vào khoảng ko trung vô định,lại cái dáng vẻ quyến rũ đó,khiến người khác nhìn vào ko khỏi suýt xoa ham muốn có đc con búp bê lạnh lùng đó...Hắn ngồi ngắm nó ko rời mắt...

_Nhìn đủ chưa? – Nó nói lạnh băng khiến hắn và những gã kia giật mình

Hắn ko nói ko rằng dùng đôi tay mạnh mẽ kéo nó về phía hắn,nó bị kéo đột ngột mất thế ngã nhào vào lòng hắn,phải mất mất giây nó mới chấn tỉnh,nó toan đưa tay tặng hắn ta 1 bạt tai thì bị hắn nắm lại...Tuyết cũng choáng giật mình mấy giây thoảng thốt

_Trinh...!!! – Tuyết kêu tên nó rồi khẽ lắc đầu ra hiệu

Nó chợt nhớ ra...bây giờ nó là ai?nó đang làm gì?đây là công việc của nó mà... Nó nhếch miệng cười chua xót buồn buồn...Nhưng...sao... Hắn vẫn còn chưa chịu buông tay nó... Nó trờ mắt dùng hết sức rút tay lại nhưng bất lực...Bỗng... hắn hôn nhẹ lên tay nó rồi buông ra khiến nó sững sờ...nhưng rồi cũng mau chóng quay lại cái dáng vẻ của 1 bà hoàng băng giá lúc này...

Nãy giờ,cái tên có cái bụng phệ và gương mặt núc nịch ko thua gã mama cứ nhìn sòng sọc vào nó với ánh mắt thêm thường và gương mặt nham nhở khiến nó buồn nôn và khó chịu,mặc dù nó biết đó chỉ là 1 điều bình thường mà nó đã phải chuẩn bị sẵn tâm lý khi quyết định bước vào con đường này...Cảnh tượng ấy hình như đã ko qua mắt đc 1 người...Hắn hất 1 ánh mắt như lưỡi dao bén ngót vào gã khiến gã biến sắc,mồ hôi túa ra nhễ nhại mặc dù căn phòng này khá lạnh do máy điều hòa,nhìn hắn như trúng phải gió độc vậy...Nó đứng dậy toan bỏ đi thì bị 1 bàn tay rắn chắc nắm lại,khuôn mặt hắn vẫn ko 1 chút biểu cảm,bằng hành động nhỏ,hắn liếc mắt về phía đàn em hất mặt nhẹ 1 cái,trong vòng 3 phút căn phòng chỉ còn hắn với nó...

_Buông ra!!! – Nó lạnh tanh ra lệnh

Hắn nhếch mép cười rồi kéo mạnh nó,nó loạng choạng ngã vào người hắn,lúc này nhỏ ngồi trên đùi hắn,đôi tay rắn chắc,ôm nó gọn lỏn trong lòng...Nó ko nói gì,cũng ko phản kháng nữa,đôi mắt đã lạnh nay càng lạnh hơn,nó ngồi và nhìn thật xa xăm...Mẹ nó đã làm gì khi đi con đường này nhỉ? Nhưng có lẽ là thế này đây...Nó nghĩ miên man thoảng về buồn... Cái lạnh pha nét buồn thật đẹp...đẹp đến mức khiến ai nhìn vào sẽ bị đóng băng cho đến chết như câu truyện “Bà chúa Tuyết”...và đẹp đến nỗi xao xuyến ai đó... Hắn ghì nó vào lòng,hôn lên cổ nó,hít nhẹ mùi hương của nó.Nó vẫn ngồi yên ko 1 chút cảm giác,cho đến khi,tay hắn nhích từ eo của nó lên dần,lúc này nó mới giật mình,vùng vẫy trong đôi bàn tay rắn chắc đó như con cá thiếu nước,nhưng càng cố vùng ra thì hắn càng siết chặt nó hơn,đôi tay cứng cáp đó siết nó ko thương tiếc,nó cảm giác như từng khúc xương trên người đó đang kêu rần rắc,vỡ vụn ra...Hắn cắn nhẹ vào tai nó thì thầm

_Tôi phải trả bao nhiêu?

Trong vòng tay đau đớn nó chợt quên đi tất cả,câu nói của hắn khiến nó chơi vơi,1 sự tức giận tuôn ra,cảm giác khinh bỉ ghen cứng cổ họng...Nhưng tất cả cũng mau chóng vụt mất khi nó nhận ra đây chỉ mới là khởi đầu cho con đường mà nó đã chọn...Nó ko phản kháng nữa,nhếch mép cười mai mỉa lạnh lùng đáp 1 câu gọn lỏn

_Nhà

Duy có vẻ sống lại mấy giây,hắn nhìn Trinh ko rời mắt,từ trước đến giờ đây là lần đầu tiên hắn gặp 1 cô gái như Trinh,những cô gái qua đường của anh chỉ cần dc anh chiếu cố thì 1 cái giá đưa ra ko gì ngoài tiền,nhưng Trinh lại bất ngờ với 1 từ “Nhà”...đúng là lần đầu tiên...1 tiếng cười bật ra...lần đầu tiên hắn cười như vậy... 1 sự hứng thú và tò mò dâng trào trong anh...lần đầu tiên hắn cảm thấy như vậy...

16. Chương 16

Hắn kéo nó bước khỏi căn phòng,lôi nó đi ko thương tiếc...Hắn lôi nó ra khỏi bar thì buông tay nó...1 chiếc Maybach 62 Zeppelin màu đen lẳng cồng đang đỗ trước mặt nó...Hắn mở cửa xe ra lệnh cho nó

_Lên xe !!!

Nó đang xuýt xao cái cổ tay đau nhói thì ngược lên nhìn hắn ngạc nhiên,nhưng 1 giây sau khi lấy lại bình tĩnh,nó cặp con mắt hoắc lại,ném cho tên kia 1 cái nhìn sắc như dao cạo...

_Ko!!! – Nó đáp gọn hơ rồi quay lưng đi vào trong

Hắn nhủ mày 1 cái nhưng nhanh chóng giãn ra,hắn nhếch cười ranh ma đầy thú vị...Nó vừa quay lưng thì bỗng nó thấy mình bị...nhấc bổng lên...Hắn đặt nó vào xe ko hề “Thương hoa tiếc ngọc”...Hắn trừng mắt...1 cái nhìn đáng sợ khiến nó khê run,lạnh toát sống lưng...khuôn mặt lạnh tanh sắc lên như muốn giết người...

_Ngồi yên – Hắn gần 1 tiếng rất nhỏ nhưng đủ làm người nghe phải run lên cầm cập

....

_Đi đâu?- Nó hỏi nhưng ko nhìn hắn

_Đến nơi em sẽ biết... - Hắn cười khẩy trả lời

Xe dừng lại,nó bước xuống,trước mắt là 1 ngôi nhà khá to,bên ngoài lẫn bên trong đều dc trang trí rất quy mô và sang trọng,nhưng dường như ko có ai sống ở đây. Nó đang ngẩn ngơ ngắm ngôi nhà thì hắn bước xuống xe,lôi xệch nó vào nhà và lên 1 căn phòng rộng,dc thiết kế rất đặc biệt,cứ cách hơn 1m là 1 cửa sổ lớn như cửa ra vào,1 hành lang to thông ra có thể nhìn xuống phía dưới khiến căn phòng trở nên thoáng đãng đối với người ở,1 chiếc giường to kê đối diện với cửa ra vào...Nó bất giác giật mình khi biết mình đang đứng trong phòng ngủ của căn nhà...1 cảm giác bồn chồn,lo lắng xuyên từ đỉnh đầu xuống chân khiến nó cứng đờ... 1 vòng tay ôm eo nó từ phía sau khiến nó giật nảy mình...Hắn thì thảo vào tai nó như thổi 1 luồng khí lạnh khiến nó tê tái cõi lòng...

_Em biết mình phải làm gì rồi chứ?

Nó bần thần 1 vài giây rồi khê gật đầu...Con người nó giờ đây như chết đi,một cảm giác hụt hẫng rơi vào 1 cái hố đen...Nó thoáng thấy sợ hãi và hối hận khi bước chân vào con đường này...1 con đường ko lối thoát...1 hẻm cụt...

Nhưng rồi nó kịp trấn an mình...nó đã lựa chọn...nó đúng...nó ko thể sợ...Nó khép trái tim lại,bao trùm bằng 1 khối băng,nó trở lại với con người của 7 năm về trước,1 con búp bê sống...Cuộc sống đã đẩy nó vào sự tuyệt vọng,và giờ đây...nó sẽ chơi đùa cùng số phận...Hắn bế nó lên giường,nhẹ nhàng đặt nó xuống như sợ nó sẽ vỡ ra như thủy tinh...Hắn hôn nó,1 nụ hôn nồng cháy như muốn bá đạo,đôi bàn tay lướt trên người nó như muốn thu hết nó vào lòng bàn tay anh để nó là của riêng anh thôi,thân hình anh bao trùm lên nó,nuốt gọn nó...Nó nhắm mắt lại...để mọi thứ cứ trôi qua như 1 cơn ác mộng...Ko 1 tiếng rên...ko 1 giọt nước mắt...nó thật sự đã chết...

Tia nắng đầu tiên rơi vào phòng,mi mắt khê run,dưới giọt nắng,gương mặt nó ánh lên 1 vẻ đẹp thuần khiết lạnh lùng,đôi mắt mở ra khiến cho gương mặt lạnh hơn,1 vẻ đẹp đầy ma lực...Người nó buốt lên những cơn đau...Nhưng trái tim nó còn đau hơn...Hắn đã đi mất khi nó còn ngủ...Trong cơn mê,nó cảm nhận dc 1 nụ hôn ấm áp của ai đó đặt lên má nó,nó đưa tay áp vào má cảm nhận chút gì đó còn vương vấn...Nhưng mau

chóng gạt đi tất cả,nó trở về hiện tại...Nó ngồi dậy,chợt thấy 1 mảnh giấy nằm phía dưới chum chiếc chìa khóa...

“Đây là “giá” cho em đêm qua. Hi vọng em thích nó...”

Nó nhìn chum chìa khóa và giấy tờ nhà kẹp chung mảnh tin nhắn nó vẫn chưa hết bàng hoàng... Nhưng rồi nó cười nhạt 1 cái,đứng dậy bước vào phòng tắm...

Nó lẳng thẳng bước ra khỏi nhà,khóa cửa xong nó đứng 1 lúc nữa để ngắm nhìn ngôi nhà rồi mới đi.Nó toan về nhà nhưng ko hiểu sao đến khi nó dừng lại thì đã thấy đứng trước quán bar,nó bước vào trong vô thức...Buổi sáng ở quán ko ồn ào,ko sập sinh nhạc như buổi tối,buổi sáng quán trở thành 1 quán cà phê,ko gian thoải mái,êm ả trái ngược với về đêm,mùi cà phê sộc vào mũi nó làm nó tỉnh và dễ chịu hơn...

_Ừa Trinh,sao em đến đây?Tối hôm qua sao ko về nhà? – Tuyết vừa thấy nó đã reo lên

_Chị làm gì ở đây vào giờ này? – Nó cũng ngạc nhiên khi thấy Tuyết

_Hôm nay chị có hẹn với 1 ông khách nên đổi lại làm sáng. Còn em?

_Em...em...em ko biết sao mình lại đến đây nữa...

Nó trả lời chị,tự nhiên nắc lên,1 dòng nước mắt chảy dài xuống...chị nhìn nó...chị đã hiểu chuyện gì xảy ra với nó...chị ôm nó vào lòng,vỗ về nó rồi dìu nó đến ngồi ở quầy bar,chị gọi cho nó 1 ly rượu...Nó nâng ly rượu rồi nốc sạch,1ly,2ly,3 ly...Nó ngà ngà say...cầm ly rượu trên tay,nó soi bóng nó...thứ chất lỏng sóng sánh soi hiện ra gương mặt nó nhạt nhẽo,ko rõ hình thù như cuộc đời nó vậy...Nó gục đầu xuống bàn,mơ hồ với mọi thứ,những kỉ niệm về cuộc sống của nó và Hùng chợt ùa về theo dòng nhạc,những kỉ niệm đẹp,những cảm giác mặn nồng và...sự phản bội làm trái tim nó vỡ nát,nhức nhối...Từng lời nhạc cứ chĩa vào tim nó rỉ xuống từng giọt máu...lạnh buốt

17. Chương 17

Một ánh mắt vẫn luôn dõi theo nó từ phía trên...nhìn nó...lạnh lẽo...xót xa...Hắn bước đến gần nó,nhìn nó,nhìn thật kĩ rồi bế nó lên...Hắn đặt nó nằm xuống chiếc ghế sofa trong phòng Vip...nơi mà hắn mỗi ngày vẫn đứng nhìn ngắm nó mỗi ngày...Hắn nhẹ lau đi giọt nước mắt còn vương trên má nó bằng đôi bàn tay đã nhuốm máu do giết chóc dẫm màu gang hồ...Đôi môi đỏ mọng nhấp nháy gì đó khiến cho hắn bị cuốn vào ma lực.Hắn đặt lên môi nó 1 nụ hôn thật khẽ như cơn gió thoảng qua...Trong cơn mê,nó thấy miệng có gì đó ngọt ngào,cái ngọt xua đi cái vị cay nồng nồng của rượu trong miệng nó...Ánh mắt hắn nhìn nó có gì đó thật khác,nó ko lạnh lẽo nữa,mà pha chút gì đó rất ấm...Nó tựa mình dậy,hình như nó đã ngủ rất lâu rồi...nó mở mắt,giật thót khi thấy hắn đang ngồi ở ghế đối diện đang nhìn nó trân trân,đầu nó ong ong,nó ko biết chuyện gì đã xảy ra,nhưng nó biết người mà nó ko muốn nhìn thấy lúc này nhất là hắn...Nó đứng dậy bước đi thẳng ra cửa,đi ngang qua hắn thì nó khẽ nhăn mặt vì đang bị 1 bàn tay thép nắm lấy...Hắn kéo nó ngồi xuống vào lòng,hắn nâng cằm nó lên,bàn tay như thép nguội khiến nó ngỡ như cằm nó bị bóp rã ra...hắn hôn nó...hôn nồng cháy và cuồng nhiệt...Nó vùng vẫy,phối nó dường như bị hắn rút hết oxi,nó bắt lực dần,mặt nó tái đi nhưng Duy chưa có dấu hiệu gì là buông nó ra...đầu nó bắt đầu thấy choáng,mắt nó mờ đi như sắp ngất,lúc này hắn mới buông nó ra,nó thở gấp rút,hồn hển,tay nắm bấu lấy chiếc áo khiến nó nhăn nhúm lại...Lấy lại bình tĩnh,nó phóng mắt thật sắc cắm vào Duy như muốn cắt nát hắn ra từng mảnh...Nó gượng đứng dậy,đi ra ngoài...Một giọt nước mắt khẽ rơi xuống,chảy dài xuống thấm vào môi mặn nồng...

_Em ko sao chứ? – Tuyết thấy nó lảo đảo bước ra,vội đến đỡ,lo lắng hỏi

Nó ko ngược lên,nước mắt cứ lăn dài,nó ôm lấy Tuyết nắc nghẹn,người run lên...Tuyết ôm nó,lòng cô cũng đau khi thấy nó như vậy...Nó ngồi gục đầu ở quầy bar,đôi mắt cạn nước rồi,nó ko khóc đc nữa,chỉ nhìn vào 1 khoảng ko 1 cách vô thường...Trong làn khói thuốc,Tuyết nhìn đứa em gái mà lòng thất lại,nỗi ân hận và uất ức trào dâng khiến trái tim cô cũng ngẹt thở,cô ân hận vì đã đưa nó vào con đường này,uất ức vì ko thể làm gì đc cho nó...Tuyết phần nộ phóng hướng mắt về căn phòng kính đen ngòm,mặc dù ko thể thấy đc bên

trong,nhưng cô vẫn hướng nhìn vào đúng ai đó cũng đang nhìn nó và Tuyết... Ánh mắt cô phần uất,lạnh giá,pha chút nổi cảm hờn và giận dữ,cái nhìn xoáy vào hấn khiến hấn cũng ko rời đc ánh mắt đó...

_Tuyết!!! Khách gọi em kìa...

Tuyết thở hắt 1 cái rồi mới thu ánh mắt lại,nhìn nó xót xa 1 lần nữa rồi đi về phía ông khách...

.....

Ở ngoài cổng bar,1 đám người vừa bước vào khá ầm ĩ,nhiều ánh mắt hướng về họ,1 trong số đó,nhiều nàng ko thể rời mắt khỏi 1 khuôn mặt tuần tú,khôi ngô,lạnh lùng...

_Này...làm gì vậy??? – Anh chàng cau có quát trong khi đang bị thằng bạn lôi vào phía trong quán

_Dạo này thấy cậu buồn,hôm nay dẫn cậu đi thay đổi ko khí tí ấy mà...

1 Anh chàng có đôi mắt buồn rười rượi,thoáng trông cũng hiểu anh đang mang trong mình 1 nỗi buồn sâu thẳm và 1 trái tim tan vỡ...

_Này...Cậu ngồi đây đi,quán bar này nghe đồn mới có 1 “Nữ hoàng băng giá”,rất xinh nhé,hôm nay dẫn mọi người đến đây xem cho biết – 1 tên vừa cười vừa nói,bọn còn lại ồ lên râm ran...Chỉ có 1 người ko quan tâm gì đến...

.....

_Ủa? Tuyết đâu rồi em – Anh chàng Bartender hỏi nó

_Em ko biết nữa... - Nó đưa mắt tìm chị,nhưng nó ko biết chị đã đi lúc nào rồi

_Chà!!! Em giúp anh bưng rượu ra bàn số 9 đc ko?

Nó gật đầu rồi đứng dậy bước đi,giờ nó mới nhận ra là nó ít khi nào phải bưng rượu hay tiếp khách...Cái cách anh chàng bartender nhờ nó có vẻ cũng ngại ngại...Nó bước đến gần bàn số 9...1 tên reo lên,ko khí bàn đó bắt đầu nháo nhào lên...

_Trời!!! Là “nữ hoàng” đó,hôm nay chúng ta may mắn rồi

_Wow!!! Xứng đáng là hot vip của bar,xinh quá – 1 tên trong nhóm tiếp lời

_Đúng là đẹp lạnh lùng –tên khác tiếp

Mọi người căng mắt nhìn nó như muốn nổ tung,chỉ riêng 1 người trong nhóm vẫn lặng lẽ ko quan tâm gì đến xung quanh mãi mê đuổi theo 1 ý nghĩ...1 nỗi buồn... 1 hình bóng...

...Xoảng...

Lúc này anh chàng có đôi mắt buồn mới nhướng lên theo tiếng đổ vỡ của ly...và... khựng lại...Nó bất động...1 đôi mắt lạnh lẽo...1 đôi mắt ưu buồn...2 đôi mắt nhìn nhau như số phận sắp đặt...

18. Chương 18

_V...ũ...Vũ... - Nó lấp bắp,người nó cứng đờ người

_Trình...Trình...phải em ko?

Vũ cũng run giọng,anh ko tin vào mắt mình nữa...Người con gái đã ra đi và theo trái tim anh...Người đã bóp nát nó trong vô vọng...tất cả...tất cả...đến khi anh đã tuyệt vọng...thì...Người con gái đó lại xuất hiện trước mặt anh..ngay lúc này...

...Nó...nó ko tin... như 1 giấc mơ,1 tia sáng trong cơn ác mộng...anh...anh xuất hiện trước mặt nó... anh...tình yêu đầu tiên của nó...người đầu khiến cho nó khóc...người đầu tiên khai sáng cho nó nụ cười...1 vòng tay còn

đang dang dở...Nhưng ko...ko thể...Nó giờ đây ko còn như ngày xưa...nó đã sa lầy...người nó nhớ nhớ...nó ko thể...ko thể gặp lại...ko muốn anh thấy nó lúc này... Nó bỏ chạy,đôi chân run lên cứng đờ nhưng vẫn nhắc lên chạy đi...Nó thật sự...thật sự ko muốn anh thấy nó lúc này...

Vũ bật dậy toan đuổi theo thì bị 1 toán chừng 5,6 tên vệ sĩ dàn trước mắt,chặn anh lại...1 đôi mắt sắc đang nhìn anh chòng chọc...

_Đc rồi!!!đừng ăn ỉ thế,là hiểu lầm thôi – 1 giọng nói cất lên,kéo tay Vũ về phía cô

_Anh là Vũ? – Tuyết phà 1 hơi thuốc hỏi Vũ

_Cô là...? – Vũ nhìn Tuyết trân trân

_Anh mời tôi 1 ly chứ?? – Tuyết hoác mắt nhìn Vũ như ra hiệu

Vũ gật đầu đi theo Tuyết đến 1 góc khuất của quán... Nhấp 1 ngụm rượu,Tuyết thở dài thườn thượt,đưa ánh nhìn mông lung mờ mờ như ánh đèn sàn nhảy...

_Tôi có nghe Trinh kể về anh. Tại sao suốt thời gian vừa qua anh ko đi tìm cô ấy? – Tuyết đắm chiêu nhìn Vũ hỏi

_Cô nghĩ tôi ko đi tìm cô ấy sao? Tôi như phát điên lên,tôi tìm kiếm cô ấy suốt 2 năm nay,nhưng tất cả trả lời tôi bằng sự vô vọng. Cô nói đi,tôi phải làm gì đây?

Vũ gần từng tiếng đau đớn, đầu anh buốt lên như muốn vỡ tung... đôi bàn tay ôm anh ôm lấy đầu,người run lên từng cơn,trái tim thổn thức nhức nhối...Tuyết chợt dừng mắt trên cánh tay của Vũ,những vết sẹo dài như dao cắt,1 số vẫn chưa lành hẳn,cô nhói lòng và hiểu phần nào đó,nỗi đau bên trong khiến anh ko thể chịu nổi,anh tự hành hạ mình để vơi đi sự thống khổ,có lẽ anh cũng từng nghĩ đến việc tìm đến cái chết,nhưng hi vọng đc gặp lại Trinh dần vặt anh phải sống tiếp...Nhưng giờ đây,khi cô ấy đã tước mặt anh,nhưng anh vẫn ko thể nắm đc cô ấy,ko thể bảo vệ cô ấy như 2 năm về trước...

_Anh thật lòng yêu Trinh đúng ko? – Tuyết ko nhìn Vũ mà hỏi

Vũ tay vẫn ôm đầu,hơi ngược lên,đôi mắt quắc lại ngân ngấn,đỏ hoe...

_Tôi yêu cô ấy,yêu ngay từ cái nhìn đầu tiên,tôi ko thể hiểu tại sao tôi yêu cô ấy nhiều vậy,dù thời gian bên cô ấy rất ít...rất ít

Tuyết thở dài 1 lần nữa,cô ngược mặt lên trời,khe nhú mày suy nghĩ,rồi lại nhìn Vũ...Cô kể cho Vũ nghe về khoảng thời gian anh tìm kiếm Trinh,trong khoảng thời gian đó nó cũng khổ đau ko kém gì anh...Vũ run lên từng hồi theo sự đau đớn của Trinh...và những giọt nước mắt tưởng chừng đã khô cạn nay chực trào...

_Con Trinh chắc giờ đã về rồi,thôi,tôi cũng về đây... - Trước khi đi,Tuyết ngoảnh – Anh hãy đưa nó đi trước khi mọi chuyện quá muộn màng

Vũ vẫn lặng đi trong dòng hồi tưởng và cảm xúc nghẹn ngào...

Đúng như Tuyết đoán,Trinh đã về nhà...Nó nằm trên giường bất động,chăn trùm kín mít...

_Trinh...em ngủ chưa? – Tuyết đến bên cạnh hỏi nó...Nhưng nó ko nói gì

_Chị biết em chưa ngủ - Nói đến đây chị nằm xuống bên cạnh,quàng tay ôm lấy nó – Trinh,chị biết em đang nghĩ gì,Vũ là 1 chàng trai tốt,cậu ấy sẽ tha thứ cho em tất cả,hãy làm theo trái tim em...Mọi thứ chưa quá muộn để em làm lại từ đầu đâu em gái của chị...

Nó nghẹn ngào với từng lời nói của chị,nó xoay người ôm chị...Trong đầu nó bây giờ là 1 thứ hỗn độn,kí ức tuy nhỏ nhoi và ngắn ngủi khi nó bên Vũ nhưng lại luôn đem lại cho nó sự ấm áp,trái tim nó chưa bao giờ quên anh,ngay cả khi nó trong vòng tay Hùng...Phải chăng tình yêu đầu tiên đang dở luôn khiến người ta nhớ mãi...

.....

Một ngày mới lại bắt đầu,bầu trời giăng những áng mây thật buồn,những tia nắng héo úa,hắt hiu...1 ngày trời âm u,1 ko gian như tâm trạng nó vậy...Một ngày u buồn cứ vậy lặng lẽ trôi qua nhường chỗ cho 1 màn

đêm thanh tịnh...Nó cùng Tuyết đến quán làm việc như mọi ngày...Nhưng hôm nay trong nó cứ dâng lên những cảm xúc xuyến xao,bồi hồi.. mong chờ điều gì đó...1 điều kì diệu chăng?

Nó vẫn ngồi ở quầy bar,cũng gương mặt sắc lạnh,cũng dáng vẻ đầy mê lực và quyến rũ...tất cả ko có gì thay đổi...chỉ có điều,ko phải 1 ánh mắt đang theo dõi nó nữa...mà 2 ánh mắt...1 lạnh lẽo...1 u buồn...cả 2 ánh mắt cứ lặng ngâm dõi theo nó...Bỗng...

_Này em,đến uống với anh 1 ly nhé “Nữ Hoàng”

Một gã béo với khuôn mặt nham nhở,môi dày như bơm hơi cười lơ lửng và 2 con mắt nhỏ xíu nhíp lại vì mờ thị nhìn nó thêm thường đến ghê tởm...gã nói rồi quàng tay ôm nó,nó kinh tởm đẩy gã ra...

_Cút đi!!! Tôi ko muốn tiếp ông – Nó nói lạnh tanh pha chút khinh miệt,phóng 1 ánh mắt lạnh băng về phía gã

Gã hăm hĩnh ép sát vào nó,nắm tay nó toan lôi đi,nó vùng vằng giằng co khiến gã điên tiết lên

_COn đĩ này,mày nghĩ mà là ai hả,đc đại gia như tao bao là mày may mắn rồi mà còn làm giá hả

Gã xô ra những câu thô tục rồi giơ tay toan đánh nó thì khựng lại,ai đó đang nắm lấy tay gã...nhưng ko phải 1 người...mà là 2...gã quay lại tính xử lý kẻ phá đám thì xám tái mặt lại,hết xanh rồi chuyển qua trắng,đổi màu liên tục như con tắc kè,tay chân gã run run ko vững,mồ hôi vã ra như tắm,nhìn gã như con heo bệnh sắp chết vậy...

_Anh...anh...h....Đại!!! –Gã lắp bắp khi nhìn thấy Duy

Bằng 1 cái hất hàm,hắn bị đàn em của Duy lôi đi...mọi người xung quanh ai cũng hiểu số phận của gã nên lác đầu tội nghiệp,một khi đắc tội với anh đại thì coi như chưa đc sinh ra trên cõi đời này...Buông tay gã ra...trở về với thực tại...2 người nhìn nhau...nhưng ko phải nó với Duy mà là...Duy và Vũ.... Dù đã chứng kiến cảnh của đêm hôm qua giữa nó và Vũ,nhưng Duy ko thể nào quên đc ánh mắt nó khi nhìn Vũ,mỗi lúc như vậy khiến trái tim băng giá,khô sạn của anh lại nhói lên,chưa kịp xử lý hay điều tra về Vũ thì hôm nay lại chính thức giáp mặt tại đây...

_Mày là ai? – Duy hỏi với giọng lạnh tanh nhưng truyền cho người nghe 1 cảm giác đáng sợ đến buốt xương

_Là ai ko liên quan tới mày –Vũ cũng hằn giọng mặt sát khí ko kém

Nó thì bần thần ...

_Vũ...Sao...sao anh lại ở đây? – Nó lắp bắp nhìn Vũ,1 ánh mắt ảm áp khiến cho 1 người phải ghen tỵ

Lúc này Vũ mới rời ánh nhìn khỏi Duy,anh nắm lấy tay nó lôi đi thật mau...

_Đi với anh –Vừa nói vừa lôi nó đi

Duy cúi tiết lên,chính anh cũng ko hiểu vì sao anh ko làm chủ đc chính mình khi thấy nó bị 1 thằng đàn ông khác lôi đi...Với gương mặt giết người,Duy toan chạy theo thì...

Tuyết đứng chặn trước mặt Duy,đôi mắt lạnh giá,đáng sợ xoáy vào người đối diện như 1 lưỡi dao...Duy sững lại...sững lại trước ánh mắt đó...Anh bước chân vào thế giới đen mịt mù này những năm 15 tuổi,những cảnh chém giết,máu đổ đầu rơi tới rên cho anh 1 con người sắt thép...Nhưng... 1 ánh nhìn của Tuyết...khiến anh chùng lại...

_Hãy để cho Trinh đi,những gì nó thiếu anh,tôi sẽ thay nó trả hết cho anh... - Tuyết thốt lên đanh thép...

19. Chương 19

Vũ kéo nó chạy khỏi bar,nó chỉ như kẻ vô hồn bước theo anh,sau khi anh kéo tuột nó đc lên xe,nó cúi mặt ko nói gì...Vũ cũng chỉ lặng đi nhìn nó... Anh đưa nó về nhà anh...1 ngôi biệt thự trắng lộng lẫy sơn màu trắng,1 sân vườn với những cây cảnh đc khéo léo cắt tỉa...Anh dắt nó vào trong,bên trong hoành tráng ko thua gì vẻ ngoài của nó,những người phục vụ cúi đầu chào anh cung kính...Anh dẫn nó lên 1 căn phòng...

—Em ở phòng này nhé...Em tắm rửa rồi xuống ăn cơm ...À!!Anh quên mất,em mặc tạm đồ của anh nhé,anh thật là... – Vũ dịu dàng nói,tay gãi đầu e ngại

Nó chỉ gật đầu rồi bước về phía phòng tắm...

Hơn 1 tiếng vẫn chưa thấy nó xuống...Vũ lo lắng bước lên phòng nó...anh gõ cửa nhưng ko thấy nó trả lời...nỗi bất an thôi thúc anh bước vào...Anh thấy nó ngồi bất động trên giường,người nó ướt sũng,nó mặc chiếc áo của anh nhìn như chiếc áo vấy,nôm đến quẩn rũ...Anh đỏ mặt quay đi,nhưng vẫn bước đến gần nó,tóc che hết khuôn mặt nó,nhưng ko đủ che đi nỗi niềm của nó...nó run..run lên từng hồi...run vì lạnh hay run vì xúc cảm đang nghẹn ứ trong lòng.Mọi chuyện như 1 giấc mơ,nó ko thể biết đâu thật đâu hư,mọi thứ quá nhanh,quá nhanh,như cơn bão chợt ập qua để lại sau nó là những tàn tích hỗn độn...Vũ nhìn nó,anh hiểu nó đang cảm thấy thế nào,nó trước mặt anh giờ đây giống như hình ảnh của 2 năm về trước,nhưng khác ở chỗ nó đã đổi thay bên trong...trong tim nó...Anh bước vào phòng tắm,lấy chiếc khăn bông ra,lau tóc cho nó,nó vẫn ngồi lặng thinh ko nói gì,ko gian im lặng đến mức có thể nghe tiếng thở của nhau...1 giọt nước mắt nhỏ xuống,nó run hơn...Vũ choàng tay ôm nó,hơi ấm từ vòng tay anh vẫn vậy,vẫn ấm áp và dịu dàng...đúng là chỉ có nó thay đổi...Vũ quỳ xuống trước mặt nó,bàn tay anh ôm lấy mặt nó,gạt đi những giọt nước mắt nóng hổi tràn đầy khôn mặt,nó nhắm mắt lại,cảm nhận hơi ấm từ bàn tay anh...

—Anh biết em đã chịu nhiều khổ sở,anh biết,biết tất cả...Hãy bên anh,bên cạnh anh,để anh có thể bảo vệ em...

Nước mắt cứ xé nát mi mắt mà tuôn ra,chảy ướt đầm áo anh...Nó vẫn sợ,sợ lắm,sợ cái gọi là tình yêu,sợ cái gọi là phản bội...sợ lắm...nó cứ thế mà vùi đầu vào lồng ngực rắn chắc của anh khóc đến khi cơn buồn ngủ hạ gục nó...

Bầu trời trong xanh,nắng vàng chảy dài trên mặt đường,hong khô 1 đêm dài lạnh lẽo,nó khẽ mở mắt,đã lâu rồi nó ko ngủ ngon và dài đến như vậy,1 hơi ấm,1 vòng tay đã sưởi ấm nó...Vũ vẫn ngồi ôm nó tựa vào giường,anh sợ đặt nó xuống sẽ khiến nó thức giấc hay vì anh sợ buông tay nó sẽ tan biến khỏi anh 1 lần nữa...

—Em dậy rồi à? – Vũ nhìn nó mỉm cười thật ấm

Nó khẽ lay đôi mắt,khuôn mặt anh thật đẹp,dịu dàng và ấm áp...nó gật đầu...

—Em đánh răng rửa mặt rồi xuống ăn sáng nhé,đêm qua em đã ko ăn gì rồi...

...

Nó bước xuống nhà thấy Vũ đang ngồi chờ nó...Nó ngồi vào bàn,Vũ nhìn nó mỉm cười dịu dàng,thức ăn bày lên thơm phức... nó đưa 1 thìa lên cho vào miệng thì bụng quặn đau,mọi thứ trong dạ dày trào ra mặc dù ko có gì...Nó bịt miệng chạy thẳng vào nhà vệ sinh,nôn thốc nôn tháo... Vũ chạy theo sau nó lo lắng đỡ lấy nó...

—Em ko sao chứ?

Nó lắc đầu...

—Em hay bị như vậy mấy tháng nay,chắc bị đau bao tử,hôm qua ko ăn uống gì nên hôm nay ăn vào mới ko nuốt nổi... - Nó nói nhỏ nhẹ

—Anh đưa em đi bác sĩ... - Vũ thêm phần lo lắng

—ko sao,em nghỉ 1 lúc là hết thôi... - Nó lắc đầu nhất định ko đi khám

Anh đành dìu nó vào phòng nghỉ sau đó gọi người giúp việc pha sữa cho nó... Nó nằm nghỉ,uống cốc sữa xong tỉnh người,khỏe ra nhiều ...

....

Chiều dần buông,nắng nhẹ trải vàng ướp đường phố màu vàng mật... gió khẽ luồn tóc nó lành lạnh,nắm lấy bàn tay nhỏ bé,Vũ hạnh phúc đi bên nó...Nó chỉ lặng lẽ đi bên anh...trống rỗng,vô cảm...thoáng trong đầu nó về những kỉ niệm...kỉ niệm thật đẹp...cùng tay trong tay,cùng những con đường mặt vàng ngọt ngào,và... 1 tình yêu đẹp... 1 đố vỡ...đố vỡ 1 niềm tin

—Tối nay em ăn tối cùng bố mẹ anh nhé.Họ rất muốn gặp em – Vũ quay sang nhìn nó cười nói

Giọng Vũ cắt ngang dòng suy nghĩ khiến nó giật mình...Nó thoáng thốt nhìn Vũ,nỗi sợ hãi trào ngen,sợ cái cảm giác đối mặt như với bà Nguyễn,tủi nhục...Đôi mắt hơi mờ,đôi mày lá liễu nhú lại ko giấu nỗi lo lắng...Vũ hiểu phần nào thái độ của nó,anh đc nghe Tuyết kể về cuộc tình giữa nó và Hùng nên anh hiểu...hiểu đang lo sợ điều gì,anh vuốt lên mái tóc nhẹ mỉm cười...

_Em đừng lo,ba mẹ anh ko khó đâu

...

Vận trên người chiếc đầm lụa màu hồng ôm lấy thân hình nó tôn lên vẻ đẹp của dáng dấp và nước da trắng ngần, trên vai là chiếc nơ to đính hạt lấp lánh tô điểm bờ vai nhỏ nhắn,mái tóc dài đen nhánh,hơi xoăn búi lên,1 vài cọng tóc mai rơi xuống điểm vào chiếc cổ thanh tao đến quyến rũ ...Trông nó như 1 nữ thần...Vũ bước vào phòng,sững sờ nhìn nó ko chớp mắt...

_Em đẹp quá – Vũ ngưng ngừng gãi đầu nói

Mặt nó hơi ửng đỏ cúi xuống ko nói gì...Nó theo Vũ ra xe...đường phố đêm về mát mẻ,dịu dàng khác hẳn sự oi bức,gay gắt của ban ngày...từng dòng người,dòng xe lướt đi dưới ánh đèn đường chói lọi...Xe dừng lại ở 1 nhà hàng sang trọng,thiết kế theo kiểu tây,1 cánh cổng to đc đứng giữ bằng 2 anh chàng bảo vệ mặc chiếc áo màu đỏ và quần tây đen như binh lính hoàng gia Pháp,cứ hễ khách vào hay ra,2 chàng lính cúi đầu mở cửa và nói 1 câu gì đó bằng tiếng anh đại loại như “ Cảm ơn và hẹn gặp lại”...Nó bước vào,choáng ngợp với sự tráng lệ,cách bài trí khiến thực khách có cảm giác đang ngồi ăn tại 1 lâu đài hoàng gia...Vũ giờ tay ra hiệu như đã nhìn thấy ai đó...Thấp thoáng nó thấy 1 người phụ nữ xinh đẹp,vẻ dịu dàng khiến ai nhìn vào bà cũng thấy ấm áp,chắc Vũ giống mẹ nhiều,và 1 người đàn ông đạo mạo,đĩnh đạc với gương mặt khá phúc hậu...Nhìn họ nó cũng với một nỗi sợ đang dằn vò...

_Con chào ba mẹ - Anh mỉm cười chào ba mẹ

2 người nhìn anh cười đón hậu,họ vui khi đã lâu ko đc nhìn thấy nụ cười của con trai họ...Vũ bước lùi về phía sau,nó thẹn thùng nép phía sau Vũ bước lên cúi đầu chào ba mẹ Vũ lễ phép...2 vị nhìn nó mỉm cười hiền hậu...nhưng khi nó ngược nhìn lên ... thì...nụ cười bất chợt vút tắt...

_Mai...Trinh...- Mặt ông Khang tái mét,mắt trợn lên,mắt tối sầm,lấp bắp...

_Trin...h – Bà Khang cũng lấp bắp,mặt nhợt nhạt nhìn nó chằm chằm...

20. Chương 20

Nó và Vũ ngạc nhiên khôn siết...Tại sao ba mẹ Vũ lại biết tên nó?thái độ của họ có gì đó lạ lắm...Bà Khang run rẩy đứng dậy nhìn nó...

_Cô là ..là...Mai Trinh... - Bà nuốt từng câu hỏi nó như thềm thoào,tay vịn lấy Vũ để đứng vững hơn...

_Vâng,cháu tên là Mai Trinh... - Nó ngạc nhiên ôn tồn lễ phép trả lời

_Ko...ko phải,ko phải...ko thể nào... - Ông Khang tay ôm lấy đầu,mắt hoang dại,mặt vẫn tái xanh,ông lấp bắp lắc đầu liên tục

_Ba,mẹ...có chuyện gì vậy? – Vũ lo lắng nhìn thái độ kì lạ của ba mẹ mình hỏi

Ông Khang bật dậy ghì lấy vai nó nhìn thật sâu,người ông run giật lên...

_Ko...ko thể...Mai Trinh...cô ấy đã chết rồi...ko thể nào...

_Chết...ý bác nói...Mai Trinh... mẹ cháu ư? – Nó giật mình với hành động và câu hỏi của ông Khang

_Mẹ...mẹ ư? – Bà Khang nhìn nó hỏi lại

_Vâng...mẹ cháu cũng tên Mai Trinh...Cháu đc đặt tên của mẹ để luôn nhớ về người mẹ quá cố - Nó sầm mặt xuống khi nhắc đến mẹ

_Mẹ cô...Hà...hà hà... Trái đất này quả là tròn thật...và con trai tôi yêu cô? – Bà Khang cười chua chát cho số phận trở trêu...

_Vâng,con yêu Trinh,nếu ko có cô ấy,con sẽ chết – Vũ nhìn Trinh mắt buồn rười rượi

Bà Khang quặn thắt lòng nhìn đứa con trai ngu ngốc của mình,tình yêu của 1 người mẹ dành cho con đủ lớn để bà biết phải làm gì,bà thở dài để trấn an chính mình,bà buông dần tay Vũ đi về phía nó...

_Bác xin lỗi vì những hành động khiếm nhã vừa rồi...Cháu ngồi xuống đi...Cả mọi người nữa – Bà Khang nói trầm âm nhưng xen chút lạnh lùng như ra lệnh

Ông Khang dần hiểu ra chuyện,cũng lấy lại bình tĩnh,nhưng khuôn mặt vẫn ko giấu đc sự hoảng loạn... Bữa ăn tối chìm vào im lặng,chỉ nghe đc bản giao hưởng trầm bổng phát ra ra từ nhà hàng...Mỗi người 1 tâm trạng...ko khí nặng nề như tảng đá đang đè trong tim họ...1 người thắc mắc...1 người lo lắng...1 người đau khổ...1 người sợ hãi...4 người 4 tâm trạng càng làm mọi thứ xung quanh chùng xuống hơn...

Trên đường về nó im thinh thít,hàng vạn câu hỏi dày vò trí óc nó...bụng nó lại gặn đau,cảm giác cồn cào muốn tuôn trào lại ập đến. Nó hươ tay ra hiệu cho Vũ dừng xe lại,nó nhảy ra khỏi xe gục xuống góc cây bên đường nôn thốc nôn tháo...

_Em ko sao chứ? Lúc này em có ăn đc gì đâu? – Vũ nhảy khỏi xe lo lắng đỡ nó

_Chắc bệnh cũ tái phát nữa rồi... Em ko sao – nó lấy tay chạm miệng,thở hổn hển đáp...

_Ko đc,ngày mai sanh sẽ đưa em đi khám bác sĩ,bệnh để lâu sẽ ko tốt...- Lần này Vũ giận thật sự

Nó cũng chỉ gật đầu đồng ý,nó ko muốn cãi nhau với Vũ...Về đến nhà,nó bỏ đi thẳng lên phòng,Vũ nhìn theo,trong đôi mắt anh ngập dâng sự lo lắng nhưng lại có gì đó mách bảo cho anh 1 sự lo sợ,lo sợ cái gì đó rất cơ hồ,nhưng cảm giác đó như muốn bóp nghẹt khiến anh đến thở cũng khó khăn. Dù bên anh,nhưng trái tim nó vẫn lạnh lẽo,giữa anh và nó vẫn có 1 khoảng cách rất xa ,1 bức tường vô hình khiến anh ko thể chạm vào nó,nó ko muốn anh đến gần,ko muốn anh bước vào cuộc đời nó...vì...nó sợ...sợ yêu...sợ...sợ phản bội...

....

Sáng hôm sau, nó theo Vũ đến bệnh viện...

_Dạo gần đây cô có cảm thấy gì khác ko? – Vị bác sĩ đang khám cho nó hỏi

_Cháu chỉ hay khó tiêu,đôi khi bị choáng - Nó trả lời hết sức bình thản

Vị bác sĩ nhíu mày,đưa mắt nhìn nó và Vũ lắc đầu khiến cả 2 bắt đầu lo lắng...

_Cô ấy bị gì vậy thưa bác sĩ? – Vũ sốt ruột hỏi

_Anh là gì của cô ấy? – Vị bác sĩ vẫn chau mày nói với 1 thái độ hơi giận

_Cháu...cháu... - Vũ sững người trước câu hỏi của bác sĩ,thật sự anh ko biết phải trả lời như thế nào,anh là gì của nó?? lòng anh chợt thoáng buồn

_Cô thật là,nếu ko nghĩ ình thì cũng phải nghĩ cho con cô chứ... - bác sĩ nghiêm nghị nói

_Con...con cháu ư? – Nó hoảng hốt như thét lên,mặt biến sắc,mắt tái dại,tai ù đi

_Cô ko biết ư?Cô có thai hơn 2 tháng rồi đấy,phải chăm lo cho sức khỏe nhiều hơn chứ,cô đang bị suy nhược,nghỉ ngơi và đừng suy nghĩ nhiều quá,sẽ ko tốt cho thai nhi...Ngày mai cô hãy đến tái khám...nhớ uống thuốc đầy đủ - Vị bác sĩ kê đơn và dặn dò thật kĩ

Vũ dìu nó đi,chân nó bước loạn choạng,tâm trạng nó như thứ bong bóng,giờ nó mới để ý,lần cuối cùng nó và Hùng... cũng gần hơn 2 tháng nay,vậy có nghĩa là... Nó đau đớn,hoang mang,người nó như ko còn chút sức lực,nó tựa hẳn vào người Vũ bước đi...Hình ảnh đó của 2 người đã đc thu gọn vào 1 đôi mắt của...1 người...

21. Chương 21

Vũ vẫn còn bần thần chưa dứt ra đc cú sốc,anh hoang mang ko kém gì nó,đầu ong ong,tai ù đặc...thì ra sự sợ hãi của anh là đây...đúng vậy...anh sợ...sợ khoảng cách giữa nó và anh ngày càng xa thêm...và trái tim anh nhức nhối với sự chấp nhận rằng...Nó đã thuộc về người khác...

Vũ dìu nó lên phòng,nhìn nó bây giờ ko khác gì cái xác vô hồn,1 con búp bê vô tri vô giác...Nó vẫn chưa tin đc rằng nó đang mang trong mình cốt nhục,giọt máu của người làm nó tan nát...Nó đau...đau vô cùng,như hàng vạn mũi kim đâm vào,dày xéo trái tim đầy thương tích của nó và tình cờ bóp nát trái tim 1 người...Nó thần thờ...mắt hoang dại trào dâng nước mắt,nhìn nó bây giờ đau khổ đến mức tái tê cõi lòng...Vũ kéo nó ôm vào lòng,anh ko nói gì,chỉ lặng lẽ ôm lấy nó...1 giọt sương nóng hổi rơi lên vai nó...

Cả 2 ngồi,ngồi thật lâu,lâu đến nỗi nước mắt nó đã cạn và khô lúc nào ko biết...nhưng mắt nó vẫn hoang dại,vô hồn,nó chết trong dòng suy nghĩ mệt mỏi “Giờ nó phải làm gì?phải sống thế nào đây?...”... Vũ đau đớn nhìn nó,anh quỳ sụp xuống 1 cách bất lực,ghì lấy đôi vai bé nhỏ,anh nói trong thổn thức...

__Mọi chuyện sẽ qua thôi,em hãy tin vào anh,xin em hãy tin 1 lần thôi –Anh nắm lấy tay nó như tiếp cho nó 1 luồng sức mạnh vô hình - anh sẽ là cha đứa bé,anh sẽ chăm sóc mẹ con em,hãy tin anh...

Mắt nó long lanh,nhìn Vũ đầy đau khổ...Tại sao chứ,tại sao anh có thể vì nó làm như vậy,nó đã làm anh khổ,nó đã cố đẩy anh xa nó ra...nó ko muốn bị tổn thương 1 lần nữa...và cũng ko muốn anh bị tổn thương lần nữa vì nó...Nhưng anh lại cứ bước vào thế giới của nó mặc cho sự bướng bỉnh của trái tim nó,anh bước vào con đường cùn và gọi nó quay lại...thoát khỏi con đường...hém cụt...

Nó rưng rưng đưa tay ôm lấy mặt anh,nó giấu thật kĩ anh,đau khổ chồng chất đau khổ,liệu nó có thể mở trái tim 1 lần nữa và để anh bước vào... ko gian như lặng thinh,chỉ còn vang những tiếng nấc thật nhẹ,nó ôm lấy anh như người sắp chết đuối vớ đc chiếc phao...

Nó trong vòng tay của Vũ mà thiếp đi bình yên...1 giấc ngủ dài mông lung,ko biết đây là cơn ác mộng hay giấc mộng đẹp mà ông trời đã sắp đặt cho số phận nó...Nhưng nó ko quan tâm nữa,nó sẽ đặt cược trái tim nó 1 lần nữa...Giờ đây...nó đang tận hưởng sự hạnh phúc ấm áp bấy lâu nay đã héo mòn...

.....

Tiếng chim trong vườn cất lên như mở màn cho 1 khúc dạo đầu cuộc đời mới,báo hiệu 1 ngày thật đẹp,mây bông trôi nhẹ,gió vút qua các tán cây,khẽ khàng vượt lên những cánh hoa mềm mại,đem theo mùi hương dịu dịu vương vấn của nàng hoa tràn vào phòng như ướp thêm vị cho 1 tình yêu mới chớm nở...

...Cạch...

Tiếng mở cửa khiến nó choàng tỉnh,lay lay hàng mi rồi dịu dàng mở ra...ông quản gia đến gần và nói với Vũ

__Thưa cậu,có ông bà chủ đến thăm...

__Sao mới sáng sớm ba mẹ lại đến nhỉ? - Vũ thăm hỏi

Vũ nhìn nó đầy yêu thương,nó mỉm cười nhìn Vũ,nụ cười đã vụt tắt,đã vỡ nát theo cõi lòng,cũng là nụ cười đầu tiên Vũ nhìn thấy từ nó...1 lần nữa...Vũ lại khai màu,hỏi sinh nọ hồng trên đôi môi của nó...lòng anh ầm lại 1 cảm xúc đc gọi là hạnh phúc...Anh hôn nhẹ lên trán nó rồi bước đi ko quên dặn dò

__Em nằm nghỉ đi nhé,muốn đi đâu làm gì thì nói anh

__Em muốn đi dạo phố,hít thở ko khí 1 chút – nó nói với Vũ,1 phần vì nó ko muốn gặp ba mẹ Vũ,nó sợ phải đối mặt với họ,những thái độ kì lạ

__Chút nữa anh chở em đi,em nằm nghỉ đi,em còn yếu lắm...

__ko!!! Em muốn đi bây giờ,em khỏe rồi – Nó 1 mực ko chịu

__Thôi đc rồi,anh trợ lí Minh chở em đi,em cứ chuẩn bị rồi ra xe đi – Anh chào thua,mỉm cười chiều lòng nó rồi cất bước xuống phòng khách...

.....

Gió vi vu luồn qua cửa kính xe,nó nhẹ nhàng hít 1 hơi ko khí căng tràn 2 lá phổi...Cảm giác như bấy lâu nay nó sống,nhưng chưa hề thở vậy,nó khẽ đưa tay lên bụng,1 cảm giác bất giác lạ lùng dâng lên,phải chăng cái gì đó gọi là tình mẫu tử,xoa chiếc bụng nó mỉm cười rồi đưa ánh mắt ra ngắm nhìn đường phố mông lung...Chợt...

_Khoan đã,dừng xe lại... - Nó bắt chợt thốt lên bất ngờ

Thoảng bên lề đường,nó trông thấy ai đó,1 người nào đó quen lắm...thì ra là...

_Mỹ Anh ư? - Nó ngạc nhiên thảng thốt

Trợ lí Minh cũng ngoái nhìn theo hướng mắt của nó...

_Ồ!! Đó ko phải là tiểu thư và phu nhân nhà họ Trung sao? - Anh ôn tồn đáp

_Tại sao cô ta lại như thế?

Một con nhỏ với đầu tóc bù xù,áo quần rách mướp,mụ Trung trông có vẻ lạ,còn con Mỹ Anh thì lấm lem ko tả đc,2 kẻ ngồi đó đang xin những đồng bạc lẻ từ tấm lòng còn sót lại của vài người có tình người trên con đường tấp nập kẻ vô tình này...

_Thưa,sau khi cô đi,cậu chủ tức giận rút vốn khỏi nhà họ Trung,ông Trung bị tố cáo tham nhũng,công ty họ rơi vào bế tắc rồi phá sản trong thời gian rất ngắn,nợ nần chồng chất,gia sản tiêu tán...Nghe đâu ông Trung vì ko chịu nổi và phần vì bệnh tật nên đã qua đời,còn thằng con trai ông gom hết của cải duy nhất còn sót lại ra đi theo 1 à kave nào đó,bà Trung đồng thời ko chịu nổi đc những cú sốc đó mà hóa dại,điên điên như vậy... Giờ có lẽ họ ko nhà ko cửa,vô gia cư như thế đấy... - Trợ lí Minh kể lại cho nó nghe...

Nó ngồi lặng nhìn 2 mẹ con mụ Trung,phát ra 1 hơi thở dài,nó ngược mắt lên trời cao... Vậy ra ông trời cũng có mắt như thế... Ác giả ác báo Những ngày tháng đòn roi mà nó phải chịu có khi vẫn còn in hằn trên người nó...nhưng nó đã sống và lớn lên hơn 7 năm trời...

Nhưng cuộc sống là 2 mặt...Nợ và trả là quy luật...

Nó nhắm mắt khẽ nhú mày như đang nghĩ gì đó rồi đánh 1 tiếng thở dài bước ra khỏi xe tiến về phía bà Trung và con Mỹ Anh... Nó đứng trước mặt con Mỹ Anh,lúc này con Mỹ Anh mới ngược,nhìn thấy nó,con Mỹ Anh giật mình đánh thót,đôi mắt lộ vẻ ngạc nhiên

_Cô...cô...Mai Trinh - Sau 1 lúc nhìn kỹ thì Mỹ Anh cũng nhận ra nó

Thời gian thật công minh,nó và Mỹ Anh đã thay đổi đến mức ko thể nhận ra,nhưng là sự thay đổi 2 hướng khác nhau...Mỹ Anh nói ko nên lời,chỉ dăm dăm nhìn nó...Nó ngồi chồm xuống nhìn thẳng vào Mỹ Anh rồi nhìn sang bà Trung rồi lại hướng nhìn về phía Mỹ Anh...Nó lấy trong túi ra 1 chiếc chìa khóa,1 cuốn sổ,nó hí hoáy viết gì đó,1 tờ nó đưa cho Mỹ Anh có ghi 1 địa chỉ,tờ giấy thứ 2 đc nó cẩn thận gấp lại bỏ vào 1 phong bì...

_Hãy đi đến địa chỉ này,đưa mẹ cô về đó sống,còn lá thư này hãy giữ lấy,khi nào có chuyện gì xảy ra liên quan đến căn nhà cô sẽ ở thì hãy mở ra...Hãy bắt đầu những gì cô cho là tốt đẹp nhất...Từ nay,Mai Trinh tôi xem như chưa từng nợ gì nữa với nhà họ Trung nữa...- Nó nói và kẹp chiếc chìa khóa chung với 1t tiền đưa cho Mỹ Anh rồi bước trở về xe

Mỹ Anh nắm chặt lấy chiếc chìa khóa và tiền,nước mắt lăn chã,miệng lắp bắp ngẹn ngào...

_Tại sao?...tại sao cô lại... - Con Mỹ Anh nói đứt quãng,nước mắt đã lấp ngẹt cổ họng nó rồi

Nó nói nhưng ko quay lại nhìn con Mỹ Anh với cái giọng lạnh băng

_Tôi đã nói rồi,tôi trả nợ hết cho nhà họ trung các người rồi,từ nay coi như ko quen biết... 7 năm cơm áo gạo tiền mắc nợ nhà họ Trung coi như hết... và cả cái gọi là chữ tình chữ nghĩa...- Nói rồi nó cất bước đi để lại Mỹ Anh khóc nức lên trong sự ân hận,thoảng trong gió,nó nghe tiếng khóc phảng phất tiếng “cám ơn” của nhỏ Mỹ Anh

Nó ngồi vào xe,trợ lí Minh cũng ngạc nhiên hỏi

_Tại sao cô lại làm như vậy?

Nó mỉm cười ngược mắt lên nhìn trời,thở 1 cách nhẹ nhàng ...

_Dù gì gia đình họ cũng vì tôi mà tan nát sản nghiệp,ông trời đã đủ công minh cho tôi rồi,tôi nợ họ 7 năm lớn lên,và nhờ họ...tôi mới gặp đc Vũ... Cuộc đời sông phẳng,oan gia nên gỡ chứ ko nên buộc...

Nó cảm thấy nhẹ lòng,nó tựa đầu vào ghế cảm nhận gió trời se sắc,cuộc đời nó như mặt biển,sóng gió phong ba mặt biển lại hiền hòa,nhưng khi biển lặng dịu êm lại là điềm báo cho 1 trận sóng cuộn...Liệu cuộc đời nó đã đc êm ả hay chưa...?

22. Chương 22

Nó vừa về nhà thì đập vào người nó 1 bầu ko khí nặng nề,ông bà Khang hình như đã về,nhưng ko thấy Vũ đâu...Nó lên phòng anh thì thấy anh đang ngồi trong góc tối thần thờ,nó đến gần đặt tay lên vai anh,lúc này anh mới dứt khỏi dòng suy nghĩ quay sang nhìn nó...anh ôm chầm lấy nó,từ anh nó bị lan truyền 1 cảm giác bất an khó tả...anh ôm nó 1 lúc rồi đẩy nó ra,nhưng lại tránh ánh mắt của nó

_Em về phòng nghỉ đi,sáng mai anh đưa em đi khám bệnh nữa – Anh mỉm cười,lúc này anh mới nhìn vào nó,nhưng ánh mắt phần phức nổi buồn rười rượi...Hình như anh đang giấu nó điều gì...

Bóng nó khuất sau cánh cửa,anh bần thần cuộn mình trong dòng suy nghĩ về cuộc nói chuyện giữa anh và ba mẹ

“_Con ko thể yêu Mai Trinh đc – Bà Khang nó...

_Mẹ...mẹ nói gì vậy? – Vũ nghèn nghẹn ko hiểu mẹ mình nói gì,hỏi lại

_Hãy nghe mẹ con trước khi mọi chuyện quá muộn... - Ông Khang gầm mặt lên tiếng

_Tại sao vậy?ba mẹ biết con ko có Trinh con sẽ ko thể sống nổi mà – Vũ suy sụp nghẹn ngào nói

Ông bà Khang nhìn đứa con trai tội nghiệp đang thống khổ trong tình yêu mà lòng ngậm ngùi... 1 bí mật đã đc hé mở...

_Bởi vì....”

...

_Anh!!! – Tiếng nó gọi Vũ cắt ngang dòng hồi ức,anh quay sang nhìn nó mỉm cười

_Sao em chưa ngủ đi,khuya rồi mà,hay em mệt ở đâu à – Anh lo lắng nhìn nó

_Ko!! Chỉ là em ko ngủ đc – Nó lắc lắc cái đầu trông thật yếu,nó ngồi bệch xuống đất,2 tay gác lên đùi Vũ rồi gục đầu lên

_Sao anh ko ngủ mà cứ ngồi mãi vậy? anh có chuyện gì à? – Nó ngẩng lên nhìn Vũ

Anh bất giác né tránh ánh mắt của nó,anh kéo nó dậy ngồi vào lòng anh,vòng tay rắn chắc ôm nó nhẹ nhàng,nó tựa vào lòng anh tận hưởng hơi ấm từ thân hình to khỏe của anh,mùi hương nhẹ nhàng trên cơ thể anh nhanh chóng dìu nó vào giấc ngủ an lành...Ngồi ngắm nó ngủ,lòng anh ko khỏi nhức nhối...Dòng kí ức lại ùa về... từng câu từng chữ của mẹ anh như cào xé tâm can anh...

“_Mẹ ko chấp nhận cho con đến với Trinh đc...vì ... Trinh là...”

Vũ nhắm nghiền mắt,cúi xuống thổ thổ vào tai Trinh

_Anh sẽ bảo vệ mẹ con em...Anh sẽ ko đầu hàng số phận...anh sẽ ko bao giờ để em rời xa anh 1 lần nữa...

Nó khẽ mỉm cười mặc dù vẫn đang say giấc...hay chẳng nó đang chìm trong giấc mơ đẹp và thoảng nghe những lời ngọt ngào của anh khiến nó an tâm trong vòng tay anh hơn...

.....

_Em xong chưa? – Vũ từ ngoài cửa gọi với vào trong khi nó vẫn còn ở lì trong WC

__Xong rồi ạ - Nó chạy ra thì chợt...

__Á - Nó trượt nhào tới

Vũ chạy đến đỡ kịp nó,mặt trắng bệch ko 1 giọt máu .Anh cúi lên...

__Em là mẹ rồi mà ko chịu cẩn thận 1 chút nào thế hả?

__Em xin lỗi- Nó phụng phịu với Vũ

__Anh thua em luôn...Đi thôi,anh đưa em đi đến bệnh viện - Vũ mỉm cười lắc đầu

Đường phố nhẹ bỗng,gió và lá vật nhau bay tung tóe... 1 buổi sáng đẹp trời...

...

__Hôm nay trông cô có vẻ khỏe nhiều rồi,cứ như vậy sẽ tốt cho thai nhi - Bác sĩ mỉm cười hài lòng

__À!! Tôi cần anh lưu ý 1 số việc sau để tiện chăm sóc cho phụ nữ khi mang thai - Bác sĩ nhìn Vũ nói

__Anh ở lại nói chuyện với bác sĩ,em raqq ngoài đi dạo 1 lúc nhé - Nó cảm thấy ngộp ngặc,khó chịu với căn phòng sức mùi thuốc này nên cáo lui

...Nó dạo bước trong khuôn viên rợp bóng cây xanh của bệnh viện...Ngồi xuống chiếc ghế đá,nó lại lấy tay xoa bụng tự cười tủm tỉm,lúc đầu nó lo sợ và chỉ muốn vứt bỏ tất cả,nhưng Vũ đã cho nó 1 chỗ dựa vững chắc,nó an tâm và cảm thấy yêu con nó vô cùng,tình mẫu tử đã giúp nó sống tiếp ...Nó nheo mắt ngược nhìn những tia nắng

Lọt qua khe lá,đầu óc mông lung...nó nhớ đến chị..."Ko biết giờ chị đang làm gì?em thật có lỗi,chị đã giúp đỡ em quá nhiều? Em cảm ơn chị,chị Tuyết...Chị mãi là người chị tốt nhất trong cuộc đời em...em nợ chị rất nhiều"...

Trong làn khói thuốc mờ ảo. Tuyết nâng chén ly rượu lên say nồng...Từ ngày nó đi,Tuyết đã phải làm nhiều hơn thay cho cả phần nó...Cũng phải thôi,con đường này bước vào thì dễ nhưng bước ra ko phải là 1 điều dễ dàng... Cô ngày đêm chìm trong men rượu,tiếp khách đến mệt nhoài để bù đắp cái mà gã mama gọi là thiếu nợ...cái nợ ko xuất xứ đó có quyền gán cho bất cứ con nào gọi là kave đem lại lợi ích cho chúng...

Cô lê cái thân xác rệu rã trở về nhà,con đường heo hắt ánh đèn vàng mờ nhạt,bước đi ko định hướng gõ cồm cộp trên mặt đường...Tuyết cô đơn trên con đường này,cô đi với vẻ bất cần đời...và...lặng lẽ phía sau cô là 1 bóng người mập mờ trong bóng tối...với đôi mắt lạnh lẽo dõi theo cô....

__Ngày cô em,đi đâu đấy có cần bọn anh hộ tống ko? - 1 toán thanh niên nhìn mặt bặm trợn,lố lửng đi ngược hướng chặn đường Tuyết với những hành động và lời nói khiếm nhã và giọng cười khanh khách nghe phát nôn

__Biến đi lũ khốn - Tuyết hoắc mắt lạnh tanh buông lời như dao sắc về phía lũ bụi đời xó chợ

__Oa,trời,em đẹp mà sao miệng lưỡi kinh thế,đi chơi với bọn anh 1 đêm đi,đảm bảo em sẽ mê anh luôn - 1 tên như đầu đàn cười hô hô ôm lấy eo Tuyết,ép cô vào người

Tuyết đẩy hắn ra và tặng kèm 1 cái tát giáng trời,tên đầu đàn đỏ mặt gầm lên như thú dữ

__Á,con đ.ĩ này,nói ngọt ko nghe đúng ko?muốn bạo lực chứ gì? - Hắn gằn lên và tán thẳng vào mặt Tuyết 1 ko thương tiếc khiến cô chao đảo đất trời

Cô té gục xuống đất,tên đầu đàn bước đến,đè Tuyết xuống đất,hắn ngời lên người cô và giật tung hàn nút áo của Tuyết...Cô nhắm mắt lại,buông xuôi chính mình...Bốp...bốp...

Sau 2 tiếng động vang lên,cả thấy 5,6 tên mày xanh mặt tím run lên cầm cập,còn thằng đầu đàn máu me đầm đìa nằm bất động...Tuyết ngồi dậy,tựa người vào tường,đôi mắt vô cảm xúc dán xuống đất,cô lấy bao thuốc,đánh lửa đưa lên miệng...phả ra 1 làn khói sương mờ...nhếch mép cười...

_Lại là anh à?muốn gì đây? Ko phải tôi đang ra sức trả nợ cho anh cả phần của con pé Trinh sao? – Cô nói giọng mỉa mai

_Đứng dậy,đi – Giọng nói lãnh băng ra lệnh

_Ờ,tôi nay anh tính bao tôi sao?... Duy lão đại – Tuyết cười mỉa nhưong mày,hất đôi mắt lãnh đạm như soi xoáy vào tâm can người đối diện

Duy kéo tay tuyết lôi đi mặc cho cô vùng tay ra,anh lôi Tuyết ném vào xe 1 cánh thô bạo...

Tia nắng gần gắt luồn qua rèm cửa,châm lên mi mắt khiến Tuyết khó chịu lay mắt nheo nheo khẽ mở ra...Người cô đau nhức như vừa trải qua 1 cơn bệnh cảm kinh khủng,cô khó khăn trở người trên chiếc giường to lớn,1 vòng tay cứng cỏi vẫn còn đang ôm đỡ lấy đầu cô,gương mặt hân lạnh toát,đôi mắt sắc lạnh nhắm nghiền,đôi môi nồng nàn và đôi tay mạnh mẽ như muôn bóp nghiền cô ra đêm qua giờ như 1 giấc mộng mờ ảo...Cô khẽ đưa tay chạm khẽ lên gương mặt đó...thật nhẹ...thật nhẹ,như sợ nó sẽ tan biến đi ngay khi cô chạm vào...Đôi mắt anh nháy nháy từ từ mở ra,Tuyết rút vội tay lại nhào người dậy,lấy tay hất tóc sang 1 bên nôm thật quỵên rũ,cô mặc quần áo rồi ngồi ở mép giường mặc chiếc vớ quần màu nâu đỏ,cô đánh lửa châm 1 điếu thuốc,trong làn khói nhàn nhạt,Duy ngồi tựa vào giường nhìn ngắm từng hành động cử chỉ của Tuyết ko rời mắt,mái tóc xoăn dài rũ xuống trên nền da tuyết trắng,đôi môi đỏ căng mộng ngọt ngào như quả dâu tây,đôi gò má cao thanh thoát,Tuyết thật đẹp...nhưng ko phải đẹp lạnh lẽo như tảng băng giống Trinh,mà cô đẹp tựa những bông Tuyết đầu đông ấm áp,tuyết rơi...rơi vào trái tim lạnh lẽo của ai đó,mang dư vị của sự ấm nồng của mùa thu...

_Nhìn đủ chưa?...- Cô nhìn Duy lạnh lùng cất tiếng,nhếch miệng cười nửa môi mỉa mai – Tôi phải đi làm đây,thưa ông chủ

Duy thu ánh nhìn lại,với tay lấy chiếc ví,anh rút ra 1 cọc tiền giấy mới cứng hất thẳng vào Tuyết cười lạnh lẽo

_Giá đêm qua cho cô

Tuyết lặng thinh 1 lúc,hướng mắt nhìn những tờ tiền vãi trên giường,tung tóe cả dưới sàn,cô nhếch miệng cay đắng,đôi mắt khinh đời bạt bèo tới nao lòng,Tuyết cầm điếu thuốc châm thẳng vào tờ tiền nằm vung vãi trên giường,1 đốm cháy lóe lên,rồi phút chốc lan sang những tờ tiền khác tạo thành 1 ngọn lửa 1 cách nhanh chóng...Đàn em của Duy hốt hải chạy vào khi thấy đèn báo cháy nhấp nháy và khói phả ra từ phòng Duy...Chúng ra sức dập lửa ko để ý gì đến 2 nhân vật chính. Tuyết đứng dậy dừng dừng bước đi,để lại sau lưng 1 mớ hỗn độn...Duy vẫn đứng đưng ngồi nhìn ngọn lửa ko 1 chút sợ hãi,ánh nhìn long lên như 1 đứa trẻ nhìn thấy đồ chơi mà chúng thích,nụ cười thích thú,anh đứng dậy mặc vội đồ đi nhanh ra cửa...Tuyết đang sai bước bỗng bị kéo giật lại ngã về phía sau vào lòng ai đó...cô ngẩng lên và kịp nhận ra Duy,cô gần vùng thoát khỏi bàn tay thép của anh nhưng bất lực,cô đứng lặng ,hướng mắt nhìn thẳng về 1 chân trời...Anh cúi xuống khe khẽ vào tai cô như gió...

_Tôi phải trả bao nhiêu để có cuộc đời em? – 1 nụ cười mỉa khiến gương mặt lạnh lùng của anh sáng lên

Tuyết mở đôi mắt tròn xoe hơi mờ sương nhìn Duy... Anh đặt lên đôi môi ngở ngang đó 1 nụ hôn nồng thắm....

Trong gió thoảng tiếng chim trong vắt như 1 lần nữa mở ra thêm 1 khởi đầu... 1 hạnh phúc mới....

23. Chương 23

Rung rung mi mắt,nó hé dần đôi mắt,đón lấy 1 cơn gió thổi nhẹ,nó hít 1 hơi sáng khoái rồi đứng dậy tiếp tục cuộc dạo bộ trong khuôn viên bệnh viện...Bỗng... bước chân nó dừng lại,chùn xuống,mặt tái xám,mắt đen sầm lại,mọi thứ xung quanh như quay cuồng và sụp đổ trong phút chốc...Trước mặt nó là... Hùng và

Loan,cô ta ôm lấy cánh tay anh,đầu tựa vào vai anh,mỉm cười hạnh phúc...Còn anh,đôi mắt man mác nỗi sầu hướng nhìn về 1 phía mờ lung lăm,bước đi lạnh lùng bên cạnh Loan,đường như anh chỉ là 1 cái xác trống rỗng chứa đầy ân hận...

Bất giác nó nép mình vào sau thân cây,2 tay bịt chặt miệng lại ngăn cho nỗi niềm xúc cảm đang trào lên ko tuôn ra ngoài...nó nắc liên hồi,người run liên tục...Trái tim nó se lại,ko hiểu nó thổn thức hay đứa con trong bụng nó đang thổn thức trước người cha tẻ bạc của nó...Khi bóng 2 người khuất dáng,nó lấy bầy ngỗng phịch xuống chiếc ghế đá cạnh gốc cây,bây giờ nó mới để ý rằng đây là bệnh viện nhà họ Hào,nơi Hùng làm việc,nó đến đây 1 lần nên nhất thời ko nhận ra ngay đc... ko gian trở nên yên vắng lạ thường,tĩnh đến mức có thể nghe đc tiếng chiếc lá rơi chạm vào mặt đất...Lấy tay gạt đi những giọt nước mắt còn đọng trên má,khẽ đưa tay đặt lên bụng,tâm trạng nó giờ đây mơ hồ lẫn,thời gian qua bên Vũ,anh đem lại cho nó sự ấm áp vững trãi,nhưng nó thể chối bỏ 1 điều rằng,trái tim của nó vẫn chưa thôi nghĩ về 1 người,ở bên anh nó vẫn thấp thoáng cảm giác day dứt, có lỗi,nó ko thể phân biệt đc đâu mới là người nó yêu...Mọi cảm xúc miên man đang tuôn ra cuốn theo gió thì...

_Mai Trinh...!!!

Một giọng nói quen quen cắt ngang dòng suy nghĩ của nó,nó quay lại,mặt biến sắc,tái xanh nhợt nhạt,môi run lấp bấp ko thốt lên đc,mắt tái dại nhìn người đó đăm đăm....

_Hồng...Hồng...L..o..a...n...Loan...!!! – Môi mấp máy thều thào từng chữ như ko còn hơi sức

Ả nhìn Trinh sát nhọn,miệng nhếch lên,gương tỏ đầy vẻ chiến thắng...Thoáng thấy bóng ai khiến mặt cô ta hoảng hốt 1 chút nhưng mau chóng lấy lại bình tĩnh,cô ta hất hàm như ra lệnh...

_Tôi có chuyện muốn nói với cô,sang quán cà phê bên kia đường đi...

Cả 2 bước vào 1 quán nước khá sang trọng,đc trng trí rất nhã,nhạc dịu êm mang lại cho khách 1 sự thoải mái thư giãn...Nó nhấp 1 ngụm trà rồi đưa mắt nhìn Hồng Loan...

_Cô có chuyện gì muốn nói với tôi?

Ả buông ly cà phê đá xuống,nhìn nó kiêu ngạo,nụ cười gian trá...

_Tôi và Hùng sẽ tổ chức đám cưới vào cuối tháng này. Anh ấy sẽ lấy tôi vì tôi đã có con với anh ấy...

Như 1 tiếng sét ngang tai,đầu óc nó ong lên,mọi thứ trước mắt như tối sầm lại,mặt trắng bệch cắt ko 1 hột máu,mắt đen sa sầm mờ mịt... “con... con của cô ta và Hùng...anh chấp nhận lấy cô ta vì trách nhiệm mà 1 người đạo lý phải làm,vậy còn nó?...Anh ko có trách nhiệm sao?nó cũng đang mang trong mình giọt máu của anh mà...”...Nó như rơi vào khoản ko bóng tối,trái tim nó nhức vô cùng,nhưng trong tận sâu thăm thẳm,1 tia sáng ấm áp,1 bàn tay vững chắc đang dìu nó bước đi,nó thấy bình yên lạ.... Nó cúi lạng người,nó ko khóc,nó ko thể khóc lúc này...Nó phải mạnh mẽ,nó ko muốn như Hùng,ko thể quyết đoán và đánh mất thứ quan trọng đc nữa...Nó ngược lên nhìn Loan trừng trừng lạnh toát khiến cô ả khẽ rùng mình 1 cái nhưng cũng nhanh chóng lấy lại đc phong thái ngạo nghễ,ả nhếch mép tuôn ra cái giọng chua như chanh ko đường...

_Hôm trước,tôi có thấy cô đi cùng ai đó,trông ko phải hạng xoàng,hay thật,vừa bị Hùng hất bỏ thì đã mời đc đại gia khác ngay nhĩ,ko biết có phải tại cô giống mẹ ko nhĩ?...- Ả giả vờ thờ dài tỏ vẻ nuối tiếc tiếp tục nói – Tội nghiệp cho cô,nhưng cô hãy chấp nhận 1 điều,Hùng đã thuộc về tôi... - 1 tràn cười đắc thắng tuôn ra

...Bốp... 1 cái tát như trời gầm...Ả Loan choáng hết mấy phút mới tỉnh lại, gầm lên muốn ăn thua đủ,nhưng khi nhìn lên,1 khuôn mặt lạnh ngắt,đôi mắt hoắc sâu đáng sợ như muốn giết người,ả đứng hình trước ánh mắt bén nhọn của nó,trước giờ nó luôn âm thầm cam chịu,và cũng chính vì thế mà ả mới có đc Hùng...nhưng lúc này...nó thật sự...

_Cô đã thua rồi,cô mới là kẻ thua cuộc – nó nhếch mép cười khinh mĩa,gọng nói như đóng băng

_Mày...mày ...nói... cái gì? - Ả biến sắc đột ngột,hết tím tái vì giận lại chuyển sang xanh nhợt sợ hãi rồi biến thành trắng bệch như ai tạt 1 gáo nước lạnh vào mặt...miệng lấp bấp ko thành lời

Nó cười,1 nụ cười của kẻ chiến thắng,nhưng nhìn vô cùng dễ sợ...Nó chống tay lên bàn,mắt xoáy vào tâm can ả...

_Cô nghĩ cô có đc Hùng ư?Đúng,cô có anh ta,nhưng đó ko phải là cái xác sao? Cô nghĩ chỉ cần để anh ta bên cạnh cô thì coi như đã giữ đc anh ta sao?cô chắc sẽ hạnh phúc khi chung sống với 1 cái xác rỗng tuếch, cô sẽ hạnh phúc thật ko,khi mà người nằm bên cô hằng đêm mà trái tim và tâm trí người đó lại hướng về 1 cô gái khác...Cô cam chịu ko? – Từng lời từng chữ của nó đâm thẳng vào Loan trúng tâm ả...Mặt ả lúc này ngêch ra ko 1 chút sắc thái

_Đây là những gì cô muốn,cô có đc anh ấy,mẹ anh ta thỏa lòng với cô con dâu...Nhưng mọi thứ chỉ là 1 vở kịch ko hơn ko kém...tất cả sẽ đau khổ và dần vật,đó là cái giá mà các người tự chuốc lấy...Cô thật sự thảm hại Hồng Loan ạ!!! – giọng nói lạnh buốt pha chút giễu cợt lẫn thương hại

Nó bước đi thẳng,để lại đằng sau nó 1 kẻ chiến bại...Ả ngồi đó,ly cà phê tan gần hết đá,nhưng vẫn ngồi lặng...Ả là 1 người mưu mô xảo trá,những gì ả muốn đều phải có đc bất chấp mọi thủ đoạn...nhưng sau tất cả...ả lại trắng tay...và bây giờ...ả là 1 kẻ đáng thương... Còn anh,kẻ phả bội,anh đã có đc những gì mình muốn,sự nghiệp,tiền tài,nhưng cái giá cho suốt đời này của là sự đau khổ dần vật,hạnh phúc vĩnh viễn ko còn nữa...

Vừa bước ra khỏi quán,nước mắt nó chập trào,nỗi đau thương quặn xé trong lòng,đau ối tình tan vỡ 1 thời,thương cho đứa con tội nghiệp...Nó cảm thấy choáng,mọi thứ vừa qua thoảng như cơn ác mộng,chớp mắt nó đã tan biến nhưng để lại những cảm giác sợ hãi,ân hận,tiếc nuối và... đau thương...Nó loạng choạng đi về hướng bệnh viện thì...

_Mai Trinh!!!!

Một giọng hét kinh hãi xé vụn vật...mọi thứ tối sầm lại...1 giọng ai đó quen thuộc nhỏ dần,nhỏ dần trong cơn ghen ngào...

24. Chương 24

Tránh ra...cấp cứu....

Những tiếng ồn ào phá vỡ cả ko gian yên tĩnh của bệnh viện...Vũ ôm thân hình đầy máu của nó chạy vào,miệng ko ngừng thét lên,mặt anh tái xanh như tàu lá chuối...đặt nó nằm lên chiếc cán đẩy đến phòng cấp cứu,trái tim anh 1 lần nữa vì nó ngừng đập,nước giàn giụa,miệng ko thôi gọi tên nó... Cánh cửa phòng cấp cứu đóng lại...anh tựa người vào tường trượt dài xuống đất,đôi tay còn lấm máu ôm lấy đầu,mắt mũi ngập trong biển nước,hình ảnh chiếc xe du lịch 15 chỗ lao vút đến,tiếng thắng xe như xé nát lòng anh,thân hình nó bay lên rồi đổ sầm xuống mặt đường,và chìm vào vũng máu,anh đau đớn trách chính mình ...đáng lẽ anh phải đến nhanh hơn,sau khi nói chuyện với bác sĩ xong anh tìm nó khắp nơi nhưng ko thấy,điện thoại cũng ko bắt,Vũ hốt hãi tìm nó,anh như xối tung cả cái khuôn viên bệnh viện,thấp thoáng thấy nó bước ra khỏi quán café bên kia đường,anh thở phào nhẹ nhõm chạy đến nơi thì...

...Ở 1 góc phòng cấp cứu...1 chiếc bóng lặng lẽ chờ đợi trong sự dần vật...

.....

_Hùng...Hùng...- Rầm – Sau tiếng gọi hốt hãi là cái đẩy cửa thô bạo của Quân...

_Này,cậu làm gì hốt hãi vậy,cái gì thì từ từ - Vừa nói nhưng mắt Hùng vẫn ko rời khỏi tập hồ sơ

_Tri..nh...Mai...Trinh...Mai trinh – Quân thở hồng hộc

Tập hồ sơ trên tay Hùng rơi xuống đất...

_Cậu...cậu vừa nói gì? –Hùng nắm lấy quân lấp bắp hỏi

_Trinh...cô ấy bị tai nạn đang ở phòng cấp cứu – Quân thở dốc cố nói

_Cậu...cậu nói gì?...cậu chắc là cô ấy chứ? – Hùng trắng mặt trợn mắt vằn sọc đỏ hoe như găm lên...

_Chính tôi đưa cô ấy vào phòng cấp cứu,có vẻ nghiêm trọng lắm,cô ấy mất nhiều máu lắm...

Quân chưa kịp nói hết câu Hùng đã bỏ nhào ra cửa cấm đầu chạy như chết đến phòng cấp cứu...Hùng đứng lặng trước cửa phòng cấp cứu,lòng bồi hồi như đánh mất 1 thứ gì đó rất quan trọng...Vũ cứ cúi gằm mặt chìm trong nỗi lo lắng tột cùng mà ko để ý đến sự xuất hiện của Hùng... Bỗng cánh cửa phòng cấp cứu bật mở...1 vị bác sĩ với cái nét trầm trầm,vẻ mặt đầy nỗi buồn phiền...

_Ai là người thân của bệnh nhân?

Vũ bật dậy chưa kịp nói gì thì thấy Hùng chạy đến níu lấy vị bác sĩ,vừa lo lắng,vừa ngạc nhiên,Vũ nhìn Hùng dăm dăm đầy vẻ nghi hoặc...

_Bác sĩ cô ấy sao rồi ạ? – Hùng khẩn thiết hỏi bác sĩ

_Cô ấy đã qua cơn nguy hiểm,nhưng... - Vị bác sĩ bỏ lửng câu nói khiến Hùng và Vũ ko khỏi lo lắng...

_Đứa bé ko còn nữa – Vị bác sĩ nói với giọng trầm buồn

Vũ thở nhẹ nhõm khi biết Trinh ổn,nhưng lòng quặn nhói đau khi biết đứa con nó ko còn... Hùng trợn mắt nhìn bác sĩ ko thốt nên lời...

_Đứa... bé...đứa bé...Bác sĩ,ngài nói gì thế ?- Hùng ngen lại,khó khăn nói từng câu

_Cậu ko biết cô ấy có thai sao? – Vị bác sĩ ngạc nhiên hỏi

Hùng chôn chân bất thần đứng nguyên đó,miệng lắp bắp như người điên...

_Sao?...Trinh...Trinh có con với mình sao?...sao có thể...Trời ơi...

Vũ giật mình khi nghe Hùng nói...

_Mày là Hùng,người đã phản bội Trinh? – Vũ gằn lên giận dữ

Lúc này Hùng mới biết sự có mặt của Vũ,chưa kịp thốt nên lời nào thì...Bốp...Hùng huych xuống,máu rỉ ra khóe miệng...chưa định hình đc gì thì đã lãnh thêm cú bồi nữa từ Vũ,xảy xầm mặt mày,Hùng nằm dưới đất miệng vẫn rầm rì...

_Mày...là ...ai? Sao...

Vũ nắm xốc cổ áo Hùng ấn vào tường,mọi tức giận dồn về đôi mắt anh đỏ hoe,đôi tay vo thành nắm đấm nổi cả gân xanh...

_Mày có biết Trinh vì mày đã đau khổ đến nhường nào ko?đồ kn... -Vũ găm lên,giơ tay đấm cho Hùng phát nữa thì bị chặn lại

_Đủ rồi – Quân chạy đến giữ Vũ lại – Đây là bệnh viện

Vũ hạ tay quay đi ko quên 1 ánh mắt chết chóc và lời cảnh cáo...

_Mày tránh xa cô ấy ra...Nếu ko tao sẽ cho gia đình mày ko còn đất dung thân...

Hùng tuột dần dần xuống sàn,nước mắt trào ra...

_Phải...tại tôi...

25. Chương 25

Nó mê man đã hơn 3 ngày vầy chưa tỉnh,Vũ lo lắng mất ăn mất ngủ,chỉ mới 3 ngày mà nhìn anh hốc hác,bơ phờ đến đáng thương,đôi mắt sâu trùng thâm quầng vì mất ngủ...

...Cạch...

_Vũ con,con về nghỉ 1 chút đi,mẹ canh Trinh cho,3 ngày nay con ko ăn ko ngủ đc gì rồi – Bà Khang bước vào xót xa nhìn con trai

Vũ ko đáp,chỉ nắm lấy tay Trinh nhìn nó chăm chăm...Bống...

....Tút...tút.....tút.....

Chiếc máy đo nhịp tim ngã sang màu cam rồi những đường biểu đồ lên xuống 1 cách yếu ớt như báo hiệu 1 điềm chẳng lành....Vũ hoảng hốt thét gầm lên.....

_Bác sĩ...Bác sĩ đâu.....Bác sĩ

Sau tiếng gầm giận dữ hốt hoảng của Vũ,bác sĩ đến đặt chiếc ống nghe lên tim nó,mắt ông ko giấu đc sự lo lắng

_Cấp cứu,mang máy trợ tim,máy sốc tim đến đây....- Bác sĩ ra lệnh 1 cách gấp rút

_Cô ấy sao thế hả? – Vũ xốc cổ áo vị bác sĩ lên quát âm ỉ

_Cậu bình tĩnh,cô ấy đang lâm vào tình trạng hôn mê,tim có phần suy yếu,đây là lúc quyết định,sống hay chết là còn tùy thuộc vào ý chí của bệnh nhân...- Vị bác sĩ run giọng nói sợ hãi trước cơn thịnh nộ của Vũ

_Ko ko thế nào...Trinh,em mau tỉnh lại đi,tỉnh lại nhìn anh đi,em ko đc chết,anh cấm em bỏ anh đi 1 lần nữa,em nghe ko hả... – Vũ nắm lấy đôi vai Trinh lắc mạnh người nó

_Xin cậu bình tĩnh tránh sang cho chúng tôi hỗ trợ -1 y tá đến nói

_Bình tĩnh đi con,sẽ ko sao mà – Bà khang khóc nghẹn ngào ôm lấy Vũ

Miền man trong cơn mê,nó thấy nó chạy mãi,1 giọng nói gọi nó,và nó cứ vậy mà chạy theo,chạy đến một nhòai nó ngã xuống,xung quanh âm u mịt mờ,màu trắng hòa vào màu đen tạo ra 1 ko gian màu xám...màu xám... màu của sự chết chóc...từ phía đằng xa 1 đứa trẻ đáng yêu chạy đến ôm lấy cổ nó,1 vòng tay yêu thương và gắn bó,đứa trẻ cười vang,tiếng cười trong vắt...đứa bé gọi nó là “mẹ”...Nó ngạc nhiên nhìn đứa bé,đứa mang nét giống nó,đôi mắt long lanh sắc sảo,đôi môi nhỏ chúm chím,nó cảm thấy đứa bé thân thương lắm...

_Mẹ,con yêu mẹ lắm...Bây giờ con phải đi đây,tạm biệt mẹ - Đứa bé ôm nó rồi hôn lên má nó

_Con đi đâu? – Nó hỏi

Đứa bé ko nói gì,chỉ cười tủm tỉm rồi buông tay nó ra chạy về phía trước...1 người phụ nữ hiện ra với gương mặt lạnh lùng,đôi mắt băng giá,nhưng môi lại nở 1 nụ cười thật ấm...Đó là...mẹ nó...Đứa bé chạy đến bên mẹ nó,mẹ nó nắm lấy tay đứa bé mỉm cười,đứa bé vẫy tay chào nó...

_Mẹ ơi,con đi đây

_Ko,con đừng đi,mẹ đi cùng con – Nước mắt nó lăn chả tuôn rơi từ lúc nào ko hay

Nó toan đứng dậy bước về phía mẹ và con nó thì mẹ nó nhúu mà,gìơ tay ra hiệu nó ko đưc bước qua đây,bà ngắh nhìn nó rồi mỉm cười triều mến nói...

_Trinh,con lớn nhiều rồi,con thật xinh đẹp,bây giờ con chưa thể đi cùng chúng ta đc,mẹ sẽ chăm sóc con con,hãy sống hạnh phúc nhé con gái của mẹ...

_Ko,đừng bỏ con,con mệt lắm rồi,con khổ lắm mẹ ơi,đừng bỏ con,hãy cho con theo mẹ,mẹ ơi – Nó khóc nức nở

Nó bước 1 bước về phía mẹ nó thì bỗng,1 bàn tay ấm áp nắm giữ nó lại,1 giọng nói thương quen vang lên nào nùng... “Trinh,tỉnh lại đi em,anh xin em...Hãy tỉnh lại đi,anh sẽ bảo vệ em suốt cuộc đời này...”,tiếng nói thiết tha van xin nó...Phía bên kia,mẹ nó mỉm cười cả 2 chột biến mất

_Mẹ,chúng ta sẽ sớm gặp lại... – giọng đứa bé thoảng qua rồi vụt mất theo gió

_Trình,tĩnh lại đi em,anh xin em...Tĩnh lại đi – Vũ nắm lấy bàn tay Trình thốn thức trong vô vọng....

_Bệnh nhân đang có chiều hướng tốt thưa bác sĩ – 1 y tá mừng rỡ nói với bác sĩ

Nó khẽ động dậy,đôi mắt nhú lại nhấp nháy,1 đường sáng màu trắng chạy ngang mi mắt,rồi ánh sáng tràn vào khiến đôi mắt đã lặn trong bóng tối khá lâu vội nhắm lại,rồi lại từ từ hé ra dần dần,nhẹ nhàng...1 khuôn mặt mờ mờ quen thuộc thoáng nét âu lo ngày 1 rõ dần...Vũ mỉm cười nhìn Trình mừng rỡ,những giọt nước mắt lo lắng chưa rơi hết thì những giọt nước mắt khác tiếp tục đổ xuống vì vui mừng...Nó nhìn Vũ,đưa bàn tay yếu ớt vuốt lên mặt Vũ,gạt đi những xúc cảm đang nhòe đi trên khuôn mặt xanh xao,nó nở 1 nụ thật nhẹ,nhưng bỗng chốc vụt tắt ngay,nó đưa tay lên sờ vào bụng,mặt tái đi,đôi mắt hiện lên sự hoảng loạn...

_Con...con tôi đâu?...tại...tại sao?

Khuôn mặt đang rạng rỡ niềm vui của Vũ bỗng sầm lại,anh quay đi như tránh ánh mắt đau đớn dò hỏi của nó

_Con tôi đâu...sao ko ai trả lời tôi hết vậy? – Nó bắt đầu gào lên

Nó dùng hết chút sức lực còn lại siết chặt đôi tay ngồi dậy,đôi môi tím tái mím chặt vào nhau,mấy cô y tá vội chạy đến đỡ nó thì bị nó vùng vằng như điên loạn...

_Tránh ra...con tôi đâu...trả con lại cho tôi...các người tránh xa tôi ra – Nó gào lên thảm thiết,nước mắt giàn giụa

Vũ chạy đến ôm lấy nó nào lòng,nó giãy giụa đẩy Vũ ra nhưng ko đc,nó đã kiệt sức và vòng tay Vũ quá chắc...

_Anh xin lỗi đã ko bảo vệ đc em và con em... - Vũ nấc lên siết chặt lấy nó

Nó buông xuôi tất cả,nước mắt cứ giàn ra như đê vỡ,đôi mắt mờ đen tối tâm...tối tâm...cả linh hồn...

....

Mấy ngày nay nó cứ nằm trên giường bệnh,mắt hướng về 1 phía ko định như vô vọng tìm kiếm thứ gì đó,chốc chốc nước mắt lại ứa ra thấm đẫm cả gối...mặt nó hốc hác,đôi mắt trũng sâu ,đen thâm mệt mỏi...

_Em dậy rồi à?...em ăn chút gì nhé? – Vũ từ ngoài bước vào nhìn thấy nó đang ngồi thẫn thờ ,ăn chút gì nhé...

Nó lắc đầu thay cho câu trả lời,gần cả tuần nay nó trầm lặng hẳn,ko nói ko rần,nó tự đóng mình vào 1 khối băng lạnh lẽo,làm trái tim Vũ cũng thống khổ theo...

...Cách... Tiếng mở cửa lòi nó về thực tại...Nó nhìn người đi vào mà ko khỏi ngạc nhiên...

_Chị Tuyết... - Nó kêu lên

Tuyết rơm rớm nước mắt chạy đến ôm nó nức nở...

_Trời ơi!!! Em của tôi,sao em lại ra nông nỗi này?

Nó ôm chầm lấy chị khóc như 1 đứa con nít xa mẹ lâu ngày,bao nhiêu nỗi đau vui buồn đi trong vòng tay dịu dàng của chị

_Chị...em nhớ chị...

Từ ngoài cửa 1 người nữa bước vào khiến nó ngưng khóc và căng tròn mắt ra nhìn chăm chăm ngạc nhiên...

_Anh...Duy...

Nó hết nhìn Duy lại xoay qua nhìn chị nó,lúc này 2 anh chị nhìn nhau mỉm cười,nụ cười Duy ko còn lạnh lẽo nữa,mà trông anh có vẻ gì khác hẳn,người anh ko còn toát lên vẻ lạnh lùng nữa,anh biết quan tâm và mỉm cười...Nó như hiểu đc chuyện,nắm nhẹ tay Tuyết nó thì thầm...

_Chị,em mừng cho chị...

Tuyết ôm nó,cô cũng xúc động ko kém...

_Em à,phải cố gắng lên,mọi chuyện sẽ qua thôi em,chị nghe Vũ kể lại hết rồi...em hãy cố gắng vượt qua nỗi đau má sống tiếp ngen em – Buông nó ra,Tuyết lấy tay quệt đi những giọt nước mắt của nó – Mau chóng bình phục nhé,3 tháng nữa là đám cưới chị đấy,nhất định em phải là phù dâu đẹp nhất đó

Nó lại đc 1 phen bất ngờ nữa,nước mắt lại trào ra,nó chỉ biết siết lấy đôi tay chị thay cho lời nói...Tuyết nhìn nó mỉm cười,xoa đầu nó...

_Giờ anh chị phải đi đây,ngày mai chị sẽ vào thăm em...ráng ăn chút gì nhé,ko đc búng nữa đấy – Tuyết chào nó đi ko quên dặn dò

Bóng cặp tình nhân khuất sau cánh cửa...nó mới bình tâm,suy tư gì đó quay sang nhìn Vũ,mới có mấy ngày mà trông anh gầy hẩn đi,như cái nét phong độ,đĩnh đạc và gương mặt anh tú kia ko bị lu mờ...Lúc này,nó thấy thương anh vô cùng,phải chăng nó đã làm anh khổ quá nhiều...

_Anh!!! Em muốn đi dạo ...

Thấy nó nói chuyện,anh vui thấy rõ,mắt sáng lên như đứa trẻ...

_Em ăn ít cháo này rồi anh lấy xe lăn đưa em ra khuôn viên bệnh viện hóng mát nhé...

Nó gật đầu...

_Em sẽ ăn,nhưng ko cần phải ngồi xe đâu,em tự đi đc,anh đừng lo

Nó đáp rồi ngoan ngoãn ngồi ăn từng muỗng cháo Vũ đút cho...ăn xong,anh dìu nó bước xuống giường,đôi chân lâu ngày ko hoạt động vừa chạm đất đã khụy xuống,cộng với vết thương sau tai nạn làm nó nhăn mặt vì đau,nó nép vào người Vũ bước từng bước thật nhẹ...

Ko khí hần hắt của cuối thu huyên vào gió mang ko kí vừa âm ập vừa dịu mát...Tâm trí nó ổn định hơn...đầu nó nhẹ bồng,sự ra đi của tình yêu nhỏ bé của nó 1 lần nữa siết vỡ trái tim nó,nhưng phải chăng đó cũng là sự dứt khoát về mối tình giữa nó và Hùng...Nó nghĩ đến đứa bé trong bụng của Loan...Nhưng dường như nó đã ko còn cảm thấy oán trách anh nữa...tình yêu của anh nhẹ tựa lông hồng và vụt bay tan biến từ bao giờ...nó an tâm dựa vào đôi vai vững chắc của người đang bên cạnh nó...

Hình ảnh 2 người hạnh phúc ở cạnh nhau dưới tán cây xanh mát đã thu hết vào ánh mắt ko phải chỉ 1 người mà là 3 người... 1 cho kẻ thua cuộc...1 cho người ân hận...và 1 cho...nỗi lòng lo lắng.... 3 người 3 tâm trạng 3 suy nghĩ khác nhau nhưng có 1 điểm chung là đối tượng cho tâm trạng đó,suy nghĩ đó là cặp đôi kia...

Lại 1 đêm nó giật mình thức giấc bởi những giấc mộng dở dang về 1 niềm nhớ nhung,mất mát,mỗi lần như vậy gối nó lúc nào cũng thấm đầy nước mắt...Nó ko biết đã ngủ từ lúc nào,nó chỉ nhớ nó đang ngồi cùng Vũ trên chiếc ghế đá trong khuôn viên bệnh viện...có lẽ anh đã bế nó về phòng...Nó đứng dậy đi chầm chậm từng bước về phía phòng vệ sinh thì khựng lại ở cánh cửa ra vào chưa đóng hết,qua khe cửa,nó thấy Vũ đang nói chuyện cùng mẹ anh – Bà Khang,nét mặt Vũ thoáng vẻ tức giận,bà Khang nhắc đến tên nó,nó nép sát hơn vào cửa để nghe xem họ đang nói gì...

_Con à!!! Hãy từ bỏ đi,con biết rồi mà... Trinh nó là... - Bà Khang xót xa nhìn Vũ nói bằng giọng pha chút giận dữ

_Ko,con ko muốn nghe mẹ nói nữa,mẹ đi đi – Vũ hét lên cắt ngang lời bà Khang,anh ngồi phịch xuống đất lấy tay ôm lấy đầu

Nó run rẩy lấy tay bịt chặt miệng ko cho tiếng nấc nghẹn ngào đang cố tuôn ra,tai nó ù đi,đầu bắt đầu choáng vì ngợp...thế nhưng từ lời nói của bà Khang lại cứ ập vào tai nó trở những nhát dao cứa vào tim nó...

_Con và trinh ko đc đến với nhau...Con có biết nó chính là...

Nó gục xuống sàn,mọi thứ xung quanh dần tối sầm lại...1 bí mật đau lòng đã đc mở ra...

_Và mẹ đã đã lớn lên trong vòng tay che chở của người cha nuôi đó cho đến ngày mẹ gặp ba con – Bà vẫn ghen ngào...

_Thưa ba con đi học mới về...Ồ!!!nhà có khách à?

_Ngoan!! Con đến đây chào bác Khang đi,đây là bạn thân của ba...Còn đây là con trai bác Khang

_Chào em

Cậu bé có khuôn mặt đầy vẻ cuốn hút,khôi ngô và ấm áp đã làm trái tim 1 cô nhóc rung rinh,bồi hồi ngay từ ánh nhìn đầu tiên

_Này anh Khang,tôi thấy con bé nhà tôi có vẻ thích thằng con trai ông đấy?

_Ồ!! Tôi cũng thấy thằng con tôi ko có gì là ghét con gái anh,hay chúng ta kết xui gia luôn đi,dù gì thằng con của tôi gần 25t đầu rồi,con bé nhà anh cũng lớn rồi,thiếu nữa 18 chút ít gì nữa

Tiếng 2 người đàn ông cười vang cho 1 mở đầu đầy màu hồng...

_Mẹ đã yêu ba con rất nhiều,yêu ngay từ cái nhìn đầu tiên,ba mẹ yêu nhau hơn 2 năm,nhưng mẹ thật sự ko biết rằng chỉ mình mẹ là yêu ba con thôi...cho đến ngày...

_Này mày nhìn ở quầy bar kia...

Một cô gái có mái tóc dài hơi xoăn,khuôn mặt lạnh như tiền,đôi mắt cơ hồ băng giá với cái dáng người quyến rũ hút hết hồn những ai nhìn vào nó...

_Nè,nè,cậu chủ nhà họ Khang...nhìn gì mà đứng hình thế??

_Tôi mời em 1 ly nhé

Cô gái băng giá cười nhếch lên,đưa điều thuốc lên đôi môi căng mọng,phả ra 1 làn khói mong manh...

_Anh nghĩ mời tôi đc bao nhiêu?

_Nè nè,người đẹp,đừng coi thường anh này nhé,giới thiệu với người đẹp,cậu chủ nhà họ Khang giàu có nhất nhì ở cái đất Sài Thành này nhé

_Mày biến đi... - Xin lỗi em,thằng bạn anh sỡ sàng quá...

Cô gái cười mỉm lạnh lùng...

_Hôm khác,hôm nay tôi ko có hứng tiếp khách

Cô bước đi để lại phía sau 1 trái tim lồi nhịp trong làn khói thuốc...

_Cái ngày mẹ đã gặp mẹ Trinh...

_Ba ơi con đi học về rồi ạ...

Trái tim 1 đứa con gái bỗng quặn thắt lại khi thấy người cha mà nó kính yêu bấy lâu đang hôn 1 cô gái...1 cô gái có mái tóc dài hơi xoăn và 1 sắc thái lạnh đến thấu xương...

_Em sao vậy? sao đứng thẫn thờ ở đây? – Anh chàng từ phía sau đi đến vỗ nhẹ hỏi

Cặp tình nhân buông vội nhau ra khi nghe thấy tiếng động...

_Ô cô là... - Cậu chàng ngạc nhiên

_Ủa? Cháu mới đến hả Khang... Giới thiệu với 2 con đây là...Mai Trinh... Từ nay cô ấy sẽ sống ở đây cùng chúng ta...

_Mọi thứ đã thay đổi khi cô ta xuất hiện,và mẹ biết... ba con đã thay đổi...ánh mắt ba con luôn hướng về người đó,nó phảng phất đau buồn khi thấy ông ngoại bên cạnh cô ta...Nhưng dường như cô ấy ko màn đến ba con trái cô ta đã trao hết cho ngoại,ông ngoại con tuy hơn cô ấy gần 10t nhưng có vẻ như tuổi tác ko ngăn đc họ...mẹ cũng chỉ ngậm ngùi cầu phúc cho họ... đến 1 ngày... mẹ bước vào nhà thấy ba con đang ngồi ở phòng kế bên phòng ngủ của ngoại con,mặt ba con tối sầm,nổi đau ko biết bắt nguồn từ đâu vò xé ba con....

_Anh,anh sao vậy? – Cô gái bước vào căn phòng tối đặt tay lên chàng trai hỏi
Bất ngờ,anh chàng lôi tuột cô gái xuống hôn ngẫu nhiên....

_Mẹ đã tưởng đó là hạnh phúc mà ông trời ban tặng...cho đến khi nghe thấy 1 tiếng rên thật khê phát ra từ phòng kế bên,phòng của ngoại con...thì mẹ đã hiểu... Nhưng mẹ ko thể để mất ba con...trái tim và tình yêu của mẹ dành cho ba con quá mù quáng...dù đúng hay sai...mẹ cũng mặc kệ tất cả...

_ Tôi muốn tuần sau sẽ tổ chức đám cưới trước khi cái thai lớn hơn,ông Khang nhỉ

_Haiz,tôi thật ko ngờ thẳng con tôi lại...

_Ôi!! Chuyện vui mà ông bạn,đừng thế chứ

....1 cô gái hạnh phúc sánh bước bên người mà cô yêu nhất...

_Vậy là nhờ có con mà mẹ đã có đc ba con...nhưng mẹ đã sai...đó ko phải là hạnh phúc... Ở bên mẹ,nhưng trái tim và linh hồn của ông ấy luôn hướng về người con gái khác... mẹ đã đau đớn...nước mắt dường như cạn kiệt hết... cho đến cái ngày định mệnh ấy...

_Á aaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa

Một tiếng thét vang trời rồi bỗng im bặt...

_Mẹ bước vào...trước mắt là 1 cảnh tượng hãi hùng,máu me bê bết ngập cả căn phòng,2 người đang nằm gục trên sàn đó chính là ông ngoại con,còn cô ta ...Mai Trinh...con dao còn cầm trên tay đã nhuộm đỏ thắm... Ngày cô ta lãnh án tù chung thân cũng là ngày tang của ông ngoại con...dù ông con ko phải cha ruột của mẹ,nhưng đối với mẹ,ông ấy là người duy nhất mẹ kính trọng và yêu thương nhất...vì vậy...mẹ ko bao giờ tha thứ cho cô ta...Ngày cô ấy đi,ba con suy sụp 1 thời gian dài,mẹ khổ sở với từng đêm dần vật trong nước mắt...cô ta ra đi...và mang theo 2 con người mà mẹ yêu thương nhất... Mẹ cấm hận cô ta...Con và Trinh...ko thể đến đc với nhau... Mẹ ko muốn con phải đau đớn như vậy nữa...mẹ ko thể để cô ta đến con cô ta lần lượt tước đi những người mà mẹ yêu thương nhất – Bà Khang nghẹn ngào,đay nghiến trong từng lời của hồi ức đau xót ...

.....

....Một bí mật đau thương....Trong căn phòng bệnh u tối,nó thổn thức với nỗi đau mà bà Khang phải chịu... và đau thương cho nỗi đau của mối tình giữa nó và Vũ.... Trái tim của nó đã ko thể thở đc nữa rồi,đau..đau quá... đau như bị hàng nghìn mũi kim châm vào...hơi thở bỗng yếu dần,mắt nặng trĩu tối sầm... Tất cả chìm trong ko gian đen tối...cô quạnh...1 đường thẳng chạy dài trên chiếc máy đo nhịp tim...

27. Chương 27

Cơ thể nó nảy lên mỗi khi vị bác sĩ ấn chiếc mát sốc tim vào người nó...nhưng tín hiệu vẫn chưa có chút tiến triển...

....

Mê man trong cơn mơ...Nó thấy người nó nhẹ tênh,dưới chân nó là làn mây mỏng nhẹ xốp...1 ánh sáng chói mắt khiến nó nheo mắt lại...trong ánh sáng,2 người hiện dần lên...là mẹ nó và con nó...

__Mẹ,tại sao? Tại sao lại như vậy?... Tại sao mẹ lại ác đến như vậy?...

Bà nhìn Trinh với ánh mắt sầu bi...

__Trinh,mẹ xin lỗi con...

Nó lấy tay bịt chặt tai lại...khóc nức lên...

__Ko,con ko muốn nghe,con mệt mỏi lắm rồi,con ko muốn trở về nữa...

Mẹ nó buồn bã nhìn nó...

__Con chưa thể chết đc,con phải sống tiếp...hãy sống tiếp...ta biết con sẽ vượt qua đc tất cả...

Nói rồi mẹ nó vụt mất...nó bị lôi tuột vào 1 hố đen sâu thăm thẳm...

__Thưa bác sĩ,tim đã đập trở lại...

Mọi người trong phòng trút 1 hơi thở nhẹ nhõm...Vị bác sĩ bước ra nhìn Vũ đang run rẩy,mặt tái dại trắng như tuyết lắc đầu tỏ vẻ khó chịu

__Sao lại để bệnh nhân bị kích động mạnh như vậy,cũng may là cứ kịp,nếu ko thì...- vị bác sĩ thở hắt 1 cái đảo bước đi

Vũ bước vào ngồi cạnh giường,nắm lấy tay nó...anh cứ thế ngồi nhìn nó lặng thinh...

.....

Buổi sáng bình tĩnh sau 1 đêm dài,những tia nắng gõ lên cửa sổ,nhưng ko đợi sự cho phép của chủ nhân căn phòng,chúng cứ thế ủa vào đậu lên hàng mi cong vút...Nó nheo mắt từ từ mở ra,trầm ngâm nhìn ra khung cửa sổ đang ngập nắng vàng...Một ngày mới bắt đầu,nó vẫn còn sống sao? Nó mệt mỏi,người nó như bị rút sạch sinh lực,nó xoa đầu lại,cảm giác như ai đang ghì lấy tay nó,rảo mắt nhìn lại,thấy Vũ đang nắm lấy tay nó,đầu gục lên giường ngủ mê mết,có lẽ mấy ngày nay anh đã vất vả rất nhiều vì nó...VẬY mà,hết mẹ nó làm mẹ anh khổ,giờ lại đến nó... nó thật sự...thật sự...cảm thấy tội lỗi...nước mắt dâng lên lúc nào ko biết rồi cứ thế xô ra...

Vũ thấy động thì choàng tỉnh,thấy nó đang nhìn anh...anh mừng rỡ siết chặt tay nó,đôi mắt bừng lên,nhìn anh lòng nó siết quặn hơn,nỗi day dứt khôn nguôi dầy vò trái tim mong manh...Nó tránh ánh mắt của anh như kẻ tội đồ đang lẩn trốn...mọi thứ xung quanh nhuộm màu buồn thảm cô đặc lại rồi đóng thành từng cục đê lên tất cả các giác quan nhạy cảm nhất của 1 con người

...Cạch...

Tiếng mở cửa phá tan cái ko khí ngột ngạt đó,Tuyết và Duy bước vào,mặt chị hằn đầy nỗi lo lắng cho đứa em gái của mình khi nó trải qua 2 cuộc thập tử nhất sinh...Nó thấy chị thì trở mình gương dậy,nhẹ mím cười trấn an...

__Em sao rồi? thấy đỡ nhiều chưa? Sao phải ra nông nỗi này thế,thật khổ cho em chị quá? – Tuyết vuốt tóc nó quặn lòng run giọng nói

__Thấu hiểu cho tấm lòng chị,nó lờ mờ nước mắt...mỉm cười...cất tiếng thì...

__Ư...ư...ư

_Sao?em nói gì? Em sao vậy, trả lời chị xem? – Tuyết hốt hoảng khi thấy điều gì đó khác thường ở nó...

_Ừ...ừ...a...a...a...ừ...m

Nó mở to đôi mắt vằn đỏ, nó ko thể cất thành tiếng, dường như có thứ gì đó đang chặn ở cổ họng, nó ko thể thốt lên dc tiếng nào, hoảng loạn...nước mắt nhả ra sợ hãi, nó như bản điên lên ko còn làm chủ dc chính mình nữa, nó hươ tay đánh đố mọi thứ xung quanh, mắt mở to căng lên, mặt tái đi, đôi tay ôm lấy đầu lắc nguầy nguậy như mong ước rằng đi chỉ là 1 cơn ác mộng...Giọng nó thống thiết gào lên như bật hết niềm đau mà ông trời bắt nó phải chịu quá nhiều...Tuyết ôm lấy nó vỗ về, nó vẫn khóc... khóc nức nở tưởng như bao nhiêu nước mắt của mười mấy năm kiềm nén nay trở ra hết...

_Cô ấy bị sốc tâm lý quá nặng, các dây thần kinh bị ức chế, nên mất khả năng nói tạm thời ... - Vị bác sĩ xem xét tình hình cho nó xong lắc đầu nói

_Bệnh này chữa dc ko bác sĩ? – Vũ bấu lấy vai bác sĩ dần từng tiếng...

_Anh bình tĩnh, bệnh có thể chữa, nhưng nhanh hay chậm là ở bệnh nhân, có thể 1 tuần, 1 tháng, 1 năm...còn nếu... bệnh nhân ko muốn thì có thể vĩnh viễn cũng... - Bác sĩ bỏ lửng giữa chừng cũng đủ ọi người hiểu...

Vũ đau đớn ngã khụy xuống...Tuyết khóc nức nở trong vòng tay Duy.... Thương cho nó, số phận thật nghiệt ngã, cứ dày xéo lên thân xác 1 người con gái mong manh...Số phận đúng là quá độc ác... quá tàn nhẫn...

.....

Trời vằn những cơn gió mạnh, mây kết cục xám xịt giăng kín bầu trời, những chiếc lá xơ xác bị cơn gió giật dữ quét phăn xào xạc, cảnh tượng báo hiệu 1 cơn giông đang sắp ập đến...

Gió quạt tẩm rền cửa sổ phòng bệnh lất phất, tóc nó tung bay mặc sức vờn với gió rồi lên...đôi mắt mịt mờ hướng nhìn vô hạn định đỏ hoe, sưng mọng...khuôn mặt tái nhợt, xanh xao...lạnh lùng...đôi môi khô nứt như đất ruộng mùa hạ cằn cỗi do thiếu nước...

Vũ mở cửa bước vào nhìn nó mỉm cười, nụ cười của anh thật mệt mỏi, khuôn mặt xanh xao ko thua gì nó, nhìn anh như vậy nó lại đau hơn...nó càng ngày càng trầm lặng hơn, đến cả Tuyết mà nó cũng ko nhìn...nó 1 lần nữa tự bọc mình vào 1 chiếc hộp làm bằng băng lạnh lẽo, cô đơn...

_Em ăn chút cháo nhé, mấy ngày nay em ko chịu ăn gì cả... - Vũ ân cần đến bên nó

Nó ko nói, chỉ lặng im ngồi nhìn về phí khoảng trời xa xôi...Vũ cũng chỉ còn biết ngồi nhìn nó mà chạnh lòng đau nhói...

_Bác sĩ nói em đã khá hơn nhiều rồi, anh sẽ đưa em về nhà và ời bác sĩ đến chăm sóc cho em...

.....

Sau khi làm thủ tục xuất viện, Vũ đưa nó về nhà, đặt nó lên giường... nó đưa mắt nhìn anh rồi đẩy tay anh ra như muốn nói rằng nó muốn ở 1 mình...anh lặng lẽ bước ra khỏi phòng và cứ vậy ngồi nhìn ra khung cửa sổ bằng kính to lớn...nó ngắm khung trời chiều ta đang bị bóng đêm lấn dần, những tia nắng ham chơi đang cố bám víu trên tán lá cũng vụt tan dần, những ngôi sao kéo nhau điểm xuyến àn đêm đen đặc quạnh... nó vẫn ngồi chìm vào bóng tối....

_Thưa cậu chủ... Ông bà chủ đến – Giọng ông quản gia trầm trầm nói với Vũ...

Anh mệt mỏi lê bước xuống phòng khách...Ông bà Khang đang ngồi tựa ngưỡng trên chiếc ghế sofa bọc nhung đỏ tình tể...đôi mắt bà Khang vẫn còn hoen đỏ, có lẽ bà buồn và khóc thay cho những gì mà Vũ đang phải chịu đựng về tình yêu thù hận, và vì bà quá thương con...Ông Khang cũng trầm ngâm, gương mặt ông ko 1 biểu hiện cảm xúc nào...

_Con chào ba mẹ...Ba mẹ đến vào giờ này có việc gì ko ạ? – Vũ lễ phép

_Mẹ và ba đến bệnh viện xem con thế nào thì người ta bảo con đã đưa cô ta về... - Bà nói với giọng pha màu tức giận – Vũ à... Con ko hiểu những gì mẹ nói hay là con cố tình ko hiểu...Tại sao cứ phải khổ sở vì cô ta như vậy hả con, con nhìn lại con đi, hốc hác, tiêu tụy, hay là con muốn giống như ba con hả??- Bà thét lên

giận dữ - Mẹ con cô ta đúng là hồ ly mà...Con có nghe mẹ ko?...con và Trinh ko thể... - Bà khẩn thiết nói với Vũ

_Mẹ thôi đi... - Vũ hét lên cắt ngang lời mẹ anh - Mẹ,chuyện đã qua rồi,tại sao mẹ cứ mãi thù hận trong lòng như vậy,Trinh đã thay mẹ cô ấy gánh biết bao nhiêu khổ sở vậy vẫn chưa rửa hết nỗi căm phẫn trong mẹ hay sao?... Con yêu Trinh,và con sẽ lấy cô ấy,bảo vệ cô ấy suốt đời,sẽ ko ai ngăn cản đc con,cho dù là mẹ... - Vũ khổ sở nắc trong thần thức,đôi mắt hằn lên những vằn sọc đỏ ngầu

_Con...sao ...sao con dám ...nói thế...

Bà Khang run rẩy trước từng lời nói của Vũ,bà ghen ngào rồi ngã khụy xuống ngất đi...Ông Khang đang ngồi trầm lặng vội chạy đến đỡ vợ mình,mặt ông xanh mét lo sợ,ông lay bà ko ngồi,gọi tên bà trong sự sợ hãi...

_Bác sĩ...Vũ...gọi bác sĩ ẹ con nhanh lên...

....

Bà Khang nằm yên vị trên chiếc giường...Ông Khang và Vũ lo lắng đứng cạnh giường nhìn bà

_Bác sĩ,vợ tôi thế nào rồi ? - Ông Khang quay sang hỏi bác sĩ

_Bà nhà chỉ bị ngất do kích động quá thôi,1 chút nữa sẽ tỉnh lại,mọi người đừng quá lo lắng - Bác sĩ thu chiếc ống nghe lại rồi ôn tồn đáp...

Ông Khang và Vũ thở phào nhẹ nhõm...Anh quay bước mỗi một trở về phòng...gieo mình trên chiếc ghế salon hướng ra cửa sổ,nhấp 1 ngụm rượu nồng nồng cay đắng,anh nhìn ánh trăng đang dát bạc 1 khung trời,bóng tối nuốt trọn thân người rã rời của anh...đặt ly rượu xuống bàn,trút 1 hơi thở dài ko làm lòng anh với nỗi đau chồng chất hỗn độn trong lòng...

Cánh cửa phòng anh nhẹ mở,1 bóng người bước đến gần....

28. Chương 28

Ông Khang đặt 1 bàn tay lên vai anh rồi ngồi xuống bên cạnh,ông tự rót 1 ly rượu đầy,uống cạn rồi đánh 1 tiếng thở thườn thượt đến nao lòng...giọng ông trầm ngâm...

_Có lẽ ba cũng có 1 phần lỗi lầm ko nhỏ trong chuyện này,ba đã yêu mẹ con bé Trinh đến mù lòa mà ko hề nhận ra rằng bên cạnh ba luôn có 1 tình yêu chân thành là mẹ con...Ba đã sống trong quá khứ quá lâu mà ko hay biết mẹ con đã khổ sở đến thế nào...Ba thật sự có lỗi với mẹ con...trong phút chốc nhìn mẹ con ngã xuống,trái tim ba như bị bóp nghẹt,ba sợ mẹ con sẽ bỏ ba mà đi,bây giờ ba mới hiểu,ko phải ba bảo vệ mẹ con,mà chính ba luôn dựa vào mẹ con,và thật sự bây giờ ba mới nhận ra rằng tình yêu ta dành ẹ Trinh đã chết theo cái ngày cô ấy bước vào chốn song tội lỗi,ta yêu mẹ con nhiều hơn...

Ông Khang mỉm 1 nụ cười tự đáy lòng như tự cười cho sự ngu muội của mình bấy lâu...Vũ nhìn ba ko khỏi xúc động...

Trong căn phòng tối tĩnh mịch,2 bóng người...2 người đàn ông...2 nỗi lòng...đc gỡ bỏ...và có biết đâu...phía sau cánh cửa phòng...còn người chìm trong hạnh phúc khi nghe từng lời tâm sự giữa 2 người đàn ông mà bà luôn yêu thương...

Ở 1 căn phòng khác...1 người vẫn còn chìm trong nỗi đau và sự dằn vặt,ánh trăng leo lắt chứng soi cho cõi lòng khô cạn đang nứt ra từng mảng...

...Cách...

Bà Khang mở cửa phòng nó bước vào,nó ngẩng lên nhìn bà,đáy mắt chứa đầy sự sợ hãi,nó run lên,quay đi tránh mặt bà...Bà Khang đến gần ngồi ở mép giường,nó run lên từng cung bậc khi bà cứ lặng ngồi nhìn

nó...Bỗng...bà Khang nắm lấy tay nó...1 nụ cười thật hiền như lần đầu nó gặp bà ở nhà hàng,đôi mắt lòe mờ vì nước mắt,gương mặt nhân từ đến ấm áp... Nó ngạc nhiên nhìn bà.... đôi mắt căng mở lên...

_Ta xin lỗi,ta thật ngu ngốc khi ngăn cấm 2 con đến với nhau,ta đã quá sai lầm khi gán cho con những tội lỗi mà ko phải con gây ra,trong sự thù hận,ta quên mất rằng ta đang có thứ gì quan trọng nhất... - Nói đoạn...bà đưa tay vuốt lên khuôn mặt xang gầy của nó,bàn tay bà thật mát và mềm mại như đang xoa vào nỗi đau khiến trái tim nó tìm lại dần nhịp đập... - Ta thật sự xin lỗi con,từ nay hãy sống thật hạnh phúc con nhé... - Bà ôm lấy nó vào lòng,vòng tay ấm ko phải của 1 người đàn ông bảo vệ nó như Vũ,mà là vòng tay chở che của 1 người mẹ...đó là thứ nó thiếu thốn nhất từ khi nó sinh ra...đôi môi mấp máy...giọng nó ngen lại như đang muốn bật tung cái thứ cản trở nó nơi cổ họng...

_M...ẹ...mẹ...mẹ...

Bà Khang vui mừng nhìn nó,ôm siết lấy nó,nước mắt bà trào dâng ...

_Ôi,con...con gái của mẹ... - Ông ơi...Vũ ơi,con Trinh nói đc rồi... - Bà hét lên trong niềm hạnh phúc...

2 tháng sau...

_Chị,chị đẹp quá,chị là cô dâu đẹp nhất – Nó phụng phịu ôm lấy tuyết cười thật tươi

_Em đấy,chừng nào mới cho chị uống rượu mừng đây hả - Tuyết cười cốc nhẹ nó...

_Nhanh thôi mà...hhihihi – Nó trêu Tuyết cười thật tươi

Hôm nay trông nó như công chúa bước ra từ truyện cổ tích trong chiếc váy của phù dâu trắng hồng xếp tầng nhẹ bồng...

_2 công chúa xong chưa!!! Ôi,2 đứa xinh đẹp quá... - Bà Khang bước vào cười nói

_Cháu chào bác,cháu cảm ơn bác đã đến dự lễ cưới của cháu... - Tuyết nắm tay bà Khang dịu dàng nói...

_Thật là,người trong nhà cả mà còn khách sáo,cháu là chị con bé trinh thì cũng như là con gái bác rồi... - Bà Khang hiền từ nắm tay Tuyết nói

_Mọi người xong cả chưa? – Duy từ ngoài mở cửa bước vào...

Anh đừng sờ nhìn Tuyết ko chớp mắt... Nó thấy thế trêu luôn Duy

_Hehehe!!! Vợ đẹp quá nhìn sắp rớt con mắt ra rồi kìa ...

_Em đó,còn ko mau cho bọn anh uống rượu mừng đi,còn bé bỏng gì đâu hả? – Duy ngượng chín mặt cốc nó 1 cái

_ Thôi,thôi...ko nói nhiều,chú rể ra ngoài đợi đi

Nó vừa nói vừa đẩy Duy ra... thì...

_um...ẹo... - Cái gì đó dâng lên,mọi thứ trong bao tử nó biểu tình kéo hết ra ngoài,Nó chạy vội vào nhà vệ sinh khiến bà Khang và Tuyết cũng lo lắng bước vào theo...

_Em sao vậy? - Tuyết lo lắng hỏi

_Con ko sao chứ? – Bà Khang cũng ko yên

_Dạ,con ko sao,dạo gần đây hay thế,chắc tại khó tiêu... - Nó vừa thở hồng hộc vừa trả lời

Tuyết và bà Khang cười cười nhìn nhau...ánh mắt sáng lên...

_Trinh,tháng này con...có chưa? – Bà Khang cười thật tươi hỏi nó

_Dạ,hình như trễ 2 tuần rồi...

Tuyết bật cười giòn tan...Nó ngẩng ngơ rồi bỗng giật mình...

_Ko lẽ ko lẽ...

_Hihihi,chúc mừng em...- Tuyết cười nhìn nó

.....

Trong tiếng tiếng chuông nhà thờ ngân vang...niềm vui huyên vào nhau nhân đôi...những cánh chim trắng mang theo tất cả nỗi buồn đau bay vút lên trong tiếng cười và niềm hạnh phúc....

Trong mỗi chúng ta ai cũng có 1 con đường riêng và đôi khi ta lạc bước vào 1 lối ngõ ko lối thoát,chỉ có thể quay lại bước ra khỏi nó để tìm lấy hạnh phúc...người ta gọi nó là... Hẻm cụt....

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hem-cut>